

พื ม (พ) ค ำ
สำนักพิมพ์

พยัคฆบรรด

51

ชฎานันท์พิมพ์

พยัคฆบรรณ

ชญาน์พิมพ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ฝืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๑

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๖

พยัคฆมบล

ผู้เขียน : ชญาณิพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1671-6

ราคา ๒๒๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาทิร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : วราวรรณ ไบมะลิ

พิมพ์ที่ : บริษัทเอสเคการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสาปออร์บิกส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาพร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการเพื่อสังคม : นฤเบศร์ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันธิ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สาปออร์บิกส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสาปออร์บิกส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิบพบบ

กระดาษกอนสายตากรับริ้ว

www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ช่วงต้นปีได้รับอีเมลจากบรรณาธิการสำนักพิมพ์ว่าจะมีโปรเจกต์พิเศษลองครบรอบ ๑๕ ปีสตาปบุ๊คส์ มีธีมเกี่ยวกับความรัก ๑๕ แบบ โดยให้นักเขียน ๑๕ คนเลือกเขียนกันคนละธีม คนละเรื่อง บรรณาธิการถามว่าสนใจร่วมโปรเจกต์นี้ไหม ให้ลองเลือกดูว่ายากเขียน ‘เรื่องรัก’ แบบไหน จริงๆ เลือกไม่ถูกเลยนะคะว่าจะเขียนอะไรดี จนได้รับคำแนะนำว่าลองเขียน ‘รักต่างเผ่าพันธุ์’ ดูไหม รักของมนุษย์กับแวมไพร์ นางเงือก หรืออะไรในแนวนี้ ด้วยความที่ชอบเขียนแนวฟารานอร์มอลอยู่แล้วจึงรีบรับปากโดยไว ทั้งๆ ที่ยังคิดไม่ออกเลยว่าจะเขียนอะไรด้วยซ้ำ

หลังจากนั้น ลองหยิบสมุดที่ตั้งชื่อเองว่า ‘คัมภีร์พลอต’ ลงมาดู (ชื่อฟังสวยหู แต่จริงๆ ก็คือสมุดจดบันทึกพลอตนิยายนั่นแหละ) ว่ามีเรื่องอะไรที่ยังไม่ได้เขียนอีก ปีศาจนกยูงก็เคยเขียนแล้ว ปีศาจแมว ปีศาจตุ๊กตา คำสาปอะไรก็เขียนมาเยอะแยะ จนมาพบกับเรื่องตำนานของเทวีบอนบีบี และราชนั ดักคิน ราย แห่งป่าขุนดาร์บานส์อันเป็นที่รู้จักกันดีในแถบเบงกอลของอินเดียและแถบบังกลาเทศ จึงตัดสินใจว่าจะนำตำนานของเสือในแถบนั้น

มาผูกเป็นเรื่องราวพารานอร์มอลตามแบบฉบับของตนเอง แล้วลงมือเขียนพลอตคร่าวๆ โดยยกตัวละคร ‘อภิมันยุ’ ที่รักมากจากนิยายเรื่อง *ภพฆาตมंत्रา* ซึ่งเขียนค้างอยู่มาเป็นพระเอกของเรื่อง เพราะชื่นชอบความกล้าหาญและจุดเด่นของ ‘ชาวกรูซา’ หนึ่งในกลุ่มทหารรับจ้างที่ขึ้นชื่อว่าเก่งกล้าที่สุดในโลก และชอบบ่มในใจบางอย่าง ที่หนุ่มสายเลือดกรูซาคนนี้มียูอยู่ในใจลึกๆ ด้วย

ก่อนจะเริ่มลงมือเขียน *พยัคฆบท* ได้ปรึกษาพี่บีม สาริณีส่วนตัวว่าอยากได้กลิ่นเสือ อยากรู้ว่ากลิ่นสาบเสือเป็นแบบไหน อยากรู้ว่าขนของมันเป็นนุ่มหรือแข็ง ตัวอุ่นแค่ไหน แล้วอู้ง่ายของมันเป็นอย่างไร เว้นแ้วมากจนพี่บีมทนไม่ได้ เลยชวนกันขับรถไปวัดป่าหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่จังหวัดกาญจนบุรีแต่เช้าตรู่ (วัดนี้ฝรั่งจะเรียกกันว่าไทเกอร์เทมเพิล) ให้ไปสัมผัสเสือจริงๆ ที่ยังไม่ได้ถอดเขี้ยวเล็บ และเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไปเที่ยวชมได้ลูบคลำเนื้อตัว สูดกลิ่น ให้เสียนอนหนุนตักกันจริงๆ โดยมีเจ้าหน้าที่ชาวต่างชาติคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ทำให้ปลอดภัยและได้รับข้อมูลความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการเขียนนิยายอย่างมากมายมหาศาล ได้เห็นแง่มุมน่ารักน่าชังของสัตว์ร้ายที่ใครๆ พากันหวาดกลัวเหล่านี้ และมองเห็นบางๆ ว่านิยายจะออกมาในรูปแบบไหน

จากนั้นสาริณีแนะนำให้ไปสวนเสือศรีราชาตามคำชักชวนของพี่บี เจ้าของร้าน Tiger Home ซึ่งขายของที่ระลึกเกี่ยวกับเสืออยู่ข้างในสวนเสือว่าจะพาไปดูน้อง ‘วีโก้’ เสือหล่อที่เป็นพระเอกของสวนเสือศรีราชาอย่างใกล้ชิด ครั้งแรกที่ได้เห็นหน้ากันก็ประทับใจมาก เพราะนอกจากวีโก้จะเชื่องมากๆ แล้ว ยังเป็นเสือที่ตัวใหญ่ สวยงาม ขนเป็นมันเงาแบบที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี กอดคอก็ได้ จูบฟัดอย่างไรก็ไม่รำคาญ วันนั้นทั้งวันถึงกับเอาแต่ละเมอหาหน้าวีโก้กันเลยละค่ะ จนต้องนำมาเป็นแคแรกเตอร์ของ ‘พลราม’ ตัวละครสำคัญอีกหนึ่งในเรื่องแบบล่าเอียงรักเลยเชียว เรียกว่าการหาข้อมูลทุกขั้นตอนของ *พยัคฆบท* เต็มไปด้วยความประทับใจและสนุก

มากกว่าที่คาดไว้เป็นร้อยเท่าจริงๆ นะคะ ถือเป็นงานอีกหนึ่งชิ้นที่รักและตั้งใจให้ออกมาดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

แม้งานเขียนจะเป็นงานที่ต้องลงมือด้วยตนเอง แต่จะสำเร็จออกมาเป็นรูปเล่มไม่ได้เลยหากไม่มีความช่วยเหลือของหลายๆ ฝ่าย ทั้งฝ่ายส่งเสริมและให้กำลังใจอย่างคุณแม่และพี่ป๊ม ฝ่ายแรงใจและช่วยสวดมนต์ภาวนาให้งานลุล่วงด้วยดีอย่างแม่สร้อย อรสา สร้อยฟ้า ธัญญลักษณ์ ฝ่ายลงเล็เขียนหลังนักเขียนอย่างน้องพินาที่ช่วยอ่านต้นฉบับและท้วงติงในหลายๆ จุด พี่เปรมที่ส่งทั้งขนม ทั้งหนังสืออ่านจากงานหนังสือที่เกาหลี และตุ๊กตาเล็กระดากๆ มาให้ต่อเล่นคลายเครียด พี่จอมและน้องๆ เดอะแก๊งทุกคน รวมไปถึงนักอ่านและเพื่อนนักเขียนทุกๆ ท่านที่คอยส่งแรงใจ ใต้ถุนสารทุกข์สุกดิบกันอยู่เสมอมา จนมีแรงฮึดเขียนงานออกมาเป็นรูปเล่มได้อีกครั้งหลังจากร้างราไปนาน ขอบพระคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ และทีมงานทุกๆ คนที่มีส่วนร่วมให้นิยายเรื่อง *พยัคฆบท* ออกมาเป็นรูปเล่มสวยงามดังที่อยู่ ในมือของนักอ่านทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดประการใด ขอน้อมรับคำติชมต่างๆ ไว้แต่เพียงผู้เดียวค่ะ

ชฎาน์พิมพ์ขอรายมนตร์เปิดป่าพาทุกท่านเข้าสู่เส้นทางพยัคฆบท ไปชมเรื่องราวความรักที่แม้แต่ความแตกต่างของเผ่าพันธุ์มีอาจกางกัน เพราะรักนั้นทรงพลาญภาพเหนือสิ่งใด ชัยบ่เดือน เคลื่อนนภา เคลื่อนนงา แผลดเผาได้แม้แต่ในมหาสมุทรอันลึกสุดหยั่ง ความรักอันแท้จริงนั้นคือจิตแห่งเทวะที่จะนำทางให้หัวใจของผู้เปี่ยมศรัทธาไปสู่เส้นทางแห่งความดีงามเสมอ

โอม ชย ชค ทีศ ฮเร

ชฎาน์พิมพ์

‘รักต่างเผ่าพันธุ์’ ชญาน์พิมพ์

15 รัก

๑๕ ปีแห่งความสำเร็จ

๑๕ ปีแห่งความภาคภูมิใจ และ

๑๕ ปีที่นิยายคุณภาพถูกส่งมอบถึงมือผู้อ่านทุกคน

สถาพรบุ๊คส์จึงขอมอบความสุขแก่ผู้อ่าน

ด้วยโปรเจกต์ยักษ์แห่งปี ‘๑๕ ปี ๑๕ รัก’

เพราะความรักไม่ได้มีความหมายแคในแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง...เราจึง
คัดเลือก ๑๕ นิยายรักที่ได้รับการตอบรับมากที่สุดจากผู้อ่าน นำมาสร้างสรรค์
เป็นผลงานเขียนเพื่อฉลองครบรอบ ๑๕ ปีที่ก่อตั้งสถาพรบุ๊คส์ ซึ่งเป็นการ
รวมตัวกันครั้งประวัติศาสตร์ของ ธารา นราเกตต์ แก้วแต้ม ช่อนกลิ่น
อุมาริการ์ รัมแก้ว แพรณัฐ เซอริน ปิ่นปิ่นท์ ชญาน์พิมพ์ นภสร
มณีจันทร์ ลักษณะปรีชา เตชิตา และสุชาคริยา ที่จะมาร่วมกันถ่ายทอด
ความรักหลากนิยาม ให้ผู้อ่านได้อิ่มเอมและเต็มอิ่มกับความรักทั้ง ๑๕ แบบ

Tyger! Tyger! burning bright,
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?

William Blake (1757 – 1827)

พัยค์ม์เอ๋ย พัยคณา
เจิดจรัสกลางพนายามราตรี
ไฉ้ด้วยฤทธิ์ใดแห่งเทวธิบดี
รังสรรค์โฉมนี้ให้ครันคร้ามน่ายำเยง

วิลเลียม เบลค กวีเอกชาวอังกฤษ
(๑๗๕๗ – ๑๘๒๗)

บรรดาที่ ๑

“พยัคฆบถ?”

อภิมันยุชมวตคิ้วเข้มขณะก้มลงมองแผนที่ในมือ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนได้กรอบขนตาองหนาราวอิสรินฉายแววจน

“ชื่อแปลก ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยครับคุณมุเคช”

“มันแปลว่าทางเสือโคร่ง เป็นคำเรียกเส้นทางที่พวกเสือใช้เดินในป่าเพื่อล่าเหยื่อ”

มุเคชเอนกายพิงพนักเก้าอี้บุผ้าไหมสีแดงสดตัดกับชุดกุรตะสีขา เขาเป็นชายวัยหกสิบปี เจ้าของดวงตาดุกร้าวน่าเกรงขาม ทว่าได้โครงหน้าอ่อนโยนและรอยยิ้มเยือกเย็นช่วยทอนความกระด้างลงบ้าง เส้นผมด้านหน้าบางกว่าด้านหลัง เมื่อใส่น้ำมันและหวีเสียไปด้านหลังจนเรียบแปล้จึงเปิดให้เห็นเครื่องหมายทุกส่วนชัดเจน

“สมัยก่อนพวกฤๅษีชอบตั้งอาศรมตามแนวพยัคฆบถเพราะกลิ่นสาบเสื่อแรง ทำให้สัตว์อื่นๆ ไม่ค่อยกล้ามาป่วนเบียนรบกวน กษัตริย์บางพระองค์ถึงขนาดสร้างบ้านแปงเมืองในเขตเส้นทางเสือโคร่งด้วยซ้ำไป เชื่อว่า

พลังอำนาจลึกลับของเสือจะทำให้ยิ่งใหญ่ เกียรติเกร ไม่มีความกลัวต่อกร”

“พลังอำนาจลึกลับของเสืออย่างนั้นหรือครับ”

ชายหนุ่มเลิกปิกคิ้วขมขื่นนิดๆ ก่อนจะทาบกระดาดในมือลงบนโต๊ะที่มีแผนที่ประเทศอินเดียกางอยู่ก่อนแล้ว นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองกระดาดสองแผ่นสลับไปมาเพื่อเปรียบเทียบ แผ่นหนึ่งคัดลอกมาจากแผนที่เก่าแก่ซึ่งมีอายุหลักร้อยปี ส่วนอีกแผ่นเป็นแผนที่อินเดียในปัจจุบันซึ่งสภาพภูมิประเทศเปลี่ยนไปจากครั้งอดีตมาก ทำให้ต้องใช้เวลาเทียบเคียงพอสมควร

“ฟังจากน้ำเสียงคุณแล้ว คงมองเป็นเรื่องงมงายสินะ ผมเข้าใจใจว่าคนรุ่นใหม่มักไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้กันหรอก”

รอยยิ้มของมุเคชไม่ได้ช่วยให้เขาดูใจดีอย่างที่ควรเป็นนัก ยังมีผิวสีเข้มคล้ำแบบคนที่มีพื้นเพมาจากรัฐเกรละทางตอนใต้ของอินเดียด้วยแล้วยิ่งทำให้มหาเศรษฐีแห่งนิวเดลีผู้นี้ดูดุดันเหมือนหลุดออกมาจากภาพยนตร์ยุคโบราณตามฝาผนังวิหารไม่มีผิด

“ไม่ใช่ไม่เชื่อหรือครับ แค่ไม่ค่อยถูกโรกับเรื่องพรรคนั้นเท่าไร”

อภิมันยูแค่น้ำยืม พลังเสยเรือนผมหยักศกยาวประบ่าไปด้านหลังเร็วๆ คล้ายพยายามไล่ภาพ ‘เหนือธรรมชาติ’ ที่เคยประจักษ์มาด้วยสองตาเมื่อสองปีก่อนออกไปจากสมอง หลังจากตกกระไดพลอยโจนต้องร่วมผจญภัยครั้งใหญ่กับภรรยาและอุษณิษา จนตัดสินใจละทิ้งชีวิตทหารกล้าที่เคยมีสังกัดมาเป็นทหารรับจ้างอิสระ อดีตผู้กองหนุ่มก็สาบานกับตนเองว่าจะไม่เข้าไปพัวพันกับเรื่องที่อยู่เบื้องหลังด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้อีกตลอดชีวิต!

“อย่าบอกนะครับว่างานที่ท่านจะจ้างผมเกี่ยวกับเรื่องลึกลับอะไรพวกนี้ด้วย ถ้าใช่ละก็ ผมขอปฏิเสธ”

“ใจเย็นๆ น้า ผู้กอง รับรองได้ว่างานนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติอะไรทั้งนั้น สบายใจได้”

คนสูงวัยกว่าหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าซึ่งขังเสียจนน่าขันของหนุ่มรุ่นลูก

ไม่ว่าจะมองอย่างไร คนตรงหน้าเขาก็ไม่เหมือนทหารกรูข่าจากเนปาลที่
 เลื่องชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมไร้ความปรานีแม้สักนิด ตรงกันข้าม ใบหน้าของ
 อภิมันยูอ่อนเยาว์และหล่อเหลาเหมือนพวกพระเอกบอลลิวูดหรือนายแบบ
 ที่มาจากมูไบเสียมากกว่า แรกพบหน้ากันเมื่อราวชั่วโมงก่อน มุเคชถึงขนาด
 ต้องรีบต่อสายกลับไปหานายพลซานจิตเพื่อขอคำยืนยันให้แน่ใจว่าชายหนุ่ม
 ผู้นี้คือ ‘ผู้กองอภิมันยู ไมนาลี’ ผู้โด่งดังจริงๆ ไม่ผิดตัว

“ว่ากันตามตรงก็เป็นงานง่ายๆ แค่ไปพาตัวหลานสาวของเพื่อนผม
 จากหมู่บ้านในแผนที่ แล้วคุ้มกันเธอมาส่งที่นี่”

“งานง่ายๆ จริงเหรอ” เรียวปากหยักสวຍเกินชายคลี้อยมเยือกเย็น
 “ถ้าถึงขนาดให้ท่านนายพลดึงตัวผมจากภารกิจที่การาจีแล้วละก็ ผมคิดว่า
 งานของคุณคงไม่่ง่ายอย่างที่ปากว่านักหรอกคุณมุเคช”

ชายหนุ่มยังจำน้ำเสียงเรียบชาตของนายพลซานจิตที่ต่อสายด่วน
 เรียกตัวเขาจากปากีสถานมายังนิวเดลีได้ดี ใครเล่า...จะกล้าปฏิเสธคำขอของ
 ‘มุเคช มิตา’ เป็นที่รู้กันดีว่ามหาเศรษฐีพันล้านผู้นี้ทรงอิทธิพลเพียงใด เขา
 เป็นผู้สนับสนุนด้านการเงินของเหล่านักการเมืองระดับชาติ และอยู่เบื้องหลัง
 ความสำเร็จของบรรดานายทหารชั้นผู้ใหญ่ของอินเดีย จึงทำให้ ‘คำขอพิเศษ’
 จากเขามักได้รับการตอบสนองจากผู้ใหญ่ของบ้านเมืองแทบจะทันทีทันควัน
 ทุกครั้ง

ผลประโยชน์ต่างตอบแทนอย่างนั้นเถอะ...

“สำหรับคนทั่วไปก็ถือว่ายาก แต่สำหรับมือพระกาฬอย่างคุณ งานนี้
 เรียกว่าง่ายเสียยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก”

มุเคชพูดกลั้วหัวเราะ หากมีการจัดอันดับทหารรับจ้างที่เก่งกาจที่สุด
 ในโลก ‘กรูข่า’ เผ่านักรบนามอุโฆษของเนปาลจะถูกยกไว้อันดับต้นๆ เสมอ
 พวกเขาคือทหารผู้กล้าหาญและบ้าบิ่นที่สุดที่ประวัติศาสตร์โลกเคยรู้จักมา
 หัวขนาดกล้าวิ่งเข้าใส่ทหารอังกฤษยุคล่าอาณานิคมที่มีอาวุธปืนครบมือ
 แม้มีเพียง ‘คูกริ’ มีดทรงโค้งอันเป็นอาวุธประจำเผ่าติดตัวเพียงเล่มเดียว

ด้วยซ้ำ

และ ‘พระสำคัญ’ ครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้คนที่มึลึกลับน่ากราบแบบ
ชาวกรูชาเท่านั้น!

“ถึงชมกันขนาดไหนผมก็ไม่ลดค่าจ้างให้หรอกนะ” อภิมันยุตว์ดขา
ไขว่ห้างแล้วประสานสองมือเอาไว้บนตัก “บอกตรงๆ ผมคิดว่าคงทำงานนี้
คนเดียวไม่ได้”

“เดโอ”

มุเคชติดนิ้วเรียกคนสนิทที่นั่งอยู่ที่มุมห้องแล้วชี้ไปบนโต๊ะ เพียงครู
ชายหนุ่มรูปร่างผอมสูงก็นำกระเป๋าสารไปเขื่องมาวางตรงหน้าอภิมันยุ
แล้วเปิดออก เผยให้เห็นธนบัตรสีเขียวเรียงอัดแน่นอยู่ด้านใน

“ถ้าเพียงแต่คุณรับทำงานนี้ ผมพร้อมจ่ายให้คุณก่อนครึ่งหนึ่งเป็น
เงินสดหนึ่งล้านดอลลาร์ ส่วนอีกครึ่งมารับตอนงานเสร็จได้เลย หรืออยากได้
ค่าใช้จ่ายพิเศษเพิ่มเติมก็ว่ามา”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เงินหรอกครับ แต่เป็นรายละเอียดของงานมากกว่า”
อภิมันยุมองหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง “ด้วยความเคารพนะครับคุณมุเคช ดูจากแผนที่
แล้วที่ตั้งของหมู่บ้านอยู่ลึกมาก เทบจะคาบเกี่ยวกับชายแดนบังกลาเทศ
ด้วยซ้ำ ต่อให้ผมหน้าเงินแค่ไหนก็คงไม่บ้าพอจะบุกป่าฝ่าดงลุยเข้าไป
ตามลำพังแน่ ป่าขุนดาร์บันส์อันตรายแค่ไหนคุณก็น่าจะรู้ดี เข้าไปสุ่มสี่สุ่มห้า
โดยไม่ชำนาญพื้นที่ก็เท่ากับเอาชีวิตไปทิ้งซัดๆ ถ้าจะให้ผมรับงานนี้ละก็
คงต้องขอพาผู้ช่วยไปด้วย”

“นายพลซานจิตคงบอกคุณแล้วว่าภารกิจในครั้งนี้เป็นความลับ ถ้าคุณ
จัดทีมเข้าป่ากันอีกเกริกแล้วข่าวเกิดรั่วไหลออกไป หลานสาวของเพื่อนผม
อาจได้รับอันตรายได้ เพราะเพื่อนรักผมคนนี้ทำธุรกิจไม่ค่อยขาวสะอาด
เท่าไรนัก ก็เลยมีศัตรูรอบด้าน”

“ผู้ช่วยที่ผมจะขอพาไปด้วยมีแค่คนเดียวครับคุณมุเคช ชื่อระวี เป็น
เพื่อนสนิทของผมเอง ไฉ่หมอนี้เก่งเรื่องเดินป่าและแกะรอยล่าสัตว์มาก

อาจจะช่างจำนรรจายู่สักหน่อย แต่ไวใจได้ ถ้ามันกล้าปากรื้อ รับรอง ด้วยเกียรติของกรุชาเลยว่าคุณนี่ละจะยิงกบาลมันเอง”

แม้ชายหนุ่มจะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่มาพร้อมรอยยิ้มเยือกเย็น แต่คนฟังรู้ดีว่าเขาหมายความว่าตามนั้นทุกประการ นอกจากจะเชี่ยวชาญ การรบชนิดหาตัวจับได้ยากแล้ว นักรบกรุช่ายังขึ้นชื่อเรื่องความซื่อสัตย์ และรักษาคำพูดยิ่งชีวิตอีกด้วย

“แล้วถ้าผมยืนยันว่าต้องการให้คุณทำงานคนเดียวล่ะ”

“ผมก็ต้องปฏิเสธงานนี้ไปอย่างน่าเสียดาย”

อภิมันยุยกไหล่ด้วยท่าทางเหมือนไม่ยี่หระ

“เงินนะผมก็อยากได้ออยู่หรอก แต่ก็ต้องรู้จักประเมินศักยภาพของตัวเองด้วยว่าทำได้แค่ไหน ชุนดาร์บานส์เป็นเขตอนุรักษ์พันธุ์เสืออะคุณ มุเคช ไม่ใช่สวนสนุก มีแต่เสือทั้งนั้น ทะเล่อทะเล่าเข้าไปโดยไม่มีคนนำทาง มีแต่ตายกับตาย ฉะนั้นผมถึงต้องการให้ระวีมาเป็นผู้ช่วย เงื่อนไขของผม มีแค่ข้อเดียวนี่ละ แต่ถ้าคุณไม่ตกลงตามนี้ เราก็คงไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก”

“นายพลซานจิตเตือนผมแล้วว่าคุณน่าจะอดดีแถมยังหัวแข็ง ถึงจะ บุษจาเงินเป็นอันดับสองรองจากพระแม่กาลิ แต่ก็เชื่อว่าเงินจะซื้อใจคุณได้ ทุกครั้ง”

มุเคชมองดวงตาคมกริบของชายหนุ่มรุ่นลูกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะ ออกมาเบาๆ นานแล้ว...ที่ไม่มีใครกล้าต่อรองกับคนอย่าง มุเคช มิตา ไ้หนุ่ม คนนี้...หัวไม่เลว...

“ถ้าคุณยืนยันว่าเพื่อนคุณจะไม่ปรีปากแพร่่งพรายเรื่องภารกิจครั้งนี้ ให้ใครฟัง ผมก็ตกลง”

“งั้นก็ตกลงตามนี้”

อดีตหัวหน้าหน่วยรบพิเศษกระตุกมูมปากเป็นรอยยิ้มซิดซา พलग เอี่ยมมือไปปิดกระเป๋าเอกสารที่อัดแน่นไปด้วยธนบัตรใบละร้อยดอลลาร์ อย่างว่องไว

“แล้วคุณจะให้ผมไปรับตัวเด็กคนนี้เลยหรือเปล่า หรือต้องนัดกับทางญาติของเด็กก่อน”

“ส่วนที่ยากที่สุดของงานนี้ก็คงเป็นเรื่องนี้แหละ ผู้กอง” ดวงตาของมหาเศรษฐีแห่งนครนิวเดลีฉายแววหนักใจ “ญาติของเด็กคนนี้คงไม่เต็มใจให้พาตัวแกออกมาจนกระทั่ง หอก โดยเฉพาพ่อเด็ก คุณอาจจะต้องเจอเรื่องยุ่งยากนิดหน่อย”

“หมายความว่ายังไงครับ” อภิมันยุชะงักมือที่กำลังจะยกกระเป๋าทันที แล้วเงยหน้าขึ้นหรีตามองคนพูด “อย่าบอกนะว่าจะให้ผมลักพาตัวเด็กออกมาให้คุณ”

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้นหรอก แค่อาจต้องหาวิธีโน้มน้าวหนุมินาให้มากับคุณก็เท่านั้น”

“แต่ีก่อนนะ พูดแบบภาษาชาวบ้านก็คือ คุณจะให้ผมหลอกพาเด็กออกมาว่าอย่างนั้นเถอะ จะให้ผมล่อด้วยอะไร ลูกอมอย่างนั้นหรือ”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ไม่ถูก เขาไม่ได้เกลียดเด็ก เพียงแต่ไม่รู้จักรับมือสิ่งมีชีวิตตาแป๋วพวกนั้น ให้ถือคู่วิ่งไปปาดคอซ้ำคึกในสนามรบยังจะง่ายเสียกว่า!

“ผมไม่นึกว่าคุณจะเป็นคนมีอารมณ์ขันกับเขาเหมือนกันนะผู้กอง”

มุเคชหยิบซองกระดาษสีน้ำตาลที่วางอยู่ข้างตัวโยนลงบนโต๊ะ แล้วทำท่าพ่ายกพเอิดให้ชายหนุ่มเบิดดู

“หนุมินาโตเป็นสาวแล้ว ไม่ใช่เด็กเล็กๆ อย่างที่คุณคิดหรอก ปีนี้ น่าจะอายุสิบแปดแล้วกระมัง”

“พูดเหมือนหลอกเด็กอายุสิบแปดแล้วจะผิตน้อยกว่าหลอกเด็กสี่ขวบอย่างนั้นละ”

อภิมันยุฆมวดคิ้ว พลางเพ่งในซองออกมากองบนโต๊ะ สิ่งที่อยู่ ในซองประกอบด้วยสร้อยข้อมือสีดำที่ถักจากวัสดุจำพวกไหมสีดำมันวับ และภาพถ่ายที่เก่าเสียจนสีซีดหนึ่งใบ

“นี่คือ...เด็กที่ชื่อมินาเหรอครับ”

หญิงสาวที่ยืนอยู่ในภาพนั้นดูอายุราวยี่สิบปีต้นๆ แม่สีในภาพจะค่อนข้างจาง แต่ยังคงมองเห็นว่าสำหรับที่เจ้าตัวสวมอยู่เป็นสีฟ้า ตัดกับสีของดินทองที่ปักอยู่บนพัลลุหรือชายสำหรับด้านที่ทิ้งชายยาวลงพื้น เธอเป็นคนสวยจัด มีเครื่องหน้าคมขำ ค่อนไปทางดูนิดๆ ทว่ามีดวงตาแสนเศร้าส้อยเรือนผมของเธอหยักศกและปล่อยยาวสยายจดบันเอว และ...ที่กึ่งกลางแสงผมมีขาดแค้นเป็นทางยาว

แต่งงานแล้ว?

“นั่น...เมฮาล แม่ของมินา ผมไม่มีรูปมินาหรอก เคยเห็นหน้าเด็กคนนั้นแค่ครั้งเดียวตอนยังแบเบาะ แต่คิดว่าหน้าตาคงคล้ายเมฮาลนั่นละ”

“หมายความว่าจะให้ผมเทียบหน้าตาของเด็กที่ชื่อมินาจากรูปแม่ของเธอเอาอย่างนั้นเหรอครับ ล้อกันเล่นหรือเปล่า”

โดยปกติแล้วเขามักจะรับงานבודิการ์ดีให้เหล่าบุคคลสำคัญ มีบ้างบางครั้งที่ได้รับมอบหมายให้ไปคุ้มครองบุตรหลานของคนกระเป๋านักพวกนี้ ยามต้องเดินทางไกล เพื่อป้องกันการลักพาตัวเรียกค่าไถ่ที่กำลังระบาดอย่างหนักในอินเดีย หากต้องนัดรับตัวโดยไม่เคยพบกันมาก่อนก็ควรส่งภาพถ่ายมาให้เขารู้จักหน้าค่าตาสักหน่อย ไม่ใช่ให้ลุยเดี่ยวเข้าป่าไปแบบไม่รู้ว่าจะไปมหาตมเด็กที่ชื่อมินาที่ไหนเช่นนี้

หากไม่มีค่าจ้างก้อนใหญ่ล่อใจ เขาคงบอกปัดไปตั้งแต่แรกแล้ว!

“ถ้าคุณหาทางเข้าไปในเขตพยัคฆมถได้ เรื่องหาตัวมินาไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย เพราะยายหนูคนนี้เป็นลูกสาวของหัวหน้าหมู่บ้าน เรื่องที่ยากคือการพาตัวเธอออกมาต่างหาก อย่างที่ผมบอกคุณนั่นละ พ่อเธอคงไม่ยอมแน่ๆ คุณคงต้องลอบพาตัวเธอออกมาโดยไม่ให้คนในหมู่บ้านนั้นรู้”

มุเคซิ่งไปครู่ใหญ่ แวดตาที่เคยแข็งกร้าวอ่อนแสงลง และทำให้ใบหน้าเคร่งขรึมเหมือนรูปปั้นดูนุ่มนวลลง

“เมฮาล...แม่ของมินาเป็นญาติสนิทของโรฮิต เพื่อนผม เธอป่วยหนัก

มาก อยากพบหน้าลูกสาวอีกสักครั้งก่อนตาย โรธิตถึงได้มาขอร้องให้ผมว่าจ้างมือดีให้หาทางพาหลานกลับมาโดยเร็วที่สุดนี่ละ”

“แล้วทำไมไม่แจ้งไปทางพ่อของเด็กที่ชื่อมินาละครับว่าแม่ของเธอกำลังจะตาย บางทีเขาอาจจะเป็นฝ่ายพาเธอมาส่งเองก็ได้”

กำลังจะตายอย่างนั้นหรือ

อภิมันยมองภาพในมือด้วยความรู้สึกตื้อๆ ในอก พ่อจะเดาได้ว่า พ่อแม่เด็กคนนั้นคงจบชีวิตคู่กันอย่างไม่ค่อยสวยงามเท่าใดนัก

คง...ไม่ต่างกับพ่อแม่ของเขากระมัง...

ภาพใบหน้าหนึ่งซึ่งอยู่เป็นนิรันดร์ของแม่ซ้อนทับเข้ากับภาพของผู้หญิงในมือ แม่นางจะจากโลกนี้ไปนานหลายปีแล้ว ทว่าเวทนาเย็นชาของคนเป็นแม่ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกหนาวเยือกทุกครั้งทีนึกถึง แม่...ผู้เฉยชา ไม่เคยยินดียินร้ายกับความเป็นไปบนโลก หรือแม้แต่ลูกของตนเอง ขนาดในวาระสุดท้ายของชีวิตยังพูดหน้าตาเฉยว่าอยากจากโลกนี้ไปเพียงลำพัง ไม่ต้องการเห็นหน้าใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ใบหน้าของลูกชายที่ทำให้นึกถึงสามีชาวต่างชาติ!

“ปัญหาของเรื่องนี้...มันค่อนข้างซับซ้อนอยู่สักหน่อย” มุเคชะระบายลมหายใจยาว

“เมฮาลถูกสามีทำร้ายทุบตีอย่างทารุณแล้วบังคับให้ทิ้งลูกมา เลยกลายเป็นคนสติไม่ค่อยสมประกอบเท่าไร ทางครอบครัวของโรธิตเลยเก็บเรื่องของเธอเป็นความลับ เพราะกลัวว่าวงศ์ตระกูลจะเสื่อมเสียชื่อเสียง ถ้าเมฮาลไม่ป่วยหนักเจียนตายแบบนี้ก็คงไม่มีใครอยากพูดถึงมินานักหรอก มีข่าวลือว่าพ่อเธอเป็นหัวหน้าโจรที่ออกปล้นอยู่แถบเบงกอลนั่นละ แต่ผมก็รู้อะไรมากนัก เพราะโรธิตเองก็ดูไม่ค่อยอยากพูดถึงผู้ชายคนนั้นเท่าไร”

อ้อ...พวกคนรวยหน้าบางนี่เอง...

อภิมันยมุขย่นหน้าอยู่ในใจ

“แล้วคุณแน่ใจได้ยังไงว่าเด็กมีนานั้นยังมีชีวิตอยู่ ยิ่งบอกว่าพ่อเป็น

โจรอย่างนี้ มีแนวโน้มว่าอาจจะขายลูกกินไปแล้วก็ได้”

“ก่อนหน้านี้โรฮิตเคยส่งคนไปสืบหาตัวมินา ถึงไม่สำเร็จ แต่ก็ทำให้พอมีหลักฐานชี้ชัดว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากนี้เป็นหน้าที่ของคุณที่ต้องพาตัวเธอมา”

“คุณให้เวลาผมเท่าไร”

เท่าที่ฟัง...นอกจากจะต้องผจญกับเสือในเขตสงวนแล้ว ยังมีความเป็นไปได้สูงที่เขาต้องบุกเข้าไปลากแม่เด็กเจ้าปัญหาคนนี้ออกมาจากดงโจรอีกด้วย

“ก็...ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน เพราะผมไม่รู้ว่าเมฮาลเหลือเวลาอีกนานเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะเริ่มงานทันทีเลยก็แล้วกัน” ชายหนุ่มเก็บรูปถ่ายใส่กระเป่าเสื้อ แล้วคว้ากระเป่าเอกสารที่บรรจุเงินก่อนจะหยุดกายขึ้นยืนเต็มความสูง “แล้วผมจะส่งข่าวนะครับ”

“เดี๋ยวก่อนผู้กอง” เศรษฐีเฒ่าโน้มตัวไปหยิบสร้อยข้อมือที่อยู่บนโต๊ะยื่นให้อภิมันยุ “จะเข้าไปในป่าก็สวมนี้ติดตัวไว้ด้วย เป็นเครื่องรางของบอนบิปี เทพีแห่งป่าซุนดาร์บานส์”

“เครื่องราง? คุณทำเหมือนผมต้องไปต่อสู้กับภูตผีปีศาจอย่างนั้นละ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขยี้ขึ้นอย่างประหลาดใจแกมขบขันนิดๆ จริงอยู่ที่มุเคชเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมหาศาลจากธุรกิจด้านเทคโนโลยี การสื่อสารอันเป็นศาสตร์สมัยใหม่ ทว่ากลับเป็นคนที่เชื่อเรื่องโชคลางชนิดเข้าเส้นทีเดียว เท่าที่รู้มา...เขามีรสนิยมนิยมนิลิกพิลัน ชอบสะสมของพิสดารจากทั่วทุกมุมโลก ยิ่งแปลกยิ่งชอบ ถ้าถูกใจก็ยอมจ่ายไม่อั้นเพื่อนำมาเก็บเข้าคอลเลกชัน ตอนที่มาถึงคฤหาสน์แห่งนี้ อภิมันยุคาดว่าจะได้เห็นของสะสมประหลาดของมุเคชวางเรียงรายอยู่ตามส่วนต่างๆ ของบ้านเสียอีกที่ไหนได้...คฤหาสน์หลังนี้กลับดูปกตินิยามธรรมดาอย่างที่สุด อาจจะตกแต่งอย่างหรูหราใส่สไตล์ยุโรปตามประสาคนมีเงิน แต่ไม่มีกะโหลกยักษ์ตาเดียว

หรือกระทั่งามีเขาให้เห็นดังที่เคยแอบจินตนาการไว้ จะมีก็แต่...หัวเลื้อย เบงกอลที่เขวนอย่างโดดเด่นเป็นสง่าอยู่บนกำแพงห้องรับแขกเท่านั้นเอง ซึ่งดูไม่ค่อยเข้ากับบรรยากาศเรียบหรูของคฤหาสน์มีตาเอาเสียเลย

“ก็ไม่ใช่เชิง เขาวกัันว่าสร้อยพวกนี้เอาไปชุบยางไม้บางอย่าง ทำให้มีกลิ่นที่เลื้อยไม่ชอบ จริงไม่จริงผมเองก็ไม่รู้ แต่พกติดตัวไว้ก็คงไม่เสียหาย กระมัง ไม่แน่นะ...คุณอาจจะชอบคุณผมทีหลังก็ได้ที่ให้สร้อยนี้แก่คุณ”

อภิมันยุสบตานายจ้างอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยื่นมือไปรับสร้อยสีดามาสวม ข้อมืออย่างเสียไม่ได้ แวดตาของผู้สูงวัยมีความนัยบางอย่างที่ทำให้เขาคิดว่าไม่ควรปฏิเสธสร้อยเส้นนี้ และเป็นแววตาแบบที่...ชายหนุ่มไม่ชอบเอาเสียเลย

“ผมไปได้แล้วใช่ไหมครับ”

“ผมจะรอฟังข่าวจากคุณนะ ผู้กอง”

มุเคชมองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ค้อมศีรษะแล้วหันหลังเดินลื่นๆ ออกจากห้องไปอย่างเงิบเงียง ดวงตาจับจ้องสร้อยที่รัดอยู่รอบข้อมือของชายหนุ่มพลางเคาะลิ้น

“แล้วคุณจะต้องชอบคุณผมแน่ๆ อภิมันยุ ไม่น่าสิ”

“แล้วแกก็บอกไอ้เฒ่าโน้นว่าจะยิงกบาลฉันเนี่ยนะ ไอ้เฒ่า”

ระวีตะโกนแข่งกับเสียงดนตรีในงานเฉลิมฉลอง ดวงตาเล็กเรียวขึ้นเดี๋ยวมองเพื่อนสนิทที่ยืนสูบบุหรี่อย่างไม่สะทกสะท้านแล้วหัวเราะเสียงดังลั่น ใบหน้าแบบชนเผ่ากรูชาแท้ๆ ที่มีเชื้อผสมระหว่างคนเนปาลกับคนทิเบตหรือพม่าทำให้เขาดูอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงสักห้าหรือหกปีได้

“แล้วมันก็เชื่อแกด้วย?”

“ไอ้ฉันมันคนภาพลักษณ์ดี น่าเชื่อถือไว้วางใจ”

อภิมันยุยื่นมือไปยี้คิระชะที่ตัดผมเสียสั้นเกรียนของอีกฝ่ายเต็มแรง อย่างที่เคยทำเสมอครั้งที่ยังประจำการอยู่ในกองกำลังพิเศษด้วยกัน

“ขึ้นให้อั่งตังต้องอย่างแก่ไปเจรจา มีหวังชวดเงินฉิบ”

“เออ ถ้าขาดอั่งตังต้องอย่างนั้นไปสักคน แกจะเหงา”

ระวีตัวดวงแขนรัดคอคนตัวสูงกว่าให้โน้มตัวลงมาแล้วยึดศีรษะคืบข้าง

“ว่าก็ว่าเถอะ แกมันใจดำฉิบหาย ตั้งแต่ฉันแต่งงานแกก็หายหัวไป เป็นปี นานๆ จะติดต่อมาที ตอนนี้อยู่สาวฉันอายุจะครบเดือนแล้วนะโวย หัดมาเยี่ยมหลานบ้าง”

“ก็แกเดาะมาอยู่บ้านนอกไกลปืนเที่ยงเสียขนาดนี้ จะให้ฉันถ่อมาหา บ่อยๆ ได้ยังงั้นกะนะ แค้นกรรมก็ใช้เวลาเป็นวันแล้ว ก็นั่งซาดิก หยิกก็ ไม่รู้สึกแล้วเนี่ย”

ชายหนุ่มพูดเสียงงึมงำเพราะคาบมวนบุหรี่ไว้คาปาก เขาใช้สองมือ รวบผมหยักศกที่ยุ่งเหยิงด้วยฝีมือเพื่อนซี้ชวดเป็นมวยต่ำหลวมๆ แล้วใช้ หนึ่งยางรัดง่ายๆ

“แหม ไอ่ผู้กองครับ การจี ปากีสถาน ไกลกว่าซุนดาร์บานส์ว่า อย่างนั้นเถอะ ถึงได้เข้าออกไปทำภารกิจเป็นว่าเล่น ที่นั่นอะอะก็ยิงabalกัน อันตรายตายโงะยังถ่อไปได้ แต่มาหาเพื่อนแค่นี้ทำเป็นบ่น”

“ก็ฉันไม่อยากหาเรื่องมาให้แกุ่นวายนี่หว่า แกอุตส่าห์ได้เริ่มต้น ชีวิตใหม่แล้วทั้งที”

อภิมันยุระบายควันบุหรี่ออกทางจมูกพลางกวาดตามองไปรอบๆ แสง จากดวงประทีปและหลอดไฟสายที่ประดับอยู่ตามต้นไม้และอาคารบ้านเรือน ทำให้บรรยากาศยามค่ำคืนของซุนดาร์บานส์สว่างไสวและครึกครื้นกว่าที่เคย ผู้คนในชุมชนพากันออกมาร่วมงานเฉลิมฉลองซึ่งจัดขึ้นปีละครั้งกันอย่าง คึกคัก ทำให้ท้องถนนที่เคยว่างเปล่าเนืองแน่นไปด้วยคลื่นมนุษย์และดู มีชีวิตชีวา ผิดกับภาพหมู่บ้านเล็กๆ อันแสนเงียบสงบในความทรงจำราวกับ เป็นคนละที่

“สงบเกินไปละสิไม่ว่า นานๆ ได้กลับไปผจญภัยกับแกก็ดีเหมือนกัน ยึดเส้นยึดสายเสียบ้าง เดี่ยวสนิมจะเกาะ”

ระวียิ้มตาหยี อดีตนายทหารกูรข่ามีความสุขเสียจนคนมองเริ่มรู้สึกผิดที่ตึงเขากลับมาทำภารกิจเสี่ยงอันตรายอีกครั้ง

“แถมเงินเยอะขนาดนี้ปฏิเสธก็โง่เต็มทน ฉันมีลูกมีเมียต้องเลี้ยงดูนะโว้ย”

ถึงเจ้าตัวจะบอกว่าต้องเลี้ยงดูภรรยาและลูกน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลก แต่อกิมันยุก็รู้ว่าระวีมีชีวิตค่อนข้างสุขสบายพอควร เพราะครอบครัวฝ่ายภรรยามีฐานะดี อีกทั้งผู้คนในหมู่บ้านค่อนข้างให้ความเคารพและนับหน้าถือตาชัวยราช พ่อตาของชายหนุ่ม ในฐานะพ่อค้าคนกลางที่รับซื้อของป่าในราชอาณาจักร ชัวยราชมีลูกสาวเพียงคนเดียว เมื่อได้ลูกเขยที่มีทักษะการเดินป่ายอดเยี่ยมอย่างระวีจึงเป็นที่ถูกใจนัก และหวังใจว่าจะให้ช่วยสืบทอดกิจการค้าขายของครอบครัวต่อไป

และเพราะเหตุผลที่ว่ามาข้างต้น...ระวีจึงไม่มีความจำเป็นต้องรับงานครั้งนี้ด้วยซ้ำไป แต่เมื่อลูกน้อยลืมตาขึ้นดูโลก ความคิดของชายหนุ่มก็เริ่มเปลี่ยน เขาไม่อยากจะให้อลิชาตัวน้อยต้องจมปลักอยู่ในขุนดาร์บันส์ไปตลอดชีวิต เขาอยากให้เธอเติบโตในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและมีคุณภาพชีวิตดีกว่านี้ ได้รับการศึกษาสูงที่สุดเท่าที่คนเป็นพ่อจะให้ได้ และนั่นอาจหมายถึงการส่งเธอไปเรียนในประเทศที่ระบบการศึกษาเป็นเลิศ เช่น อังกฤษหรือฝรั่งเศส และเพื่อการนั้น เขาจำเป็นต้องมีทุนการศึกษาก้อนใหญ่เตรียมเอาไว้ การบุกป่าฝ่าดงเลือดครั้งนี้จึงมีความหมายต่อระวีไม่น้อยไปกว่าที่มีต่ออกิมันยุเลย

“เออ รู้แล้วว่าอกิมันรักลูกรักเมีย ฉันก็เอาเงินมาประเคนให้แกถึงที่แล้วไง เดี่ยวเสร็จงานก็ได้อีกครั้งหนึ่ง ที่นี้ก็นั่งนับเงินกันมันพะยะค่ะละ”

อกิมันยุฉี่ชู้กับนิ้วโป้งเร็วๆ ด้วยท่าทางเหมือนพ่อค้าหน้าเลือดในภาพยนตร์เกรดสองที่มักแสดงมักเล่นเกินจริงจนน่ารำคาญ

“แกนี่ยังงกเงินเหมือนเดิมไม่มีผิด บ้างขนาดนี้ระวังไม่มีเวลาหาเมียมาช่วยใช้เงินนะโว้ย อาบิ”

ระวีกระเซ้า เขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับอนุญาตให้เรียกชื่อเล่นของอดีตผู้กองจอมโหดได้โดยไม่ถูกประหัตประหารด้วยสายตาพิฆาต

“ถ้ามีเมียแล้วต้องย้ายมาอยู่บ้านนอกขนาดนี้ ฉันแก่ตายคนเดียวดีกว่า”

ชายหนุ่มย่นจมูก นี่เป็นครั้งที่สองที่เขามีโอกาสมาเหยียบหมูบ้านเล็กๆ ในอาณาเขตของซุนดาร์บานส์แห่งนี้ ยอมรับว่าที่นี่เงียบสงบและน่าอยู่ดีหรอก แต่อาจจะน่าเบื่อเกินไปสำหรับคนที่ชอบใช้ชีวิตโลดโผนเช่นเขา หากเมื่อสองปีที่แล้วไม่ได้มาร่วมงานแต่งงานของระวี เขาคงไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าซุนดาร์บานส์อยู่ส่วนใดของโลก แม้ป่าโกงกางที่ตั้งอยู่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำคงคา แม่น้ำพรหมบุตรของอินเดีย และแม่น้ำเมฆนาของบังกลาเทศแห่งนี้ จะเป็นป่าชายเลนที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ถึงขนาดองค์การยูเนสโกขึ้นบัญชีให้เป็นมรดกโลก แต่สำหรับอภิมันยูแล้วมันเป็นเพียงป่ารกเรื่อเต็มไปด้วยสิ่งสาธาส์สัตว์ที่อยู่คาบเกี่ยวระหว่างชายแดนอินเดียบกับบังกลาเทศเท่านั้น หากไม่มีภารกิจเร่งด่วนในครั้งนี้ เขาคงไม่กระเสือกกระสนมาเยือนที่นี่เป็นแน่

“ไอ้พวกยังไม่มีเมียก็ปากดีแบบนี้ทุกคนนั่นละ รอให้มีเมื่อก่อนเถอะ ชี้อร้านจะรีบเงินย้ายตามคำบัญชาเมียไปทุกที่” ระวีหยิบไฟแช็กมาจุดบุหรี่แล้วส่งให้อภิมันยูแทนวนที่เพิ่งมอดไป “ตอนนี้พูดไปแกก็ไม่เข้าใจหรอก เพราะแกมันไม่รู้จักความรัก”

“ความรักเป็นเรื่องยุ่งยากเกินไปสำหรับฉัน” อภิมันยูรับบุหรีมาแล้วอวดควั่นเข้าปอดหนักหน่วง

ระวีมองไฟสีแดงที่ปลายมวนบุหรีลูกว่าบสะท้อนเป็นประกายอยู่ในดวงตาอันว่างเปล่าของเพื่อนรักแล้วลอบถอนใจ การเข้าร่วมกองกำลังกูรข่าตั้งแต่อายุเพียงสิบเจ็ดปี ทำให้ชายหนุ่มไม่มีเวลาใช้ชีวิตสนุกสนานเหมือนเด็กหนุ่มในวัยเดียวกันนัก ชีวิตวัยเด็กอันแร้นแค้นและคำดูถูกเหยียดหยามสารพัดสารพันว่าเขาเป็นลูกนอกไส้ที่นายทหารอังกฤษมาไต่ทั้งไว้กับหญิงกูรข่า ผลักดันให้เขาฮึดสู้จนผ่านการคัดเลือกที่ขึ้นชื่อว่าหฤโหดที่สุดไปเป็น

ทหารในกองกำลังพิเศษของอังกฤษได้ อภิมันยุใช้เวลาครึ่งหนึ่งของช่วงวัยรุ่นไปกับการฝึกหนัก ถ้าไม่ฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษและอ่านตำรับตำราตามที่หลักสูตรกำหนด ก็เอาแต่ซุกอยู่กับปืนผาหน้าไม้ เรียกว่าจับปืนจับมีดมากกว่ามีอ่อนนุ่มๆ ของสาว ๆ เสียอีก ตารางชีวิตอันแน่นเอียดบังคับให้เขามีความลัมพันธ์ทางกายแบบฉาบฉวยกับหญิงสาวมากหน้าหลายตา แต่ไม่เคยผูกพันลึกซึ้งทางใจอย่างจริงจังกับใครเลยสักคน

บางที...บาดแผลในใจเมื่อครั้งยังเยาว์อาจทำให้อภิมันยุไม่กล้ารักใคร่ก็เป็นได้

“แล้วนี่แกจะพาฉันเดินเบียดคนอีกนานไหม ฉันเดินทางมาไกลนะไว้อยู่เหนื่อยก็เหนื่อย อยากนอนจะแย่แล้ว”

อภิมันยุทำหน้าเมื่อย เขาเพิ่งเดินทางมาถึงซุนดาร์บานส์เมื่อช่วงพลบค่ำ ยังไม่ทันได้หย่อนกันนั่งพัก ไร้อัตตวิสัยก็ลากเขาออกมาร่วมงานเทศกาลประจำปีบับอนี่เสียแล้ว

“ตรงไปอีกนิดก็ถึงแล้ว อย่าบ่นเป็นตาแก่ไปหน่อยเลยนะ”

ระวีชีไปยังอาคารสี่มุมปู่อ่อนที่เห็นอยู่ลิบๆ เมืองหน้า หลังคาทรงแหลมและควันทายานที่ล้อยล้อแสงประทีปนับร้อยดวงด้านในบ่งชัดว่าเป็นวิหารที่กำลังมีการสักการบูชาเทพเจ้าอะไรสักองค์หนึ่ง

“ไหนๆ แกก็อยู่ในเทศกาลแล้วนี่หว่า สักการะพระแม่บอนบิปีเอาฤกษ์เอาชัยหน่อยเป็นไร พระแม่ศักดิ์สิทธิ์มากนะ คนแถบนี้เชื่อกันว่าก่อนเข้าป่าไปหาน้ำผึ้งหรือหาของป่าต้องสักการะท่านก่อนทุกครั้ง แล้วจะกลับออกมาอย่างปลอดภัย”

“บอนบิปี? แกหมายถึงเทพีแห่งป่าซุนดาร์บานส์นะเธอ”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนหลบลมมองสร้อยเครื่องรางที่ข้อมือขวาที่นั่นคว้นมุเคชเอ่ยชื่อนี้ตอนที่ให้สร้อยแก่เขา และถึงขนาดโทรศัพท์ม่าย้าหลายครั้งว่าให้สวมติดตัวตลอดเวลาที่ปฏิบัติภารกิจนี้ จนคนที่ไม่เคยอมสวมเครื่องรางอื่นใดนอกจากสร้อยล็อกเกตมาพระแม่กาฬอย่างเขาต้องจำใจพกสร้อยข้อ

มือเส้นนี้มาด้วย

“รู้จักด้วย?” ระวีเลิกคิ้วสูงอย่างประหลาดใจที่ชายหนุ่มรู้จักเทพท้องถิ่นของแถบนี้ด้วย

“ก็ไม่เชิง” อภิมันยุส่ายหน้าขณะสาวเท้าฝ่าฝูงชนที่มุ่งหน้าไปยังวิหารเหมือนพวกตน “มุเคช มิตา ให้สร้อยข้อมืออันนี้แก่ฉันแล้วบอกว่าเป็นเครื่องรางของบอนบิปี”

“ไม่เคยเห็นมาก่อนเลยแฮะ ตาแก่นั้นไปเอามาจากไหนกัน”

ระวีมองสร้อยบนข้อมือของอภิมันยุที่ยื่นมาให้ดูแล้วยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก

“ไม่รู้สิ มุเคชบอกแล้วว่าฉันจะต้องขอขอบคุณเขาทีหลัง ตลกซะมด”

“ขนาดนั้นเชียว แต่ก็...อาจจะจริงอย่างที่ไอ้เศรษฐีนั้นว่าก็ได้มั้ง”

“หมายความว่าไฉะ”

“ก็...พลังศักดิ์สิทธิ์ของพระแม่บอนบิปีอาจจะช่วยให้เกรอดกรงเล็บเสือเบงกอลในป่าออกมามีเมียบกับเขาได้สักทีละมั้ง” ระวีพูดติดตลก “เดี๋ยวดอนไหว่ก็ขอมิเมียบเสียด้วยนะ จะได้เลิกทำตัวหลักลอย เร่วอนเหมือนลัมภาเวลี แล้วก็ลงหลักปักฐานเสียที”

“วกมาเข้าเรื่องนี้อีกแล้ว สมองแก่นี่มีแต่คำว่าเมียบ เมียบ เมียบ หรือไฉะระวี”

สองหนุ่มเดินต่อปากต่อกันมาจนถึงหน้าวิหาร อภิมันยุเพิ่งเห็นเดี๋ยวนั้นเองว่าอาคารที่เขาเข้าใจว่าทาสีชมพูอ่อน แท้ที่จริงแล้วก่อแบบหยาบๆ จากดินสีปูนแห้งที่สะท้อนแสงไฟจนเห็นสีผิดเพี้ยนไปเมื่อมองจากระยะไกล ชายหนุ่มมองลอดประตูเข้าไปด้านในก็พบกับแท่นบูชาขนาดใหญ่ อันเป็นที่ประทับของเทวรูปเทพสตรีผู้มีพระพักตร์ตรงดงามเปี่ยมเมตตา และมีพระเกศาสีดำยาวสยายจดพื้น ชายหนุ่มลองคะเนด้วยสายตาแล้วน่าจะสูงสักสองเมตรได้ พระองค์ทรงสำหรับสีชมพูอ่อนและมีเครื่องประดับแบบเววินดูทั่วไป พระหัตถ์ขวายกตั้งขึ้นในลักษณะประทานพรและปกป้องคุ้มครอง ส่วนอีกข้าง

แต่จะอยู่บนป่าของเด็กน้อยผู้มีสีหน้าหวาดกลัวอย่างมาก

ทว่าที่สะดุดตาที่สุดคงเป็นรูปปั้นของชายเจ้าของร่างใหญ่โตที่ตั้งอยู่บนยอดหินซึ่งเตี้ยกว่าทางด้านขวาของเทวียบอนนิบี เขามีใบหน้าที่ดุนดั่งสัตว์ป่าริมฝีปากเผยออกคล้ายกำลังคำราม และปล่อยให้พองน้ำลายไหลย้อยจากมุมปากทั้งสองข้าง กายก่อนบนเปลือยเปล่าและมีลายสีดำนวลคล้ายเลื้อยพาดกลอนอยู่บนผิวสีเหลือง ส่วนท่อนล่างสวมโธติสีขาวยาวซึ่งมีลักษณะคล้ายผ้าโสร่ง เพียงแต่สั้นกว่าและยกขึ้นสูงจนเกือบเหนือเข่า แต่จับจีบและขลิบลีทองอย่างสวยงาม สองมือของเขาเอื้อมกระบอกขนาดใหญ่ขึ้นสุดแขน ข้างๆ กันมีรูปปั้นเสื้อตัวเชื่องหมอบอยู่กับพื้น อภิมันยุเดาเอาไว้ว่าคงจะเป็นสัตว์บริวารหรือไม่ก็พาหนะของเทพ

“นั่นคือเทวียบอนนิบี บางทีก็เรียกว่าบันดรูกา เพราะเชื่อกันว่าเป็นร่างอวตารหนึ่งของพระแม่ทุรคา ส่วนรูปปั้นผู้ชายตรงนั้นคือ ดักคิน ร่าย เจ้าแห่งปีศาจและสัตว์ร้ายทั้งหลายในป่าขุนดาร์บานส์ ตำนานเล่าว่า ดักคิน ร่ายเป็นพราหมณ์จอมขมังเวท เขาชอบกินเนื้อมนุษย์มากถึงขนาดแปลงร่างเป็นเสือคอยจับคนที่เข้าไปตัดฟันหรือหาของป่าไปกิน ชาวบ้านพากันหวาดกลัวจนไม่เป็นอันทำอะไร จะเข้าป่าก็ต้องมีของเซ่นไหว้ ไม่อย่างนั้นถูกขย้ำตายลูกเดียว โชคดีที่เทวียบอนนิบีเสี่ยงชีวิตเข้าไปปราบ ดักคิน ร่าย จนยอมศิโรราบ ชาวบ้านจึงไม่ต้องหวาดผวาท่อีกต่อไป”

“โอ้โฮ มาอยู่แถวนี้แค่ปีสองปี แกกลายเป็นเอนไซโคลพีเดียของขุนดาร์บานส์ไปแล้วหรือวะ”

อภิมันยุดับบุหรีแล้วจุดประทิบในถ้ำดินเผาเล็กๆ ที่บรรจุน้ำมันเนยเหลวไว้เต็ม ก่อนจะนำไปวางหน้าแท่นบูชาที่มีประติมากรรมอยู่ก่อนแล้วเกือบร้อยดวง

“เมียเล่าให้ฟัง ฉันก็จำมา” ระวียกคิ้ว “จริงๆ ตำนานยาวกว่านั้นนะ แต่ขี้เกียจเล่า รายละเอียดปลีกย่อยมันเยอะ”

“ดีแล้ว ฉันก็ขี้เกียจฟัง”

อดีตผู้กองหนุ่มหัวเราะ เขามองพระพักตร์ตรงดงามของพระแม่อยู่ ครู่หนึ่งแล้วพนมมืออธิษฐานขอให้ภารกิจในครั้งนี้อุดมไปด้วยดี และขอให้ พระองค์ช่วยคุ้มครองระวีให้กลับมาหาภรรยาและลูกอย่างปลอดภัย

“รู้เรื่องเอาไว้บ้างก็ดีนะไว้อย่างไร จะได้ไม่ทำอะไรผิดประเพณีในงานฉลอง ชัยชนะของพระแม่เหนือ ดักคิน ราย แกมันยิ่งท่ามๆ อยู่ ขึ้นท่าทะเล่อทะล่า มีหวังถูกชาวบ้านไล่กระต๊อบเอาพอดี ต่อให้เก่งแค่ไหน แต่ชาวบ้านมีกันเป็น ร้อย แกสู้ไม่ไหวหรอก แกลองนับบาปาดูสิว่ามียี่กี่ๆ ทุกหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ รอบๆ ปาซุนดาร์บานส์นับถือพระแม่มาก ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือเป็นฮินดู แบบเราก็นับถือเทพองค์นี้ทั้งนั้น”

ระวีรอนเพื่อนรักอธิษฐานจบและเดินออกมาจากบริเวณวิหารที่ คลาล่าไปด้วยฝูงชนแล้วจึงค่อยเล่าต่อ

“มุสลิมกับฮินดู? พูดยังเป็นเล่นๆ”

“ไม่เล่นละ ทั้งฮินดูและมุสลิมต่างก็มีเรื่องเล่าของพระแม่บอนบีบีใน เวอร์ชันของตัวเองทั้งนั้น ถ้าแกเดินไปที่หมู่บ้านทางฝั่งโน้นจะเห็นว่ารูปปั้น พระแม่แต่งองค์ทรงเครื่องคนละแบบกับที่นี่เลยละ ถ้าเปีย ใส่หมวก สวมเสื้อ กางเกงแบบมุสลิมเลย แต่มันยังมีเรื่องเล่าด้วยนะว่าพระแม่เป็นบุตรสาวของ อิบราฮิมผู้เดินทางรอนแรมมาจากเมืองเมกกะโน่นเชียว พระแม่บอนบีบีกับ ซาห์ จังกาลี ผู้เป็นน้องชายได้รับพระบัญชาจากองค์อัลเลาะห์ให้มาช่วยเหลือ ชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนจาก ดักคิน ราย และลูกสมุนที่เป็นสัตว์ร้าย และปีศาจ แต่ไม่ว่าจะมีกี่ตำนานหรือมีความเชื่อแบบไหน ทั้งหมู่บ้านฝั่ง ฮินดูเราและทางฝั่งโน้นต่างก็เชื่อและศรัทธาในพระแม่เหมือนกัน ซุนดาร์-บานส์เป็นสถานที่พิเศษนะอาบี มีวัฒนธรรมและความเชื่อเฉพาะตัวมาก ส่วนที่ดีก็คือทำให้ชุมชนเป็นปึกแผ่น ไม่มีการทะเลาะกันเรื่องความต่างทาง ศาสนาเหมือนที่อื่นๆ”

“แกนี่น่าจะไปสมัครเป็นทูตวัฒนธรรมดูนะ รู้เยอะทุกเรื่องยกเว้น เรื่องตัวเอง”

อภิมันยุส่งเสียงล่อเลียนพลางล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกง การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบตะวันตก อันประกอบด้วยเสื้อยืดคอวีสีขาวและกางเกงยีนสีฟ้าซีด บวกกับรูปลักษณ์โดดเด่นตามแบบฉบับหนุ่มเลือดผสม ทำให้เขาตกเป็นเป้าสายตาของสาวน้อยสาวใหญ่ที่เดินสวนกันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง พวกหล่อนพากันเหลียวมองตามเขาคอแทบหักและหันไปซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น

“แล้วตกลงว่าระหว่างงานเทศกาลของแกนี่ฉันต้องทำตัวยังไงไม่ให้ถูกเหยียบหน้าวะ”

“ก็ไม่มีอะไรมาก แค่อย่าปากเสียวิจารณ์เรื่องความเชื่อของคนแถวนี้ก็พอ โดยเฉพาะกับเมียฉัน” ระเบิดหัวเราะ “แล้วช่วงนี้ก็อย่าเพิ่งพูดเรื่องเข้าป่าให้ใครได้ยินด้วย เป็นข้อห้ามระหว่างงานเทศกาล”

“ข้อห้าม?”

“เออ ข้อห้ามสำคัญเลยเชียว” คุณพ่อลูกหนึ่งยกมือขึ้นชี้ศีรษะอย่างยุ่งยากใจ “คนที่นี่เชื่อกันจริงจังเลยนะว่าหลังจาก ดักคิน ราย พ่ายแพ้เทพีบอนบีไปแล้ว ก็พาลูกหลานและบริวารถอยร่นเข้าไปอยู่ในป่าลึก พร้อมสัญญาว่า หากมนุษย์ไม่รุกร้าเข้าไปในถิ่นของตนก็จะไม่ทำร้ายหรือจับกินเป็นอันขาด เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณ ดักคิน ราย และลูกหลาน ในงานฉลองชัยชนะของเทพีบอนบีทุกปี ชาวบ้านเลยจะจัดเครื่องเซ่นไปวางไว้ที่ชายป่า เชื่อกันว่าลูกหลานของ ดักคิน ราย จะออกจากที่ซ่อนมารับเครื่องเซ่นในร่างเสือเหมือนบรรพบุรุษ จึงห้ามเข้าไปหาของป่าเด็ดขาด เพราะอาจถูกกินได้ ถ้าเมียฉันรู้ว่าพรุ่งนี้ฉันกับแกจะเข้าป่าทั้งๆ ที่งานเทศกาลยังไม่จบ มีหวังโดนด่าหุดดับแน่”

“ฉันว่าแกกลัวเมียมากกว่าเสืออีกนะระวี”

สีหน้าขึงขังของเพื่อนทำให้ชายหนุ่มแทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ มิน่าเล่า ไอ้คนกลัวเมียถึงลากเขาออกมาเดินเตร่ในงานเทศกาล ไม่ยอมมาให้คุยกับสมาชิกในบ้าน เพราะกลัวจะพลั้งปากพูดเรื่องเข้าป่าพรุ่งนี้เอง

“อะไรวะ ออกรบมาตั้งหลายปี วิ่งไล่ปืนผาหน้าไม้ไม่เคยหวั่น แต่ดันกลัวเมียเนี่ยนะ”

“แกรู้จักความน่ากลัวของมนุษย์เมียน้อยไปแล้ว อาบิ เมียฉันมีเซนส์จับโกหกไวเป็นเลิศ จนนำเสนอให้ท่านนายพลซานจิตอนุมัติงบิให้ทำงานแทนเครื่องจับเท็จซะยวละ ตอนที่ฉันบอกว่าพรุ่งนี้จะเข้าเมืองไปรื้อกับแก ลักสองสามวัน ยังชักแล้วชักอีก กลัวฉันจะพาเกลยเข้าป่า ทำให้ ดักคิน รายโกรธแล้วจะพลอยช่วยกันไปทั้งหมู่บ้าน”

ระวีเสริมทำท่าชนลูกชนพอง อภิมันยุรู้ดีว่าเจ้าตัวเกล้งพูดไปอย่างนั้นเอง จะหาใครรักถูกรักเมียเท่าไอ้แสบนี้เป็นไม่มีอีกแล้ว

“เฮอะละ ฉันเข้าใจแล้ว จะรูดชิปปากเงียบ ไม่ให้แกโดนเมียแพ่นกบาลโอเค้”

อภิมันยุทำท่ารูดชิปปากแล้วชะงักไปครู่หนึ่ง สองขาที่กำลังก้าวเดินไปบนถนนที่เต็มไปด้วยหินขรุขระผสมดินทรายหยุดยั้งเสียเฉยๆ

“มีอะไร”

“มีคนเดินตามเรามา น่าจะลักพักแล้ว”

อภิมันยุเสทำเป็นควักหูหรือขึ้นจุดสุบอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนยังไม่มีรู้สึกตัวว่าถูกติดตาม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหลือบไปทางซ้ายเพื่อบอกตำแหน่งให้ระวีรู้

“แปดนาฬิกา ใต้ต้นไม้ สวมชุดซาลวาร์กามีชแบบผู้หญิง แต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงหรือเปล่า เพราะเอาผ้าปิดหน้าปิดตาเสียมิด”

“เห็นแล้ว ก็เกล่นล่อไล่ทางเกงเบรนต์เนมหราแบบนี้ มันก็คงคิดว่าแกมีเงินถุงเงินถังให้แบ่งกันใช้นั่นละ”

ระวีแก้งเอี้ยวตัวบิดขี้เกียจขณะตัวดตามองเป้าหมายอย่างรวดเร็ว แล้วหันกลับมาส่งยิ้มหวานให้เพื่อน แม้ชาวบ้านส่วนใหญ่ในแถบนี้จะมีชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่าย หาน้ำผึ้งหรือของป่ามาขาย ตัดฟืน เผาถ่าน ล่าสัตว์ไปจนถึงทำประมงเลี้ยงชีพ แต่ก็มีพวกมิจฉาชีพและโจรลักเล็กขโมยน้อย

แฝงตัวอยู่ข้างเช่นกัน

“จะเอาอย่างไร ลุยเลยไหม”

“รอก่อน จบเรื่อก็ไม่สนุกสิวะ” ริมฝีปากหยักลิ้นยกแ้มขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขัน ทว่าดวงตาทอประกายกร้าวอย่างดุเดือด “ก่อนเข้าป่าพรุ่งนี้เรามาหาเรื่องใส่ตัวกันสักหน่อยดีไหม ว้าลึ่กความหลังไง ไม่ได้อัดคนนานแล้ว บอกตรงๆ เลื่อนวะ”

“แล้วแต่ผู้กองจะบัญชา”

ระวีขยิบตาแล้วดึงบุหรีจากมือเพื่อนมาสูบอย่างที่เคยทำประจำสมัยยังอยู่ในหน่วยรบพิเศษด้วยกัน ก่อนจะเป็นฝ่ายก้าวนำ พาอภิมันยุเดินเบียดผู้คนที่ย่ำเท้ากันแน่นตามจังหวะกลอง บ้างก็เดินเลือกซื้อข้าวของตามร้านค้าสองข้างทาง ผ่านตรอกแคบๆ เบื้องหน้าไปยังถนนเลียบชายหาดซึ่งมีผู้คนบางตากว่า สองหนุ่มผลัดกันเหลือบมองด้านหลังเป็นระยะ เมื่อเห็นว่าว่างบางระหงในชุดผ้าฝ้ายสีข้างไม่มีลวดลายใดๆ โดดเด่นสะดุดตาดังคองค่อยๆ สะกดรอยเดินตามมาอย่างไม่ยอมลดละ อภิมันยุก็พยักหน้าเป็นสัญญาณให้ระวีเดินเลี้ยวไปทางซ้าย ส่วนตัวเขาเดินหายลับเข้าไปหลังกลุ่มต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่ริมหาด

ทันทีที่เห็นสองหนุ่มแยกกันไปคนละทิศ เจ้าของร้านไปรงบางก็หยุดยืนครุ่นหนึ่งคล้ายลังเลว่าจะเอาอย่างไรดี ศีรษะที่มีผ้าสีเดียวกันกับชุดพันอยู่จนแทบมองไม่เห็นใบหน้ามองไปด้านหลังอย่างละล้าละลัง เพิ่งระลึกได้ในวินาทีนั้นเองว่าตนถูกหลอกล่อให้เดินออกห่างจากเขตชุมชนที่กำลังเฉลิมฉลองงานเทศกาลมาเสียไกล แต่กระนั้นก็ยังไม่วายยอมล่าถอยกลับไปยังๆ มือเล็กเรียวแบบบิสตริชยับผ้าคลุมหน้าลง เผยให้เห็นปลายจมูกโผล่พ้นชายผ้าออกมา แล้วขยับพุดพิดเหมือนสัตว์ที่กำลังตามกลิ่นอะไรสักอย่าง ก่อนจะเดินตรงรี่ไปยังแนวต้นไม้ริมหาดด้วยท่าทางร้อนรน อารามรีบร้อนและไม่ทันระวังตัว จึงไม่ทันสังเกตเห็นท่อนขาในกางเกงยีนส์อ่อนที่ยื่นมาขวางเบื้องหน้า ทำให้สะดุดเกือบล้มคะมำ แต่โชคดีที่่วงแขนแกร่งตัวดคว่ำเอว

ไว้ได้ทันทั่วทั้งที่

“ผู้หญิงสินะ ว่า อตยัดเส้นยัดสายเลย เช็งจิบ”

อภิมันยุเลื่อนมือจากเอวเล็กคอดโล่ขึ้นมา จนปลายนิ้วโป้งสัมผัสเข้ากับใต้ฐานทรวงที่ซ่อนตัวอยู่ในกูรตะตัวโครง ผิวสัมผัสนุ่มละมุนนั้น ฟ้องชัดว่าเจ้าของร่างเป็นสตรีเพศอย่างสิ้นข้อสงสัย

“ไอ้คนसारเลย!”

เจ้าตัวกริรครองผ่านผ้ามุ้งที่พันรอบใบหน้าอย่างโกรธเกรี้ยว แล้วพลิกตัวกลับมาพร้อมเหวี่ยงหมัด หมายฟาดเข้าที่ครึ่งปากครึ่งจมูกของชายหนุ่ม แต่ซัดเกินไป เพราะนอกจากอีกฝ่ายจะหลบได้อย่างง่ายดายแล้ว ยังบีบคอเธอไว้แน่นแล้วดันเข้าไปกระแทกกับต้นไม้เต็มแรงจนเจ็บร้าวไปทั้งแผ่นหลัง

“เออ ฉันมันसारเลวตัวพ่อเลยละอีหนู”

ชายหนุ่มส่ายยืมเหยียดเกรียมก่อนจะควักมีดคุกริ อาวุธคู่กายของกูรชาที่เหน็บซ่อนไว้ที่ขอบกางเกงด้านหลังออกมาจ่อระหว่างลำคอและไหล่ลาดมน ใบมีดทรงโค้งอันแสนคมกริบทำให้หญิงสาวหยุดยั้งหนึ่ง ไม่กล้าออกฤทธิ์ไปชั่วขณะ

“เรานะอายุเท่าไรกันอี ถึงได้ริมาเป็นขโมยขโจรแบบนี้”

“ฉันไม่ได้เป็นโจร!”

“อ้าว ไม่ได้เป็นโจรแล้วเดินตามฉันต้อยๆ ทำไมกลางคืนกลางค่ำแบบนี้ อย่ามาเล่นมุกว่าฉันหน้าเหมือนคนรู้จักนะ มุกนี้เฟือแล้ว”

“ฉัน...” ดวงตาที่สะท้อนกับแสงจันทร์จนดูราวกับเป็นสีเงินยวงหลุมมองสรว้อยข้อมือบนมือข้างที่กดมีดคุกริแนบผิวเธออยู่ครู่หนึ่ง “ฉัน...แค่สนใจสรว้อยข้อมือนี้”

“นั่นไง อยากได้ของคนอื่นแบบนี้โจรชัดๆ”

ชายหนุ่มหรีดตามองอย่างเอาเรื่อง ลำเนียงฮินดีของหญิงสาวแปร่งปร่า แต่ไฟเราะและมีจิ้งหะจะโคนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวยิ่ง เหมือน...

ลำเนียงที่เคยได้ยินจากภาพยนตร์โบราณย้อนยุคอะไรเทือกๆ นั้น

“ไม่ใช่ละ ไม่ได้อยากได้ขนาดนั้น แค่อยากรู้ว่าได้จากไหน”

“ก็เลยเดินตามมา ถ้าสบโอกาสนี้จะฉกฉวยเอาไปว่าอย่างนั้นเถอะ”
 อภิมันยุบิบลำคอระหงแน่นขึ้น และเพิ่มแรงกดคมมีดลงบนผิวของหญิงสาว
 “บอกมาดีกว่าว่างานนี้ทำคนเดียวหรือมีพวกด้วย จะได้จับส่งตำรวจพร้อมกัน
 เลยทีเดียว”

“เฮอะ คงมีปัญญาจับหรอก” หญิงสาวพึมพำเสียงขึ้นจมูก “ก็บอก
 แล้วไงว่าไม่ได้เป็นโจร ไม่ได้มาปล้น ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง!”

หญิงสาวขยับขา ตั้งใจจะใช้เข่ากระแทกชายหนุ่มให้จุก แต่ยังไม่ทันที่
 ปลายเท้าจะยกขึ้นพ้นพื้น เท้าหนาในรองเท้าบูตเดินป่าก็กวัดเกี่ยวข้อเท้าเธอ
 เต็มแรง จนล้มคว่ำลงไปในอนวดพื้นดังโครม

“ฟังรู้เรื่อง แต่ไม่เชื่อ มีอะไรไหม”

อภิมันยุบิบลำคอให้อีกฝ่ายมีโอกาสดำรงตัว ทั้งตัวลงคร่อมแผ่นหลัง
 ของคนที่นอนอยู่อย่างว่องไว แล้วจับข้อมือทั้งสองของนางโจรมาไพล่หลัง
 ด้วยมือเพียงข้างเดียว

“เจ็บ! ปล่อยนะ ไอ้คนบ้า!” ร่างใต้อาณัติดินพล่าน ส่งเสียงชู้คำราม
 ลอดไรฟันแบบแปลกๆ อย่างที่อดีตผู้กองกุรข่าไม่เคยได้ยินมาก่อน “ฮือ...
 อย่าให้หลุดไปได้ละ!”

“แหม ด่าซะไพเราะเพราะพริ้งอย่างกับพวกลูกคุณหนูไม่มีผิด ปล่อย
 นะ ไอ้คนบ้า”

ชายหนุ่มดัดเสียงล้อเลียน เมื่อเห็นว่าหญิงสาวคงไม่อาจสู้แรงเขา
 ซึ่งมีขนาดตัวใหญ่กว่าเกือบสองเท่าได้จึงเหน็บมีดเก็บใส่ปลอกหนังที่เอว
 ตามเดิม

“ข่าวะ หลุดมาแล้วจะทำอะไรได้ หา แม่ตัวดี เรียวแรงก็มีเท่านี้
 จะบอกอะไรให้ ตอนนีเพื่อนฉันคงกำลังเดินวนดูว่ามีเพื่อนร่วมแก๊งเธอคนไหน
 เดินตามเรามาอีกหรือเปล่า ถ้ามีป่านนี้คงถูกชดค้างเหลือไปแล้ว เพื่อนฉัน

คนนี้ได้ใจดีเหมือนหน้าตาหรอกนะ”

อภิมันยุเอื้อมมือข้างที่เป็นอิสระไปกระตุกผ้าที่พันอยู่รอบศีรษะของหญิงสาวออก เพื่อนำมาใช้มัดข้อมือเธอ แต่เธอดิ้นหลบเป็นพัลวัน ปมผ้าที่มัดไว้จึงคลายออกและเลื่อนหล่น เผยให้เห็นเรือนผมสีดำลับที่ขมวดมุ่นเป็นมวยหลวมๆ

“อย่ามาแตะนะ ไม่อย่างนั้นฉันเอาคุณตายแน่!”

“อู๊ย ฉันกลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้ว” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงครี้ออยู่ในลำคอ “สะตืดสะตึงแบบนี้เดี๋ยวก็ฉีกเสื้อมามัดแทนเสียหรอก ว่าไง จะเปลี่ยนหน้าหรือเปลี่ยนกายก็เลือกเอา”

“ต่ำช้า!”

เจ้าของเสียงแหลมเล็กคำรามก้อง ชนิดที่ทำให้หนุ่มนกกาที่แฝงกายหลบนอนอยู่บนต้นไม้พากันตกใจระพือปีกบินหนีจ้าละหวั่น และโดยไม่ทันคาดคิด หญิงสาวที่ดูปวกเปียกไม่มีทางสู้ก็สะบัดมือจนหลุดจากการเกาะกุมของหนุ่มลูกครึ่งกुरข่า และพลิกตัวกลับมาผละลักอกเขาเต็มรักจนล้มหงายหลัง แล้วรีบลุกขึ้นวิ่งด้วยความเร็วเหลือเชื่อ

“คิดว่าจะรอดไปได้เธอ แม่ตัวแสบ ไม่มีทาง!”

อภิมันยุเคঁนเสียงลอดไรฟัน แล้วเฝ้าเฝินตามหญิงสาวที่วิ่งหนีผ่านชายหาดตรงไปยังเขตป่าโกงกางเต็มผืนเท้า คืบนี้เป็นคืบวันเพ็ญ แสงจากดวงจันทร์จึงเจิดจ้ากว่าปกติ ชายหนุ่มหายใจหอบขณะมองตามร่างที่วิ่งอยู่เบื้องหน้า ภาพของมวยผมที่ค่อยๆ คลายออก ปล่อยให้เรือนผมสีดำสลวยทิ้งตัวลงเต็มความยาวระบับเอบลิวไสวกระทบแสงจันทร์สีเงิน พาให้หัวใจเขาเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ เลี้ยวหน้าที่ผินกลับมาองดูว่าเขายังตามมาหรือไม่ หลายต่อหลายครั้งกระตุ้นให้หนุ่มกुरข่ากระโจนสุดแรง พุ่งเข้าไปหึงหญิงสาวจนล้มกลิ้งลงไปบนผืนทรายด้วยกัน เพียงเพราะอยากเห็นเต็มๆ ตาว่าหน้าตาของเธอจะชวนมองเหมือนจมูกโด่งๆ ที่โผล่พ้นแนวเรือนผมออกมา ยามมองจากด้านข้างหรือไม่

...กว่าจะรู้ว่าคิดผิดก็สายไปเสียแล้ว...

นี่คือ...ดวงหน้าที่งามเลอเลิศที่สุดเท่าที่เขาคเคยเห็นมา...

หัวใจของอภิมันยุแทบหยุดเต้นไปในวินาทีที่พริ้งกร่างที่เปราะเปื้อนเม็ดทรายให้หันกลับมาประจันหน้าตรงๆ วงหน้าเล็กเรียวของเธอขาวจัดจนน่าตกใจ ขาวผุดผาดเหมือน...ดูดซับแสงจันทร์เอาไว้และเปล่งรัศมีได้ในความมืด แต่ที่น่าตกใจมากกว่านั้น คือดวงตาคมซึ่งได้เพขนตาดกหนาเป็นดวงตา...สีฟ้าเหนืออันที่สดเหมือนสีของผลึกน้ำแข็งขั้วโลก ทว่าประกายวับวาวที่เขาเห็นอยู่ ณ ขณะนี้ฟ้องชัดว่า เป็นความเยือกเย็นของน้ำแข็งที่ห่อหุ้มเปลวไฟอันร้อนแรงเอาไว้ภายใน

Ice Blue Eyes...

เธอมีรูปลักษณะบอบบางประดุจนางกวางซีตั้น แต่มีสีหน้าและแววตาห้าวหาญดั่งนางเสือ ขนาดถูกจับกดไว้กับพื้นเช่นนี้ยังขมวดวงคิ้วโก่งและจ้องตาเขาอย่างไม่ลดละ น่าแปลกที่เรียวปากอ้อมเต็มและแดงจัดเหมือนแต้มชาดของเธอเข้มแน่น ไม่เผยอขึ้นหอบหายใจ ในขณะที่คนที่มาจกชนเผ่าบนภูเขาคี่ขึ้นชื่อเรื่องความอึดแบบเขาแทบจะต้องหายใจทางปากเสียด้วยซ้ำ ทั้งที่ออกแรงวิ่งมาในระยะทางเท่ากันแท้ๆ

“ลืตา...ของเธอ...”

อภิมันยุพูดแทบไม่เป็นคำ ขณะเกลี้ยไทมมออกจากดวงหน้างามกระจางเพื่อมองให้ชัดๆ ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายโลกรอบกายหยุดหมุนไปชั่วขณะ เสียงดนตรีจากงานเฉลิมฉลองค่อยๆ เงียบหายไปจากโสตประสาท ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงคลื่นซัดหาดที่ดังไม่ห่างจกริมหูลู เขากำลังจมจ่อมลงสู่ห้วงธาราสีฟ้าของนัยน์ตาอันเปี่ยมไปด้วยมนตร์ขลังคู่นี้ ยอม...ทิ้งทั้งตัวและหัวใจให้ดำดิ่งลงไป แม้รู้ดีว่าจะไม่มีวันได้กลับขึ้นมาอีกเลย!

“อาบิ! ได้ตัวมันใหม่!”

เสียงตะโกนเรียกของระวีทำเอาคนที่กำลังตกอยู่ในภาวะวังค้สะตึงสุดตัวชั่วเสี้ยววินาทีที่ชายหนุ่มละลายตาจากใบหน้าของหญิงสาวหันไปทางต้นเสียง

เข้าของร่างที่อยู่ข้างใต้ก็กระทุ้งเข้าที่กึ่งกลางจุดยุทธศาสตร์ของเขาเต็มกำลัง
ชนิดไม่มียิ่งแรงเอาไว้แม้แต่น้อย

“โอ๊ย! แม่-เอ๊ย!”

อภิมันยุครางเสียงหลง งอตัวด้วยความเจ็บปวดเกินทน นึกโกรธ
ตนเองนักที่ประมาทผู้หญิงตัวเล็กๆ จนไม่ทันระวังตัว ตลอดระยะเวลา
สิบเอ็ดปีที่เป็นทหารมาไม่เคยรู้สึกเสียหน้าเท่านี้มาก่อนเลย ให้ตายเถอะวะ!

“อย่าอวดดีให้มันมากนัก กูรฆ่า!” หญิงสาวตะโกนไล่ไปหน้าเหยเก
ของชายหนุ่ม แล้วหยัดกายขึ้นยืนปัดเม็ดยศออกจากเสื้อผ้า “ถ้าไม่ใช่
เพราะข้อตกลงของงานเทศกาลละก็ ฉันขยำคอขาดไปนานแล้ว!”

“จะหนีไปไหน เดี่ยวสิโว้ย!”

มีอหรรีบเลื่อนลงไปแตะด้ามมีดทันทีที่เห็นหญิงสาววิ่งหันหลัง
จากไป ก่อนจะกัดฟันขมใจไม่ช้าวังมีดไปปักหลังเจ้าหล่อน แล้วทุบกำปั้น
ลงบนพื้นจนทรายฟุ้งกระจาย

“ฝากไว้ก่อนเถอะ ยายตัวแสบ! เจอตัวอีกเมื่อไหร่ ฉันเอาคืนแน่!”

บรรดาที่ ๒

“ยังเจ็บอยู่อีกเหรวะ นิ่งตาลอยเขียว”

ระวีกระเช้าเมื่อเห็นอภิมันยุ้งเหม่อเหมือนตกอยู่ในวงค์มานานกว่า ยี่สิบนาทีแล้ว

“เออ ล้อกันเข้าไป สนุกมากใช่ไหมไอ้เวร”

ชายหนุ่มหันไปแยกเขียวใส่เพื่อน แล้วยัดปลายขาทางเกงคาร์โก ปลายพรางเข้าไปในชุดเดินป่า จากนั้นจึงผูกเชือกรัดให้แน่น

“มาก...” ระวีลากเสียงยาวก่อนจะหัวเราะร่วน “ใครจะไปคิดว่าอดีต ท่านผู้กองผู้โด่งดังแห่งกองทัพบกฯ จะพลาดทำผู้หญิงตัวเล็กๆ จนต้องนอน ประคบน้ำแข็งมาก่อนคืนกันเล่า รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น ถ้ามจริงๆ เกอะ แม่โจร นั้นสวยมากหรือโงะ ถึงได้มองเพลินจนปล่อยให้หลุดมือไปได้”

เมื่อคืน หลังจากเดินวนเพื่อหาเพื่อนร่วมแก๊งของนางโจรผู้แสนลึกลับ แล้วไม่พบใคร เขาจึงรีบย้อนกลับไปหาอภิมันยุ และพบว่าเพื่อนสนิท ของเขาถึงกับนั่งงันเมื่อเห็นโฉมหน้าใต้ผ้าพันศีรษะของหญิงสาว เขาไม่รู้ว่า เธอมีรูปโฉมเป็นอย่างไร เพราะมองจากระยะไกลและค่อนข้างมืด แต่คาดว่า

คงถูกใจอยู่ไม่น้อย มิเช่นนั้นเจ้าของฉายา ‘คูรีไม่เคยพลาดเป้า’ ไม่มีทางปล่อยให้เธอลอยนวลไปง่ายๆ เช่นนี้แน่

“ไม่ใช่อย่างที่เกคิดหรอกน่า ฉันแค่สงสัยอะไรนิดหน่อย”

อภิมันยุลุกขึ้นยืน แล้วกระแทกฝ่าเท้าลงบนพื้นดินที่ปูลาดด้วยหญ้าแห้งแรงๆ เพื่อทดสอบดูว่าพอดีเท่าและแน่นหนาดีหรือไม่ สองมือรวบรวมยาวประป่าขมวดเป็นมวยสูงแล้วรัดด้วยหนังยางลวกๆ ขณะที่สายตากวาดมองไปรอบๆ กระพุ่มที่ก่อด้วยดินเหนียวและกิ่งไม้ของระวีอย่างหงุดหงิดตอนแรกที่ได้ยินเพื่อนชี้เอ่ยถึงกระพุ่มพักแรมของนายพราน อภิมันยุจินตนาการไปไกลว่า คงจะมีศิระและหนังสัตว์นานาชนิด อาทิ เสือ หมูป่า กวาง ตั้งเรียงรายอยู่เต็มกระพุ่ม แต่เอาเข้าจริงกลับสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าที่คิดไว้มาก แถมสัตว์ขนาดใหญ่ที่สุดที่ถูกถลกหนังแขวนตากแห้งก็มีเพียงกระรอกเท่านั้น

ให้ตาย...ไม่ชอบกลิ่นหนังกระรอกพวกนี้เลย

...กลิ่นอัปชั้นเฉพาะตัวของขุนดาร์บันส์...

อากาศใกล้ป่าชายเลนแห่งนี้ค่อนข้างร้อนอบอ้าว แต่ความชื้นค่อนข้างสูง ประกอบกับมีลมทะเลพัดโชยตลอดเวลา ทำให้เนื้อตัวค่อนข้างเหนียวเหนอะหนะในแบบที่ชายหนุ่มไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก เขาไม่ใช้คนเจ้าเล้าอวดแต่ชอบอากาศแห้งและเย็นของที่ราบสูงหรือยอดเขามากกว่า

“สงสัยอะไรวะ”

“ก็...ยายเด็กนั่นเรียกฉันว่ากูรซ่า”

อภิมันยุเหินมิดคูรีที่อยู่ในปลอกหนังเข้ากับเข็มขัดด้านหลัง จากนั้นจึงสวมสายคล้องปืนพกเข้ากับไหล่แล้วรัดให้เข้าที่อย่างคล่องแคล่ว ตบท้ายด้วยการสะพายปืนไรเฟิลติดกล้องส่องที่ระวีเตรียมไว้ให้คนละครบอ

“ไม่เห็นแปลกตรงไหน ก็แกล่นจ่อค่อหอยแม่คุณด้วยคูรี จะไม่รู้ไ้ยังไ้ว่าแกเป็นกูรซ่า”

ระวีหัวเราะ พลางเปลี่ยนจากเสื้อกูรตะที่สวมออกจากบ้านตอน

เข้าตรูมาเป็นเลื้อยัดคอวีแซนสั้นสีดำเช่นเดียวกับอภิมันยู คูกริคือมีดสั้นใบมีดโค้ง อันเป็นอาวุธประจำกายของกูรข่ามาแต่โบราณกาล ชื่อเสียงของมันโด่งดังพอๆ กับความเหี้ยมหาญของเหล่านักรบผู้ครอบครอง ถ้ากล่าวว่าการฆ่าคือทหารรับจ้างระดับแนวหน้า คูกริก็คืออาวุธชั้นเลิศที่เรียกว่าโด่งดังไปทั่วโลกทีเดียว

“สมัยนี้คนพกคูกริกันหมดไป อีกอย่าง...หน้าตาฉันก็แตกต่างจากกูรข่าคนอื่นๆ ขนาดนี้ แถมยังเห็นกันไม่ชัดเท่าไร ยายแสนนั้นไม่น่าเรียกฉันว่ากูรข่าได้เต็มปากเต็มคำแบบนั้นหรอก”

การใช้คำเรียกใดๆ ว่า ‘กูรข่า’ นั้น ให้ความรู้สึกเหมือนผู้พูดหลุดมาจากภาพยนตร์ย้อนยุคสมัยที่ยังมีมหาราชและมหาราณีนปกครองแคว้นต่างๆ ในอินเดียอย่างไรอย่างนั้น เป็นการเรียก...แบบไว้ตัวและติดจะยโสนิดๆ ด้วยซ้ำ เหมือนที่กฤษณะเคยเรียกเขาเมื่อสองปีก่อน

“ถ้าจิตใจแม่โจรสลานั้นขนาดนั้น เสร็จงานครั้งนี้แล้ว แกก็ไปเบิกทองหยองกับเพชรพลอยจากเซฟที่ธนาคารมาใส่ให้พราวเลยนะ ล่อให้เจ้าหล่อนมาปล้นไง แล้วจากนั้นแกจะจับมาซักฟอกหรือทำเมียก็ตามใจ แต่ตอนนี้เราคงต้องรีบหน่อยแล้ว ถ้าช้ากว่านี้เดี่ยวอาจจะมีคนในหมู่บ้านมาเห็นตอนเราเข้าป่า แล้วคาบข่าวไปบอกพ่อตาหรือเมียฉัน ทีนี้ละเรื่องใหญ่แน่”

ระวีโยนหน้ากากให้อภิมันยูซึ่งรับมาแล้วขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจแกมขบขัน

“นี่อะไรของแกวะระวี อย่าบอกนะว่าเราต้องใส่ไอ้นี้เข้าป่า”

ชายหนุ่มหลุบตามองหน้ากากในมือแล้วอดหัวเราะไม่ได้ มันทำจากยางแข็งๆ ขึ้นรูปเป็นใบหน้าของชายที่มีดวงตาเบิกโพลงดูดูดัน เส้นผมที่โผล่ออกมาจากผ้าโพกศีรษะและหมวดเคราลงสีดำที่ไม่อาจจะดูอย่างไอก็ไม่สมจริงเอาเสียเลย

“ไม่ได้เจาะรูที่ตากับจมูกเอาไว้ด้วย ขึ้นใส่เข้าไปก็หายใจไม่ออก มองอะไรไม่เห็นกันพอดี”

“ก็ไม่ได้เอาไวใส่ข้างหน้านี่ เขาเอาไวใส่ข้างหลังแบบนี้”

คนพูดสถิติให้ดูด้วยการครอบหน้ากากเข้าด้านหลังศีรษะ แล้วดึงเชือกมาผูกคาคาหน้าผาก

“อย่าทำเป็นหัวเราะไป นี่เป็นหน้ากากที่พวกคนเก็บน้ำผึ้งกับหาของป่าใส่ป้องกันไม่ให้เสียขี้ ใช้ได้ผลอยู่เหมือนกันนะ”

“ป้องกันไม่ให้เสียขี้? หน้ากากยางแคะอันเดียวเนี่ยนะ”

“เขาเรียกภูมิปัญญาชาวบ้านว้ย อหิ”

ระวีเห็นอภิมันยยังคงยืนเฉยจึงเอื้อมมือไปใส่ให้เสียเอง

“ถึงเสียจะเป็นสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์เต็มที แต่ในซุนดาร์บานส์มีเสือเบงกอลโตเต็มวัยอยู่รวมห้าร้อยตัวได้ แต่ละตัวขนาดใหญ่มหึมาแล้วก็ดุฉิบหาย ตามสัญชาตญาณแล้วพวกมันจะไม่โจมตีเหยื่อจากด้านหน้า แต่จะเดินตามเหยื่อไปเงียบๆ รอให้เพลอแล้วกระโจนใส่จากด้านหลัง กัดทีเดียวเข้าจุดตาย ถ้าใส่หน้ากากไว้ด้านหลัง เสือจะเข้าใจว่าเหยื่อหันมามองอยู่ มันจะลังเล ไม่พุ่งออกจากที่ซ่อนเข้าโจมตี”

“ก็เลยต้องวาดตาโตๆ ถลึงให้เสียเห็นชัดๆ แบบนี้ว่าอย่างนั้นเถอะ”

อภิมันยแตะหน้ากากที่อยู่ด้านหลังศีรษะแล้วส่ายหน้าอย่างขบขัน

“ก็ประมาณนั้น” ระวียกไหล่ “คนแถวนี้ต้องเผชิญหน้ากับเสือตลอดเวลา เดียวมันก็เดินตรงเข้ามาในหมู่บ้านบ้าง แอบขึ้นเรือของชาวประมงบ้าง ชาวบ้านถูกเลือกตายไปก็ไม่ใช่น้อย ทางกรเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใส่ใจจะยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือสัก เพราะถ้าฆ่าเสือ ก็จะถูกพวกนักอนุรักษ์พันธุ์สัตว์รุมประณามไม่เลิก ฉะนั้นวิธีบ้านๆ ที่สืบทอดกันมาแต่โบราณนี่ละดีที่สุด ไม่เสียเลือดเสียเนื้อ และลดอัตราการเสียชีวิตของชาวบ้านได้อย่างเหลือเชื่อเชียวละ”

ว่ากันตามจริง...เรื่องที่เสือบุกเข้ามาอาละวาดในหมู่บ้านไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด ในเมื่อจำนวนประชากรมนุษย์ในเขตซุนดาร์บานส์เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วและเริ่มรุกล้ำถิ่นที่อยู่ของสัตว์ พวกเขาคัดไม้มาเพื่อสร้าง

บ้านเรือนและเผ่าถ่านเป็นเชื้อเพลิงในการหุงต้ม ล่าสัตว์น้อยใหญ่จนแทบจะหมดป่า ทำลายระบบนิเวศในป่าชายเลนทั้งทางตรงและทางอ้อม บรรดาเชื้อที่หิวโหยจนไล่กิ้งจิ้งออกล่าเหยื่อที่ตัวใหญ่และมีปริมาณล้นเหลือพอจะให้ทั้งกินไปทั้งชาติ...

มนุษย์อย่างไรเล่า!

สิ่งมีชีวิตที่เห็นแก่ตัวที่สุดในโลก เบียดเบียนและเหยียบย่ำชีวิตของสัตว์อื่นหรือแม้แต่เผ่าพันธุ์เดียวกันเองเพื่อความอยู่รอด!

“แล้วถ้าหน้ากากหลุดหายไปจะทำยังไรวะ”

อภิมันยุกระเช้าขณะยกเป้สัมภาระใบเชื่องที่มีน้ำหนักเกือบสิบสองกิโลกรัมขึ้นบ่า ซึ่งเป็นน้ำหนักอันน้อยนิดสำหรับทหารกูรข่าที่เคยผ่านการฝึกแบกโดโก^๑ ที่บรรจุหินหนักสามสิบกิโลกรัมขึ้น-ลงเขาสูงมาแรมปี

“ก็ตัวใครตัวมันสิวะ จำเอาไว้ให้ตึกก็แล้วกันว่าถ้าเจอเสืออย่าหันหลังโกยอ้าวเด็ดขาด มันชอบนักละ ต้อนเหยื่อให้หนีหัวซุกหัวซุนนี่”

หลังจากเหน็บมีดคุกริไว้ด้านหลังเข็มขัดแล้ว ระเบียบกัยสัมภาระขึ้นบ่าบ้าง

“พวกมันมีปฏิกิริยาตอบรับต่อสิ่งที่เคลื่อนไหวเร็วๆ ฉะนั้นถ้าปะหน้ากันตรงๆ ตั้งสติให้ดี อย่าวิ่งนะโว้ย จ้องตาเสือเอาไว้ อย่าให้มันรู้ว่าแก่แล้วแล้วค่อยๆ ถอยหลังหนีช้าๆ ถ้ามันวิ่งตามค่อยส่องขมอมมันให้ร่วง แกมี

^๑ โดโก (Doko) ตะกร้าสานของชนเผ่าภูเขาในแถบเนปาล เช่น ชาวเซอร์ปา และชาวกูรข่า มีลักษณะและขนาดคล้ายเข่งใส่ของบ้านเรา มีเชือกคล้องรัดกับหน้าผาก ตะกร้าลูกหาบก็เรียก การจะสอดเข้าเป็นกูรข่าที่มีอัตราการสอดเข้าได้ ๑ ต่อ ๑๐๔ คนโดยเฉลี่ยนั้น การแข่งวิบากแบกโดโกนั้นถือเป็นงานหินที่กูรข่าเชื้อสายทิเบต-พม่า-มองโกเลียจะได้เปรียบมาก เพราะมีความอดทนพอๆ กับที่มีร่างกายแข็งแรง พวกเขาสามารถแบกน้ำหนักกว่าสามสิบกิโลกรัมขึ้นเขาที่อาจมีระยะทาง ๓-๕ กิโลเมตรได้ภายในสามสิบนาทีอย่างสบายๆ และยังชินกับพื้นที่สูงที่มีออกซิเจนน้อยอีกด้วย บางครั้งการทดสอบนี้จะเรียกว่า โดโกเรซ (Doko Race)

โอกาสเล็งจุดตายครั้งเดียวนะ อาบี เพราะเลือนะ...”

“มีผละกำลังมหาศาลแบบที่เราไม่มีทางต่อกรได้” อภิมันยุต่อประโยคให้เสร็จสรรพด้วยโทนเสียงเดียวกับที่เพื่อนชี้พูด “เมื่อคืนฉันฟังแกส่ายยายเข้าไปข้ามาจนท่องได้แล้วว่าการว่ายน้ำหนีเลือกเป็นเรื่องโง่มาก เพราะพวกมันว่ายน้ำเก่งและไวอย่างกับฉลาม ปีนต้นไม้ก็คล่อง ตกลงนอกจากแกจะเป็นทูตวัฒนธรรมของซุนดาร์บานส์แล้ว แกยังหลุดออกมาจากรายการสารคดีชีวิตสัตว์โลกด้วยเหวอะวะ รู้ละเอียดนิบ”

“พ่อตาสอนไว้ย เรื่องพวกนี้ไม่รู้ไว้บ้างมีหวังตายโหงไปนานแล้ว จะอยู่แถวนี้อย่างปลอดภัยต้องท่องให้ขึ้นใจว่าระวังเสือข้างหลัง ระวังงูข้างหน้า ก้าวขาต้องดูให้ดีว่าไม่เหยียบจะเซด้วย”

กรุข้าพ่อลูกอ่อนเดินนำหน้าร่างสูงที่สาวทำตามมาดิดๆ ลัดเลาะหลบสายตาผู้คนผ่านเข้าแนวป่าไปอย่างระมัดระวัง มือคลำแดดล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบแผนที่ออกมากาง

“ฉันเขียนแผนที่ขึ้นมาใหม่ เทียบกับของเดิมที่แกส่งมาให้เมื่ออาทิตย์ก่อน จุดที่เราควรเริ่มต้นก็คือตรงนี้”

‘ตรงนี้’ ที่ว่าของระวีคือกองอิฐเตี้ยๆ ที่มีรากต้นโกงกางขนาดใหญ่เติบโตคร่อมอยู่ พื้นผิวของก้อนอิฐลึกลับกร่อนไปมากจากการถูกน้ำกร่อยกัดเซาะ และมีคราบตะไคร่เกาะอยู่เต็มพื้นที่จนดูคล้ายก้อนหินธรรมชาติทั่วไป หากมองผ่านๆ ไม่ได้เผ่งพิณิจติๆ แล้วละก็ ไม่มีทางรู้เด็ดขาดว่ากองอิฐนี้คือซากปรักหักพังส่วนรากฐานของสิ่งก่อสร้างอายุหลายร้อยปี

“แกยังทำงานเร็วเหมือนเดิมเลยนี่หว่า”

อภิมันยุขี้ต๊อระเพื่อนซี้อย่างมันเขี้ยว ไนบรรดาอดีตลูกน้องของเขา จะหาใครที่เตรียมพร้อมและจัดการงานตามสั่งได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าระวีเป็นไม่มีอีกแล้ว ดูอย่างเสื้อผ้าและอุปกรณ์เดินป่าที่ระวีจัดหาและนำมาซ่อนไว้ในกระท่อมนี้เป็นไร เขาแทบไม่ต้องเอ่ยปากด้วยซ้ำว่าอยากได้อะไรบ้าง ก็จัดการเตรียมเอาไว้อย่างครบครันชนิดที่ไม่มีขาดตกบกพร่อง

“ตอนแกโทร. มาบอกว่า ‘งานด่วน’ ฉันขึ้นลุกชู้ แทกชู้หู้ชู้ตารีบคลานลงจากเตียงตอนตีสอง มาดูแผนที่ที่แกส่งอีเมลเข้าห้สมาให้เลยนะโว้ย กลัวไม่ทันใจแล้วแค้นหน้าเอา แกนะมันใจร้อนผิดมนุษย์มนา สิ่งวันนี้จะเอาพรุ่งนี้ ใครจะไปทำได้”

ระวีตอบโต้กลับด้วยการเตะข้อเท้าเพื่อนเบาๆ อย่างไม่จริงจังนัก

“ก็แกเง่ที่ทำได้” อภิมันยุ้ย้ม “เปลอๆ แกคงมาสํารวจเส้นทางก่อนหน้าฉันมาถึงไปเรียบร้อยแล้วมั้ง”

เขารู้นิสัยพรานหนุ่มเป็นอย่างดีว่า หลังจากถอดรหัสเข้าไปดูแผนที่ได้แล้ว จะต้องตื่นเต้นจนอดทนรอให้เขามาถึงศูนย์ดาร์บันส์แล้วเข้าไปไปพร้อมกันไม่ไหวแน่ๆ

“เกลียดคนรู้ทันจริงจริง ก็สํารวจไปครึ่งทางเท่านั้นละ แค่นั้นยังปาเข้าไปเกือบสองวัน เส้นทางตามแผนที่ค่อนข้างซับซ้อนจนน่าตกใจ ถ้าจะเข้าไปจริงๆ คงกินเวลาไม่ต่ำกว่าสามวัน เมียฉันสงสัยพอดี ก็เลยมองแกก่อนดีกว่า”

ระวีหัวเราะพลางเดินนำหน้า ลัดเลาะลอดใต้รางกระโยงระยางของต้นโกงกางไปสู่ป่าชั้นใน

“รู้ไหม ใครก็ตามที่เขียนแผนที่นี้ขึ้นมาต้องฉลาดมาก ถ้าไม่มีแผนที่มาเทียบไม่มีวันหาทางเข้าเจอแน่ๆ คิดดูสิว่าฉันกับพ่อตาออกล่ากวางดาวแถวนี้มาตลอดสองปี ยังไม่เคยรู้เลยว่าทางเข้าพัยคณบถนี้อยู่แค่ปลายจมูกแค่นี้”

“มันผ่านมามากหลายร้อยปีแล้ว สัญลักษณ์อะไรก็อาจจะเลื่อนหายไปหมดแล้วละมั้ง ก็เลยไม่มีใครสังเกตเห็น เท่าที่ฉันเคยลองเทียบแผนที่ก่อนส่งให้แก สภาพภูมิประเทศสมัยนั้นกับปัจจุบันมันแตกต่างกันค่อนข้างมาก ป่ามีขนาดเล็กลงเยอะ ภูเขา ลำน้ำก็เปลี่ยนไปหมดแล้ว”

“แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ ฉันว่าเจ้าของแผนที่ตั้งใจจะ ‘ซ่อน’ หมู่บ้านนี้ไว้ไม่ให้คนหาพบมากกว่า คิดดูสิ จะเป็นไปได้ยังไงที่ไม่เคยมีใครได้ยื่นขาวลือ

ว่ามีเส้นทางพยุคสมบัติยาวขนาดนั้นชุกช่อนอยู่ในป่าขุนดาร์บันส์ แถมยังมีหมู่บ้านใหญ่มหึมาบนเนื้อที่ขนาดเท่าหมู่บ้านแถบนี้รวมกันเกือบยี่สิบหมู่บ้านตั้งคร่อมอยู่ระหว่างชายแดนอินเดียกับบังกลาเทศอีกต่างหาก จะไม่มีคนพูดถึงบ้างเชียวหรือ เว้นเสียแต่ว่ามันจะกลายเป็นหมู่บ้านร้างไปนานแล้ว”

“ภาวนาอย่าให้อัชองโจรนั้นร้างก็แล้วกัน ฉันกับแกจะได้ไม่ชวดเงินอีกครั้ง”

อภิมันยุ่งยหน้ามองกิ่งก้านสาขาใหญ่โตของตนไม้ที่อยู่เหนือศีรษะขณะเดินผ่านแนวดินเลนริมฝั่งลึกเข้าไปในป่า แม้พื้นจะค่อนข้างแฉะเพราะอุ้มน้ำไว้ในปริมาณมาก แต่แข็งกว่าดินริมตลิ่ง ทำให้มีพืชพันธุ์หลากหลายชนิดขึ้นเต็มไปหมด

เมื่อเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ พืชพันธุ์รอบกายก็เริ่มเปลี่ยนไป ต้นไม้ใหญ่นับร้อยนับพันแข่งกันเจริญเติบโตเหยียดลำต้นสูงเสียดฟ้า และแผ่กิ่งก้านใบหนาแน่นเสียดจนแสงแดดแทบไม่อาจส่องลงมายังผืนดินได้ บรรยากาศโดยรอบจึงค่อนข้างมืดสลัว และมีกลิ่นอับชื้นของใบไม้ที่กำลังย่อยสลายหลังร่วงหล่นจากต้นลงมาทับถมบนพื้นด้านล่างลอยตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ เป็นกลิ่นที่ชวนให้จินตนาการถึงกลิ่นอูฐเท้าหลังเล่นฟุตบอลกลางสายฝนขึ้นมาตึงๆ

“ฉันไม่คิดว่าหมู่บ้านนั้นจะเป็นชองโจรอย่างที่มุเคซบอกหรอกนะ”

ระวีชักมิตคุกรือออกมาบอกแปลกตันทันไม้ซ้ารอยเดิมที่เขาเคยทำไว้เป็นสัญลักษณ์บอกทางเมื่อครั้งก่อนที่มาสำรวจเส้นทาง เขาซึบปลายมิดไปยังซากวัตถุที่มีเถาวัลย์พันทับอยู่เบื้องหน้า

“แกเห็นแนวอิฐนั้นหรือเปล่า ขนาดคนแทบไม่มีความรู้เรื่องโบราณคดีเลยอย่างฉันยังดูออกเลยว่าลวดลายบนนั้นเก่าแก่เอาเรื่อง และถ้าเดินลึกเข้าไปตามแผนที่ก็จะเห็นซากกำแพงขนาดใหญ่กว่านี้อีก แล้วก็ยังมิเสาคินลัมระนะระนาดเต็มไปหมด นี่มันซากเมืองโบราณชัดๆ ฉันว่าไอ้อภิมหึมา

มหาเศรษฐีนายจ้างของเราโกหกเรื่องจุดหมายปลายทางของงานนี้เสียแล้ววะ อาบี”

“ฉันก็ไม่คิดว่ามุเคซบอความจริงเราทั้งหมดหรอก แต่ฉันพร้อมจะมองข้ามไป ตราบใดที่มันจ่ายค่าจ้างครบ หน้าทีของเราก็แค่หาตัวขายเด็กที่ชื่อมินาให้เจอ อารักขาไปส่งที่นิวเดลีเป็นอันจบเรื่อง”

อภิมันยูเดินตรงไปยังซากก้าแพง แล้วเอื้อมมือไปแตะภาพแกะสลักนูนต่ำที่มีตะไคร่สีเขียวเข้มจับจนเกือบมองไม่ออกว่า เป็นภาพนางอัปสรกำลังร่ายรำเคียงข้างพญาเสือตัวโตที่อ้าปากคำรามอวดคมเขี้ยวอย่างน่าสะพรึง

ดูเหมือน...ผู้คนที่อาศัยอยู่แถบนี้จะคุ้นเคยกับเสือมาแต่ครั้งโบราณสินะ...

หนุ่มชาวกรูซาทั้งสองย่าเท้าออกเดินต่อไปโดยไม่หยุดพักเป็นเวลาหลายชั่วโมง ยิ่งเดินลึกเข้าไปในป่ามากเท่าใด ทักษะการรอดด้านก็ยิ่งแปลกตามากขึ้นเท่านั้น พืชพันธุ์นานาชนิดที่ขึ้นอยู่ในป่าชั้นในนี้หนาแน่นกว่าบริเวณริมฝั่งชายเลนมาก อีกทั้งยังมีขนาดใหญ่ยักษ์อย่างน่าอัศจรรย์ใจประหนึ่งเติบโตมาอย่างอิสระโดยไม่เคยถูกรบกวนจากโลกภายนอก อภิมันยูอดประหลาดใจไม่ได้เมื่อมีสายลมเย็นฉ่ำอันไม่รู้ที่มาโชยเอื่อยปะทะผิวกาย ชับไล่ไอร้อนและความชื้นที่ติดตัวมาจากป่าชายเลนไปจนเกือบสิ้น

ทั้งๆ ที่เป็นเขตป่าซุนดาร์บานส์เหมือนกัน แต่กลับมีบรรยากาศต่างกันลิบลับ...

“เจ็ยกๆๆ”

เสียงร้องของฝูงลิงเรียกให้สองหนุ่มเงยหน้าขึ้นไปมองยอดไม้ และพบว่าพวกมันกำลังกระโจนจากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่งเพื่อไล่จับนกอย่างสนุกสนาน

“ระวัง! ไอ้จ๋อพวกนี้ให้ตีนะอาบี มันไม่ค่อยตื่นคนเท่าไรหรอก เพราะส่วนนี้ของป่าไม่ค่อยมีใครเข้ามา พวกมันแอบจับ คราวที่แล้วมันโยนหิน

ใส่ฉันด้วย หัวยังโนอยู่เลย”

ระวียกกระตักน้ำสำหรับเดินป่าขึ้นจิบพอแก้กระหายแล้วส่งให้อภิมันยู แม้จะอัดเสียงจำพวกอาหารแห้งและน้ำสะอาดใส่เป้มาเต็มอัตราศึก แต่พวกเขาเลือกประหยัดน้ำเอาไว้เพื่อฉุกเฉิน เพราะไม่ว่าจะต้องเดินทาง เบ็ดเสร็จเป็นเวลากี่วัน ท้องหิวยังพอเก็บผลไม้ป่าหรือล่าสัตว์ประทังชีวิตได้ แต่ไม่แน่ใจนักว่าจะมีแหล่งน้ำจืดเหมือนอีกฟากหนึ่งของป่าหรือไม่

“มันหมั่นไส้แะ เพราะเอาแต่ปล้ำมาถึงเมียไม่หยุดปากหรือเปลววะ”

“นิสัยพาลพาโลแบบนี้มีแต่แกคนเดียวนั่นละ ลิงมันนิสัยดีกว่าแะเยอะ”

เสียงหัวเราะขาดช่วงไปทันทีที่หุบตามองพื้น

“เฮ้ย อ่าบี ดูรอยเท้านั่น”

บนพื้นดินเบื้องหน้าปรากฏรอยเท้ามนุษย์ไม่ต่ำกว่าสิบคู่ตรงไปยังทิศเดียวกับที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปพอดี

“รอยเท้ายังใหม่อยู่” ระวีย่อตัวลงแตะดินที่ยังนุ่มและชื้น บ่งชี้ว่าเจ้าของรอยเท้าเพิ่งผ่านไปไม่นาน “รอยใหญ่และลึกขนาดนี้แสดงว่าตัวโตเอาเรื่อง ถ้าให้กะเนเอา จันว่ามักันไม่ต่ำกว่าโหล หรือเปลวๆ จะมากกว่านั้นด้วย”

“ดูท่าจะแบกของหนักเสียด้วย” อภิมันยูย่อตัวลงนั่งยองๆ ข้างๆ เพื่อน รอยลากยาวขณะก้าวเท้าบอกได้ว่าเจ้าตัวต้องบรรทุกน้ำหนักไว้บนบ่าพอสมควร “พวกนี้เข็นรอยรองเท้าคอมเบต เกิดคิดว่าจะเป็นทหารลาดตระเวนหรือเจ้าหน้าที่ป่าไม้ไหม”

“ไม่น่าใช่” ระวีส่ายหน้า “ตรงนั้นมีรอยเท้าเปล่าอย่าห้าบรอยบุตด้วย น่าจะเป็นพวกลูกหาบมากกว่า เพราะพวกนี้ไม่สวมรองเท้า มักันเป็นฝูงแบบนี้อาจจะเป็นพวกลักลอบล่าสัตว์ก็ได้ ไอ้พวกนี้ชอบแต่งตัวเลียนแบบเจ้าหน้าที่ จะได้ส่องสัตว์สะดวกหน่อย”

“หรือไม่ก็เป็นพวกที่กำลังหาทางเข้าพำคฆบถเหมือนพวกเรา” อภิมันยู

หยัดกายขึ้นยืน “มุเคชบอกฉันว่าโรฮิต ลุงของยายเด็กมีนา เป็นพวกทำธุรกิจสกปรก มีศัตรูค่อนข้างมาก บางทีพวกมันอาจจะระแคะระคายแล้วก็ได้ว่าหลานสาวที่โรฮิตกำลังตามหาตัวอยู่ที่นี้ เลยส่งคนมาตามหาตัดหน้า ถ้าฉันคิดไปเองแล้วเจ้าของรอยเท้าพวกนี้เป็นพวกลักลอบล่าเสืออย่างที่เราบอกก็ดีไป แต่ถ้าพวกมันถูกส่งมาตามหาเด็กมีนาจริงๆ ละก็ เรามีปัญหาใหญ่แน่”

“ถ้าคิดแบบเพื่อเจ้อหน่อย บางทีคนพวกนี้อาจเป็นคนที่ไอ้มุเคชนั้นแหละจ้างมาเก็บงาน เพื่อเราทำภารกิจครั้งนี้พลาดจะได้เก็บเราไปพร้อมๆ กันเลยทีเดียว ความลับจะได้ไม่รั่วไหลไป”

“ข้อนี้ตัดทิ้งไปได้เลย ะวี ก่อนรับงาน มุเคชพยายามกล่อมให้ฉันเข้าป่าคนเดียวก็เพราะกลัวความลับแตกนี่ละ เท่าที่ฉันเห็น มันเป็นห่วงความปลอดภัยของเด็กมีนามาก ไม่น่าส่งคนเข้าปามามากมายแบบนี้หรอก ขบวนการใหญ่เอ็กเกริกเรียกแขกขนาดนี้ ยังไม่ทันก้าวพ้นชายป่า ยายเด็กนั้นได้ถูกพวกคู่แค้นของลุงตัวเองส่องกบาลม่องเฝ้าแน่”

ไม่ว่าอภิมันยูจะไวใจเศรษฐกิจดีแค่ไหนแต่อย่างไร แต่เชื่อว่า มุเคช มิทาย่อมรู้ดีว่าการหักหลังพวกเขาเท่ากับเป็นการนำคอกหลานรักของเพื่อนไปพาดไว้บนคมคูรี ลองทฤษฎีดูสิ ไม่ต้องรอให้ศัตรูของโรฮิตลงมือหรอก พวกเขานี้แหละจะเชือดคอกหอยแม่เด็กนั้นเสียเอง!

“นั่นสินะ ที่แกพูดมาก็มีเหตุผลอยู่”

ระวีพยักหน้า แต่ลึกๆ ยังคงแคลงใจในตัวนายจ้างอยู่ไม่น้อย เขาเข้าไปทางซ้ายมือ

“ดูจากการรอยเท้าแล้วพวกมันเริ่มหันเดินมาจากคนละจุดกับเรา แต่ตรงไปที่ทางเข้าพยัคฆบทเหมือนกัน แกคิดว่าพวกมันมีแผนที่หรือเปล่าวะ”

“เรื่องนั้น...ฉันไม่แน่ใจ บางทีมุเคชอาจจะไม่ใช่คนเดียวที่มีแผนที่พยัคฆบทก็ได้”

อภิมันยูมองตามนิ้วเพื่อนไปยังใยแมงมุมขนาดใหญ่ที่ขาดเป็นช่องโหว่

เพราะมีคนเดินผ่าน ส่วนกิ่งไม้ใบหญ้าโดยรอบบ้างก็ถูกมิดพันขาดเพื่อเปิดทาง บ้างก็หักไว้เป็นสัญลักษณ์บอกทิศที่กำลังมุ่งตรงไป เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มนี้มีทักษะการเดินป่าแบบทหารมากกว่าพรานป่า

“ดูทำไม่ดีแล้ววะระวี พวกมันเล่นทิ้งสัญลักษณ์ไว้ตลอดทางแบบนี้ เป็นไปได้ว่าอีกสักพักน่าจะมีความยากโหดตามมาอีกฝูงใหญ่แน่”

“แล้วแกจะเอาอย่างไร”

พรานหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง คล้ายจะถามว่าพร้อมจะลุยเลยไหม เช่นทุกครั้งที่ออกรบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

“ฉันเกลียดเวลาแกถามคำถามนี้จริงๆ วะ ถามที่ไรฉันได้เจ็บตัวทุกที” อภิมันยุหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “เรายังไม่รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของพวกมันว่าเข้าป่ามาทำไม แต่ถ้าพวกมันกำลังหาทางเข้าพ่ายคดบดจริงๆ ละก็ เราจะมัวเสียเวลาเล่นสนุกอยู่ไม่ได้ ต้องรีบไปถึงตัวเด็กคนนั้นก่อนพวกมัน”

“ตกลงตามนั้น แต่ยังไงก็ต้องขอฉันเล่นสนุกสักหน่อยละ”

ระวียิ้มเจ้าเล่ห์ เขาคำกุกคูรีออกมา ตรงไปฟันกิ่งไม้ที่ถูกหักเป็นสัญลักษณ์บอกทางทิ้งจนเหี้ยน ก่อนจะหักกิ่งใหม่ชี้ไปยังทิศต่างๆ มัวไปหมด

“ถ้าคนนำทางของพวกมันไม่ชำนาญพื้นที่ระดับพ่อตาฉันละก็ รับรองว่าได้เดินวนเป็นชั่วโมงแน่”

“อย่ามัวแต่เล่นอยู่เลยนะ” หนุ่มลูกครึ่งกูรข่าสายหน้าอย่างระอาใจ แคมซบซัน “มาขนาดนี้แล้ว เราย้อนกลับไปกลบรอยเท้าที่พวกเราย่ำมาไม่ทันแน่ คงต้องเดินเสี่ยงพื้นดินโล่งๆ จะได้ไม่มีใครตามรอยเราได้ แกอย่ามือบอนเอามือตไปขูดต้นไม้อีกล่ะ”

“รับทราบครับผม”

ระวีเอียงคอทำท่าตะเบ๊ะล้อเลียน พลางใช้มืออีกข้างรูดชิปกระเป๋ากางเกงดึงแผนที่ออกมาส่งให้เพื่อนชี้

“เชิญแก้ศนาแผนที่จะให้เต็มอ้อม เพราะถ้าเกิดเราต้องปะทะกับใคร ขึ้นมาจริงๆ ฉันจะได้เผาทั้งพื้นที่ ว่าแต่สมองเกยง์ใช้การได้อยู่ไหม เห็นไม่ได้ใช้นานแล้ว น่ากลัวสนิมเกาะ”

“อยากให้อ้อมเหมือนกันนั้นละ จะได้ลืมเรื่องบ้าๆ ไปเสียบ้าง”
ชายหนุ่มพึมพำ พลังกวาดตามองแผนที่ในมือเร็วๆ แล้วส่งคืนเจ้าของ

“โอ้โฮ...เร็วกว่าเมื่อก่อนเสียอีกนะ แน่ใจนะว่าจำได้หมดแล้ว”

“จำแม่นยิ่งกว่าชื่อเมียอีก”

“แหม...สมกับฉายา ‘ชายผู้มีความทรงจำของพระเจ้า’ จริงจริง”

“เลิกพล่ามแล้วออกเดินทางกันได้แล้ว เดียวก็พลบค่ำก่อนพอดี”

อภิมันยุรีบตัดบทแล้วเดินนำหน้าไปก่อน ในขณะที่ระวิส่งเสียงหัวเราะไล่หลังมาอย่างน่าหมั่นไส้เสียจนเขาอยากจะหันไปเตะสักป้าบ รู้ทั้งรู้ว่าเขาเกลียดฉายาบ้าบอนั่นเพียงใดก็ยังจะล้อกันอยู่ได้ แม้นายพลซานจิตและผู้บังคับบัญชาระดับสูงในกองทัพจะบอกว่าความทรงจำอันน่าอัศจรรย์ของเขาเป็นพรจากพระผู้เป็นเจ้า แต่เขากลับรู้สึกว่าการจดจำทุกสิ่งทุกอย่างได้แม่นยำประหนึ่งบันทึกภาพถ่ายเช่นนี้เป็นคำสาปจากนรกเสียมากกว่า เพราะหากเป็นพรที่เบื่องบนประทานมาให้จริงๆ เขาก็ควรมีความสุขมากกว่า จมจ่อมอยู่กับความทุกข์มาตลอดหลายปีไม่ใช่หรือ หากเลือกได้ เขาขอมีความจำแบบมนุษย์ปกติธรรมดาเสียดีกว่า

อย่างน้อย...กาลเวลาก็คงช่วยลบเลือนเวทาศีตซาของผู้เป็นแม่ไปได้บ้าง เวทาศีต...ที่สื่อชัดว่าเขาไม่เคยเป็นที่ต้องการของแม่เลย...

หลังจากยอมเสียเวลาเดินอ้อมบริเวณพื้นดินเปิดโล่ง และลุยเข้าไปในดงไม้อย่างระมัดระวังโดยไม่ให้ทิ้งรอยเท้าหรือร่องรอยไว้ตามกิ่งไม้ ใบหญ้า จนเวลาล่วงมาเกือบบ่ายคล้อย ระวิจึงตัดสินใจหยุดพักในจุดลับตาคน ห่างจากเส้นทางในแผนที่ไปราวครึ่งกิโลเมตร เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับกลุ่มคนที่อาจตั้งค่ายพักแรมอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน เขากับอภิมันยุ

ช่วยกันตัดกิ่งไม้ขนาดพอเหมาะ และใช้เถาวัลย์ปาเหนี่ยวๆ ผูกข้างบนยอดไม้ที่สูงพอให้พ้นจากคมเขี้ยวของสัตว์ที่ออกล่าเหยื่อในตอนกลางคืน และมีกิ่งก้านแข็งแรงพอจะรับน้ำหนักผู้ชายตัวโตๆ สองคนได้โดยไม่หักลงมาเสียก่อน

“จริงๆ ยังอีกตั้งสองชั่วโมงกว่าพระอาทิตย์จะตก เราน่าจะเดินต่อกันอีกหน่อย ทางเข้าพัยคคมบถอยู่อีกไม่ไกลเท่าไรไม่ใช่หรือ”

อภิมันญ์ก็ลงมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะนำกิ่งไม้ที่ยังมีใบสีเขียวติดอยู่สอดเข้ากับราวกันอย่างง่ายๆ รอบข้างขนาดสองคูณสองเมตร เพื่อทำเป็นบังไพรสำหรับกำบังกายจากสายตาผู้คนและสัตว์ป่า

“ตามแผนที่ที่ไม่ไกลหรอก ถ้าดูบนกระดานเฉยๆ จากจุดนี้ไปถึงทางเข้าดูเหมือนอยู่ห่างแค่ห้าเซนติเมตรเอง แต่ถ้าเดินจริงก็ใช้เวลาเกือบครึ่งวันโน่นละ แกลัมไปแล้วหรือไงว่าเราต้องเดินเข้ารุกเข้าพงชนาไปกับเส้นทางจริง จะได้ไม่ต้องจะเอ็กกับไอ้ก๊วนโน้น ถ้าพรุ่งนี้เราออกเดินทางกันแต่เช้าตรู่ เที่ยงก็คงถึงพอดี แกอย่าใจร้อนนักเลยนะ พักเอาแรงก่อนเถอะ”

ระวีทั้งตัวลงนั่งฟังลำต้นใหญ่โตของต้นไม้ด้านหลัง พลางเปิดเบ้าหยิบอาหารกระป๋องแบบมั่งสิริติดออกมาส่งให้คนใจร้อน ส่วนตนเองหยิบเอนเนอร์จีบาร์ หรืออาหารแท่งให้พลังงานสูงแบบที่ทหารรับประทานกันตอนออกรบ ออกมานึกของเคี้ยวกร้วมๆ

“อีกอย่างนะ ดินฟ้าอากาศแถวนี้ค่อนข้างแปรปรวน บทจะมีดึกก็มีดเสียเฉยๆ มีดบ๊ีบ เลือออกหากินบ๊ีบ ฉันเห็นรอยเล็บเล็บบนโคนต้นไม้ตลอดทางที่เราลุยกันมา ดูเหมือนจะเป็นทางผ่านของพวกมันเหมือนกัน ฉันไม่อยากเสี่ยงถูกขย้ำหรอกนะ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้”

อภิมันญ์ถอนใจ ทั้งตัวลงนั่งอย่างเสียไม่ได้ เขายืนหน้ากากไว้บนแป้นอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก ก่อนจะเปิดกระป๋องแล้วใช้ช้อนพลาสติกตักถั่วในน้ำซอสเข้าปาก แม้จะเป็นชนเผ่ากูรข่าซึ่งขึ้นชื่อว่ากระหายเลือดและ

เหยี่ยมโหดเป็นที่สุด แต่การนับถือศาสนาฮินดูทำให้พวกเขาว่าร้อยละแปดสิบเป็นมังสวัริตไปโดยปริยาย ระวังว่าเมื่อครั้งที่เขากับอภิมันยูยังเป็นทหารฝึกหัดอายุเพียงสิบแปดปีอยู่ที่ลอนดอน เพื่อนทหารชาวอังกฤษจอมเกรเคยล้อพวกเขาอยู่เนืองๆ ว่าเนื้อสัตว์ยังไม่กล้ากิน แล้วจะกล้ากินไถยใครในสนามรบหรือ ซึ่งทั้งเขาและอภิมันยูมองเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่เคยเก็บมาใส่ใจ แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้อีกฝ่ายได้ใจถึงขนาดโยนเนื้อเกะย่างลงในชามซุ๊ปของอภิมันยูกลางโรงอาหาร และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ไอ้ฝรั่งตัวเสบกกล้าเอ่ยปากถามเรื่องความกล้าหาญของกูรข่าในสนามรบ

ทำไมนะหรือ

ก็...ได้รับคำตอบจากหนุ่มลูกครึ่งกูรข่าเป็นหมัดลุ่นๆ ฟาดเข้าครึ่งปากครึ่งจุมูกจนฟันหน้ากระเด็นหายไปสองซี่ จะกล้าแบกหน้ากลับมาถามซ้ำอีกได้อย่างไรกันเล่า

‘กูรข่าไม่ได้รับเพราะเห็นการเข่นฆ่าเป็นสิ่งถูกต้อง แต่เรารบเพราะเรามีคนสำคัญต้องปกป้องอยู่เบื้องหลัง’

คำประกาศก้องและแววตาแข็งกร้าวของอภิมันยูในวันนั้น ทำให้ฝรั่งทั้งหลายรวมถึงครูฝึกบางคนถึงกับขยาดและไม่กล้ายุวอารมณ์เขาอีกเลย

“แต่...คิดๆ ไปก็แปลกอยู่นะ”

“อะไรวะที่แปลก”

อภิมันยูเข็ดปากด้วยแขนเสื้อหลังจากรับประทานอาหารกระป๋องหมดอย่างรวดเร็ว

“ก็เรื่องเสียนี่แหละ ฉันเห็นรอยเล็บเสือกกับขนเสือดติดตามต้นไม้อยู่นะ แต่ไม่เห็นรอยเท้าเสือดเลย ไม่ได้กลิ่นสาบเสือดด้วย”

“ก็แล้วไม่ดีหรือไง แสดงว่าแกกับฉันปลอดภัย ไม่ต้องไปลงเอยอยู่ในห้องพวกมัน”

“ไอ้ดีมันก็ดีอยู่หรอก แต่มันแปลกเกินไป”

พรานหนุ่มชะโงกหน้ามองไปยังพื้นเบื้องล่างซึ่งอยู่ห่างลงไปราวห้าเมตร

ยิ่งเข้าไปใกล้ทางเข้าพัยคณบถมากเท่าใด เสียงนกกระเต็นนับพันและฝูงลิงที่เคยดังแซ่ซู่ทั่วปากกลับเงียบกริบจนผิดสังเกต ลองนึกดูดีๆ แล้ว เขาแทบไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหรีดหึ่งเรไรด้วยซ้ำไป

“ถ้าลองทิ้งทั้งรอยเล็บและเศษขนไว้แบบนี้แล้วก็น่าจะมีกลิ่นสาบบ้างสิวะ พวกมันกลิ่นตัวแรงจะตายไป”

เสือเป็นสัตว์หวงซาก พวกมันมักล่าเหยื่อขนาดใหญ่เพื่อไม่ให้เสียพลังงานไอล่่ามากนัก หากกินในคราวเดียวไม่หมด จะลากกลับไปเก็บไว้ในรังเพื่อกินต่อ ต่อให้เ็นาก็ยังกิน ฉะนั้นตามเนื้อตัวของเสือจึงมีกลิ่นซากสัตว์ติดอยู่ และบางครั้งจะส่งกลิ่นคละคลุ้ง ทำให้สัตว์น้อยใหญ่พากันแตกตื่น วิ่งหนีไปทั่วสารทิศด้วยความหวาดกลัว นั่นคือ ‘กลิ่นสาบเสือ’ อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของสัตว์นักล่าประเภทนี้ แต่...น่าแปลกนักที่พรานป่าที่คุ้นกับกลิ่นเสือเป็นอย่างดีอย่างเขากลับไม่ได้กลิ่นนี้เลย ทั้งๆ ที่มีร่องรอยของพวกมันอยู่แทบ

“บางทีอาจจะถูกไอ้พวกที่เข้าป่ามาก่อนหน้าเราชิงไปเรียบร้อยแล้วมั้ง”

ชายหนุ่มเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก ดวงตามองเหม่อไปยังท้องฟ้าที่เริ่มปรากฏสีส้มจางของดวงอาทิตย์ที่กำลังคล้อยต่ำลงทุกที หงุดหงิดนิดหน่อยที่ต้องหยุดพักทั้งที่ตะวันยังไม่ลับขอบฟ้า การเดินมาราธอนโดยไม่หยุดพักติดต่อกันหลายชั่วโมงไม่ได้ทำให้เขาหรือระวีอ่อนเพลียอะไรนัก เพราะถูกฝึกเทคนิคการเอาชีวิตรอดมาอย่างหนักหน่วง ไม่ว่าจะเป็นการอดน้ำและอาหารเป็นเวลาหลายวัน การเดินป่าสองวันสองคืนโดยไม่หลับไม่นอน หากเป็นเมื่อก่อน ระวีคงเป็นฝ่ายชวนเขาให้เดินทั้งคืนด้วยซ้ำ แต่หลังจากลงหลักปักฐานมีครอบครัว เพื่อนรักคนนี้ก็ลดความบ้าระห่ำและคิดหน้าคิดหลังก่อนลงมือทำสิ่งต่างๆ มากขึ้น ด้วยระลึกอยู่เสมอว่ามีลูกเมียที่ต้องดูแล อภิมันยูเองก็ไม่อยากให้ระวีต้องเสี่ยงอันตรายเกินความจำเป็น จึงยอมเชื่อฟังเจ้าถิ่นโดยดุษณี

“ไม่รู้สิ ฉันว่าบรรยากาศมันแปลกๆ ซอบกล เอาเป็นว่าคืนนี้เก่าย่า

ทะเล่ลงไปเดินเล่นข้างล่างก็แล้วกัน ถ้าเสื่อคาบไปกินฉันไม่ตามไปช่วยนะโว้ย”

“ใครจะบ้าลงไปวะ ไอ้เวยร”

อภิมันยุหิยตลับเหล็กทรงกลมแบนออกมาจากช่องซิปด้านหน้าของกระเป๋านี้ เขาเปิดฝาและควักซีฟุ้งออกมาป้ายบนศูนย์หน้าซึ่งอยู่ตรงปลายกระบอกปืนไรเฟิล จากนั้นจึงใช้ลากล้ออันเล็กๆ ที่พกมาด้วยติดทับลงไปเพื่อ ‘ตั้งศูนย์ขาว’ หรือตั้งศูนย์สำหรับเล็งยิงตอนกลางคืน ล้อลี้ที่เห็นเป็นสีขาววาวๆ ในความมืดจะช่วยให้เล็งเป้าได้ถนัดขึ้น

“แกนอนพักเอาแรงก่อนเถอะ ฉันไม่เห็นเอย จะเผ้ากะแรกเอง”

“ก็ตามใจแก”

ระวีโยนไฟฉายขนาดพกพาให้เพื่อน แล้วทิ้งศีรษะลงหนุนบ่าอย่างไม่เกรียงอง ด้วยชินกับการผลัดกันเฝ้ายามกับชายหนุ่มมาแต่ไหนแต่ไร

“ฉันพูดจริงนะโว้ย เรื่องไม่ให้ทะเล่ทะเล่ลาล่งไปข้างล่างนะ ปวดฉี่ก็ยื่นฉี่เอาจากข้างบนนี่ละ ฉันว่าป้าแถบนี้บรรยากาศมันแปลกๆ ยังไงไม่รู้”

“เออน่า บ่นจริง”

เท่าหนาในรองเท้าบูตย่นไปเตะต้นขาระวี คล้ายจะบอกให้รีบนอนได้แล้วก่อนที่จะถูกยันตกห้าง เจ้าตัวหัวเราะแห้งๆ แล้วค่อยๆ ดำดิ่งสู่นิราศอย่างรวดเร็วดำตามประสาคนหลับง่าย แต่รู้สึกตัวไว อภิมันยุเอนศีรษะพิงต้นไม้ด้านหลังพรางกอดกระชับปืนไรเฟิลเอาไว้แน่น เมื่อไม่มีเสียงเจื้อยแจ้วของนายพรานหนุ่ม บรรยากาศรอบกายก็พลันเงียบสงัดอย่างน่าประหลาด สีส้มของท้องฟ้ายามโพล้เพล้ค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยสีดำของราตรีกาลอย่างรวดเร็ว เหมือนมีมือยักษ์เอื้อมไปกดดวงตะวันดวงโตให้จมลงใต้เส้นขอบฟ้าอย่างไร้อารมณ์สุนทรีย์โดยสิ้นเชิง

ระวีพูดถูก...บทจะมีตาก็มีตเสียเฉยๆ แต่ก็ดีเหมือนกัน เพราะกลางคืนอันสงบเงียบเช่นนี้จะช่วยให้ภาพต่างๆ ในสมองแจ่มชัดขึ้น ชายหนุ่มเฝยหน้าขึ้นมองไปยังท้องฟ้าเบื้องบน ยามเมื่อความมืดคืบคลานเข้าปกคลุม เหล่า

ดวงตารับปล้ำนดวงก็พากันออกมาเรียงระบำบนผืนนภา และทอประกาย
ระยิบระยับเสียจนเขาแทบลืมความร้อนแรงของดวงตะวันในยามกลางวัน
ไปเสียสนิท ทว่าแสงดาวก็มิอาจข่มความงามของดวงจันทร์ที่สะท้อน
ในดวงตาสีฟ้าคู่นั้นได้...

แม่โจรสล่าวัวแสบ...

ภาพใบหน้าที่มกระจำงผุดวบบขึ้นมาในห้วงความคิด เป็นครั้งแรกที่
อภิมันยุนึกดีใจที่ตนเองมีความทรงจำแบบภาพถ่าย ทำให้จดจำทุก
รายละเอียดของเหตุการณ์เมื่อคืนได้อย่างแม่นยำ ชายหนุ่มปิดเปลือกตา
ลงช้าๆ และปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับภาพของร่างแนบน้อยที่วิ่งนำอยู่
เบื้องหน้า มวยผมที่ขมวดมุ่นไว้ค่อยๆ คลายออกและทิ้งตัวลงปลิวสยาย
ไปตามสายลม เขาชอบ...วินาทีที่พิลึกกายบอบบางให้หันกลับมาเผชิญหน้า
กัน แล้วพบว่าเจ้าของดวงหน้างามเลอเลิศนั้นไม่มีแต้มชาดบนกึ่งกลาง
หน้าผาก

เธอ...ยังไม่ได้แต่งงาน ไม่ได้เป็นภรรยาของไอ้หนุ่มหน้าไหน

แม่จะมิดเพียงใด...เขาก็แน่ใจว่าไม่มีชายใดดีตราเป็นเจ้าของหญิงสาว
ทั้งลีน เขานึกย้อนถึงภาพที่เธอนอนอยู่ใต้อาณัติ และริมฝีปากอ้อมเต็ม
ที่อยู่ห่างออกไปเพียงลมหายใจกั้นนั้นเป็นพันๆ ครั้ง

นี่...ช้าแล้วช้าเล่าจนแทบคลั่ง!

ให้ตายเถอะ! นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันหนอ

ก็!

อภิมันยุลืมตาโผลงทันทีที่สร้อยบนข้อมือชาวถูกกระตุกจนไปชน
เข้ากับลากล้องปืน ชายหนุ่มคว้ามือชุกชนที่ยื่นผ่านบังไพรเข้ามาไว้ทันควัน
แล้วกระชากเต็มแรง จนร่างท่อนบนของเจ้าของมือถูกดึงขึ้นมาเกยบนห้าง
มือหนากดสวิทช์ไฟฉายสาดไฟส่องหน้าอาคันตุกะปริศนาทันที ทว่าเมื่อ
ได้เห็นอีกฝ่ายเต็มตาเขาก็ถึงกับนั่งอึ้งดังถูกสาป เจ้าของมือนั้น...ไม่ใช่ลิงจ๋อ
หรือสมาชิกของอีกคณะหนึ่งดังที่คาดไว้ แต่เป็นหญิงสาวคนเดียวกับที่อยู่

ในห้วงคำนึงของเขาเมื่อครู่ต่างหาก!

“นี่...นี่เธอ...”

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกก้อนยักษ์ทุบเข้าที่กลางกระหม่อมจนสมองหยุดทำงานไปชั่วขณะ หญิงสาวอาศัยจังหวะที่เขานิ่งจนกระทั่งข้อมือหนึ่ง แล้วกระโจนลงสู่พื้นเบื้องล่าง ก่อนจะวิ่งหนีไปด้วยความเร็วเหลือเชื่อ

เป็นไปไม่ได้...คะเนด้วยสายตาแล้วห่างอยู่สูงจากพื้นห้าเมตรเชียวนะ จะกระโดดลงไปได้โดยแข่งขาไม่หักได้ยังไง!

“นี่! หยุดเดี๋ยวนี้ละ ยายเด็กบ้า!”

เสียงตะโกนของอภิรักษ์นุปลุกให้ระวีกระเด็นตัวขึ้นนั่ง มือล้วงมิดที่เหน็บไว้ออกมาถือในท่าเตรียมพร้อมสู้โดยอัตโนมัติ

“เกิดอะไรขึ้นอาบิ! เฮ้ย! นั่นแะจะไปไหน ข้างล่างมันอันตรายนะโว้ย!”

ระวีร้องเสียงหลงเมื่อเห็นร่างสูงของเพื่อนสะพายปืนยาว แล้วปืนลงจากต้นไม้ไปอย่างคล่องแคล่ว

“อย่าไป! อาบิ! ไร้...ไอ้เพื่อนเวรตะไลเอ๊ย!”

พรานหนุ่มคำรามก่อนจะตัดสินใจปืนตามลงไปติดๆ

“ยุ่งฉิบ! อย่าให้ตามทันนะ พ่อจะเอาพานท้ายปืนทุบให้กะโหลกร้าวเลย!”

บรรดาที่ ๓

“หยุด! หนูแตกหรือไง! ฉันบอกให้หยุดเดี๋ยวนี้!”

อภิมันยุสองไฟฉายไล่หลังแล้ววิ่งตามอย่างไม่ลดละ แต่ดูเหมือนจะยิ่งกระตุ้นให้เจ้าของร่างบางระหงในชุดกูรตะสีขาวยุ่งเหยิงเข้าไปอีก เธอไวกว่าเมื่อคืนนี้มาก ทั้งที่มีดแสนมีดและอยู่ในป่ารกชัฏ มีทั้งเถาวัลย์ห้อยระย้อยระยง และกิ่งไม้ยื่นระเกะระกะขวางทางเต็มไปหมด ชายหนุ่มมองตามทางเปี้ยวเลยระดับสะโพกที่สะบัดไหวไปตามจังหวะก้าวกระโจนของเธอ แล้วภาวนาให้ปลายของมันพ้นเข้ากับกิ่งไม้สักกิ่งแล้วดึงเจ้าตัวให้ล้มหงายลักที่ จะได้รวบตัวแม่เด็กแสนได้ง่ายๆ ไม่ต้องวิ่งไล่จนกลายเป็นสุนัขหอบแดดแบบนี้!

บ้าเอ๊ย...ให้ฟ้าผ่าบาละวีเถอะวะ เปียของยายเด็กนั่นหลบหลีกกิ่งไม้ได้เหมือนมีชีวิตไม่มีผิด!

“ฉันบอกให้หยุด!”

มือหนาขว้างคูรีไปปักต้นไม้เฉียดปลายจมูกของหญิงสาวไปนิดเดียว ทำให้เธอชะงัก หยุดวิ่งแล้วหันกลับมามองชายหนุ่มด้วยแวตาวาววับ

มือเล็กเอื้อมไปคว้าด้ามมีด หมายถึงกระซอกออกแล้วขว้างกลับไปหาเจ้าของ แต่ชักว่าหนุ่มนักรบกรูชาที่กระโจนเข้าไปจับด้ามคูรีเอาไว้ได้ก่อน

“เราต้องเลิกนัดเจอกันแบบนี้สักทีนะ แม่ตัวแสบ!”

อภิมันยุพูดเสียงปนหอบแล้วใช้อีกมือจับหญิงสาวกระแทกเข้ากับต้นไม้ จากนั้นจึงกดคมมีดเข้ากับลำคอระหง ชายหนุ่มส่องไฟไปยังกึ่งกลางหน้าผากของเธอโดยอัตโนมัติเหมือนจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีรอยขาดแต่มอยุ่จริงๆ

โอเค...ไม่มี...เธอโสด...แต่เดี๋ยวก่อน...เธอเป็นโจร ไม่ได้ใช้ชีวิตตามจารีต ไม่ต้องแต่งงานก็มีคู่ได้ไม่ใช่หรือ

ความคิดบ้าๆ ที่ผุดขึ้นมาในสมองทำให้อภิมันยุรู้สึกอยากโขกหัวกับต้นไม้แรงๆ ขึ้นมาติดหมัด

เวรเอ๊ย...นี่เราทำบ้าอะไรอยู่วะเนี่ย!

“พอที จันแสบตา!”

แม้ปากจะร้องประท้วง แต่มือและเท้ากลับไม่ยอมมอยุ่หนึ่ง บัดไฟฉายกระเด็นหายไปในพื้นที่ ทั้งหยิกทั้งข่วน ทั้งรอยแผลเป็นทางยาวไว้บนลำคอของชายหนุ่ม ส่วนขาในกางเกงชูริดาร์^๒ สีเดียวกับชุดก็ยกขึ้นหมายจะเตะอีกฝ่าย แต่กลับถูกเขาเตะเข้าที่ข้อพับขาเสียเองจนล้มกลิ้งลงไปบนพื้นดินขึ้นๆ ที่มีหญ้าามอสปกคลุม

“คิดว่าวิธีเดิมจะใช้ได้ผลเป็นครั้งที่สองหรือไง ยายเด็กโง่”

อภิมันยุกระตุกยิ้มเหี้ยมเกรียม ย่อตัวลงตะปบกรามของหญิงสาวจากด้านหลังให้แขนงยขึ้น ทาบคมมีดเย็นเฉียบลงบนกึ่งกลางลำคอ

^๒ ชูริดาร์ (Churidar) กางเกงผ้าแนบเนื้อที่หญิงอินเดียสวมใส่คู่กับชุดกูรตะ (เสื้อตัวยาวกรอมเข่า) กูรตี (เสื้อขนาดสั้นปิดสะโพก) หรือชุดอนาคาลี (ชุดกระโปรงติดกันที่ชายบานออกคล้ายดอกทับทิมตามรากศัพท์) บางครั้งจะค่อนข้างยาวและไปกองย่นๆ อยู่บริเวณข้อเท้า ดูสวยไปอีกแบบ

ขาว่องแล้วกดไว้แน่น

“ขึ้นออกฤทธิ์เหมือนเมื่อคืนอีกละก็ คราวนี้นั่นไม่เอาเธอไว้แน่ บอกมา เธอเป็นใครกันแน่ แล้วตามฉันมาทำไม!”

เนื้อตัวห่มนึ่มและไอระอุจนเรียกได้ว่าร้อนผิดธรรมดาที่แผ่ออกมาจากกายของหญิงสาว ทำให้อภิมันญวางใจไปได้เปลาะหนึ่งว่าเธอมีตัวตน ไม่ใช่ภาพฝันที่เกิดจากจินตนาการเพื่อเจ้าของเขาเมื่อครู่ใหญ่ที่ผ่านมา แต่ที่ยังคาใจเขาอยู่ก็คือ แม่สาวน้อยคนนี้นำปรากฏตัวตามลำพังกลางป่าลึก เช่นนี้ได้อย่างไร แถมยังไม่มีอุปกรณ์ยังชีพหรืออาวุธใดๆ ติดตัวให้เห็น ลักขิณ อย่างน้อยก็น่าจะมีไฟฉายหรือคบไฟติดมือบ้างสิ เดินต่อมๆ คนเดียว ท่ามกลางความมืดแบบนี้ไม่แปลกไปหน่อยหรือ

“ตอบ!” หนุ่มลูกครึ่งกรูซ่าแกล้งตะคอกเสียงดังเมื่อหญิงสาวยังคงนิ่งเงียบ “ถ้ายังไม่อยากเป็นผีเฝ้าป่าก็ตอบมาเดี๋ยวนี้ว่าใครส่งเธอมา แล้วเพื่อนร่วมแก๊งโจรของเธออยู่ที่ไหน!”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้เป็นโจร แล้วก็ไม่มีใครส่งฉันมาทั้งนั้น ฉันตามคุณมาเอง”

หญิงสาวหลุบตาลงมองข้อมือข้างที่กดคูรีลงบนคอเธอ

“ฉัน...อยากรู้เรื่องสร้อยข้อมือนั้น คุณได้มาจากไหน”

“สร้อยข้อมือ?” อภิมันญเลิกคิ้วสูงอย่างประหลาดใจ “นี่เธอจะบอกว่าที่ลงทุนเดินตามฉันข้ามวันข้ามคืนเข้ามาในป่า แถมยังปีนขึ้นต้นไม้สูงขนาดนั้น ไม่กลัวตกลงไปคอหักตาย ก็เพราะอยากรู้เรื่องไอ้สร้อยสับปะรังเคเนี่ยนะ ใครเชื่อกี่โง่เต็มทนแล้ว”

“มันไม่ใช่สร้อยสับปะรังเคนะ แต่มัน...โอ๊ย!”

หญิงสาวหันกลับไปหาชายหนุ่มทุกๆ ที่มีดยังกดอยู่บนคอ คมมีดจึงบาดเนื้อจนได้เลือด

“ให้ตายเถอะวะ! ทำบ้าอะไรของเธอ หา!”

อภิมันญชักมีดออกอย่างลึบตัว เขาพลิกตัวหญิงสาวกลับมาหาแล้ว

คลำมือสะเปะสะปะไปบนลำคอเล็ก เพราะมีตจมองเห็นไม่ถนัด เมื่อสัมผัสเข้ากับของเหลวหนืดข้นก็สับสนเสียงดัง จึกขยี้เลื้อยยืดของตนออกซบเลือดให้เธอ

“เลือดออกไม่เยอะ แสดงว่าแผลไม่ลึกเท่าไร เธอนี่วอนตายจริงๆ บ้าหรือว่าโง่กันแน่ ถึงไม่รู้ว่เวลาที่ม่มีคนเอามัดจ่อคอยหมายความว่าให้อยู่เฉยๆ ห้ามขยับ”

“คุณม่ได้คิดจะปาดคอฉันแต่แรกแล้วหรือหะ”

คำพูดของเธอทำให้มือที่กำลังกดผ้าลงบนแผลซบัก และชักหนีอย่างเก๋ๆ เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาใจอ่อนกับแม่สาวน้อยตรงหน้า ทั้งที่ควรจะขัดมีดปักหลังแม่คุณไปตั้งแต่วิ่งไล่ตามมาแล้ว แถมครั้งนี้ยังมีเงาใจห่วงใยคิดทำแผลให้เธออีก

“ก็ยั้งคิดอยู่”

อภิมันยุติหน้าซึ่งม่คนทีม่องเขาตาแป๋วเหมือนเด็กๆ วูปหนึ่งเหมือนเห็นดวงตาของหญิงสาวเรืองแสงสีแดงวาบในความมืด แต่ก็เพียงครู่เดียวก่อนจะจางหายไปอย่างไรร่องรอย เขาหยุดกายขึ้นยืนพร้อมกบัตั้งร่างระหงให้ลุกขึ้นตามโดยที่เธอม่ทันตั้งตัว จึงเซถลาเข้าไปปะทะกบัแผงอกหนาหน่นของชายหนุ่มเต็มแรง ก่อนจะถูกเขาดันออกห่างอย่างรวดเร็วราวเธอเป็นก้อนถ่านร้อนๆ

“ม่มีกระดูกหรือไง ยืนให้มันตรงๆ หน่อย”

อภิมันยุทำเหมือนม่รู้สึกรู้สมอะไรกบัชั่วเสี้ยวนาทีที่เรือนกายไกล้ชิดกันแม่แต่่น้อย ทั้งทีจริงๆ แล้วสัมผัสเมื่อครู่พาให้หัวใจที่เคยแข็งเป็นหินผาลั่นไหวอย่างน่าประหลาด

“ถามจริงๆ เอะะ อยากรู้เรื่องสรว้อยข้อมื่อนี้มากจนต้องยอมเสี่ยงขนาดนี้เชียวหรือ”

“สรว้อยนั้น...” หญิงสาวล้งเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่ออย่างม่ค่อยเต็มเสียงนัก “ม่กล่นของคนที่ฉันรู้จัก คนทีล่สำคัญมาก”

“กลืน?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูงอย่างประหลาดใจ “นี่เธอพูดเรื่องอะไร...”

“อาบี! หมอบลง!”

สิ้นเสียงตะโกนของระวี อภิมันยุก็กระซากร่างบอบบางมาไว้ในอ้อมแขน แล้วกระโจนหมอบลงกับพื้นทันทีโดยไม่หยุดคิดแม้สักวินาที เพราะถ้า มัวแต่ลังเลอยู่ ได้ถูกกระสุนจากปากกระบอกไรเฟิลของพรานเพื่อนซี้เจาะ กะโหลกทะลุแน่!

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนสามนัดซ้อนดังสะท้อนกึกก้องไปทั่วป่าอันเงียบสงัด ไล่เหล่านกกาให้บินหนีจากคอนไม้ที่เกาะนอนกันจ้ำละหวั่น เมื่ออภิมันยุเงยหน้าขึ้น มาเห็นร่างใหญ่โตในชุดพรางลึ้มคว่าอยู่เบื้องหลัง จึงผละจากหญิงสาวแล้ว พุ่งเข้าไปดิ่งป็นยาวออกจากมือของอาคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญทันที เท้าหนาใน รองเท้าบูตสอดเข้าไปใต้ร่างที่นอนแน่นิ่งแล้วพลิกร่างนั้นให้หงายขึ้น ก่อน จะพบว่าศพตรงหน้าเป็นฝรั่งผมทอง มีรอยกระสุนเจาะเข้าที่ศีรษะจน กะโหลกแหวกโหว่หนึ่งนัดและอกอีกสองนัด เข้าจุดตายพอดิบพอดี

“ยังแม่นยำเหมือนเดิมเลยนี่หว่า”

อภิมันยุร้องบอกระวีที่กำลังวิ่งตรงมาหาด้วยสีหน้าโกรธซึ่ง ขณะที่เขาคำลังอาวุธสีด้ามมะเมื่อมที่เพิ่งยึดมาจากศพ จากนั้นก็ขมวดคิ้ว

“นี่มันเอ็มโพร^๓...ลองพกอาวุธสงครามเข้าป่าแบบนี้ ไอ้หมอนี่ไม่ใช่ นายพรานแน่ แต่น่าจะเป็นทหารรับจ้างเสียมากกว่า แก่กว่าเป็นพวกเดียวกัน กับเมื่อกลางวันหรือเปล่าวะ”

คำถามคือ...ใครจ้าง และจ้างมาทำอะไร

เอ็มโพรเป็นอาวุธที่กองทัพสหรัฐฯ ใช้ในสงครามที่อิรักและอัฟกา-

^๓ เอ็มโพร (M4) เป็นปืนไรเฟิลจุใจที่พัฒนามาจากปืน M16 ที่ผลิตโดยบริษัทที่รับ ลัสมปทานผลิตปืนในอเมริกา ปืนในตระกูล M16 ถือเป็นปืนยอดนิยมที่กองทัพสหรัฐฯ และบรรดาพันธมิตรนิยมใช้มาจนปัจจุบัน

นิสถาน รวมไปถึงการปราบจลาจลหลายต่อหลายครั้ง หน่วยงานรัฐไม่ว่าจะเป็นในอินเดีย บังกลาเทศ หรือปากีสถาน ต่างก็ใช้งานเอ็มโพร์กันเป็นเรื่องเป็นราวทั้งนั้น แถมยังมีการผลิตออกมาใช้ประจำการเป็นจำนวนมากตั้งแต่ปี ๑๙๙๗ มีการพัฒนาแยกย่อยออกมาอีกสารพัดรุ่นจนถึงปัจจุบัน ฉะนั้นเรื่องจะเสาะหาปืนเถื่อนมาใช้เพื่อภารกิจพิเศษจึงไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด

“ฉันไม่รู้หรือว่ามันเป็นพวกเดียวกันหรือเปล่า รู้แต่มันเปิดฉากเล็งปืนจะเป่าบาลแกโดยไม่ถามไถ่แบบนั้น เจตนาในการเข้าป่าของพวกมันครั้งนี้ต้องไม่ดีแน่”

ทันทีที่วิ่งมาถึง ระเบียบย่อตัวลงค้นศพ จนได้แมกซีนบรรจุกระสุนสามตลับ จึงโยนให้อภิมันยูด้วยท่าทางหงุดหงิดเต็มแก่ แม้อยากชดทะโลกเพื่อนด้วยพานท้ายปืนอย่างที่ตั้งใจไว้ แต่ด้วยสถานการณ์คับขัน จึงต้องทดเอาไว้คิดบัญชีคราวหน้า

“เราต้องรีบไปกันแล้ว เสี่ยงปืนดังขนาดนี้ เดี่ยวเพื่อนมันคงได้แห่กันมาเป็นโขยงแน่ แล้วนี่ใครเนีย”

พรานหนุ่มหันไปมองหญิงสาวที่ยังคงนั่งนิ่งอยู่บนพื้น ดูเฉินๆ เหมือนกำลังตกใจกับซากศพตรงหน้าจนไม่อาจขยับเขยื้อน แต่เขากลับไม่รู้สึกลี้ภัยจากความหวาดกลัวจากเธอเลยแม้แต่น้อย

“นางโจรเมื่อคืนไง”

“ฮา! เป็นไปได้ยังไง เดียวนะ...นี่มันคนหรือผี ถึงได้ตามเกมกลางป่ากลางดงแบบนี้”

ระเบียบปืนไรเฟิลไปทางหญิงสาวที่หันมาแยกเขี้ยวใส่เขาทันควัน แต่อภิมันยูปิดปากกระบอกปืนที่ยังคงร้อนระอุหลังการยิงไปทางอื่น แล้วตรงเข้าไปจุดนางโจรแสนสวยให้ลุกขึ้นยืน

“เรื่องมันบ้าๆ หน่อย ฉันก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ เอาไว้ค่อยเล่าก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มตัดบทพร้อมจูงหญิงสาวที่อยู๋ในสภาพมอมแมมทั้งตัวให้ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ได้ไง เล้ามาเลย แบบนี้มันค้างคานะโง้ย!” ระวีระจอนตามไปด้วยความเร็วเทียมกัน เสียงสบถโวยวายดังมาจากด้านหลัง ทำให้ทั้งเขาและอภิมันยูต้องเร่งฝีเท้าจนแทบจุก “ฉิบหาย! พวกมันมากันเร็วกว่าที่คิด!”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังรัวไล่หลังมา อภิมันยูตัดสินใจกระซอกแขนหญิงสาวให้ไปหลบหลังต้นไม้ใหญ่ขนาดห้าคนโอบ

“จะเอายังไง”

ระวีหอบแฮกขณะแนบแผ่นหลังกับลำต้นของต้นไม้ สองมือจับไรเฟิลเอาไว้แน่น

“ถามแบบนี้ก็จะต้องลุย” อภิมันยูยิ้มเครียด เขาพูดสรวลขำมือส่งให้หญิงสาวที่รับไปด้วยสีหน้างุนงง “เฮ้ย ฉันทักให้”

“เฮ้ย...แต่...”

เมื่อเริ่มชินกับความมืดแล้ว ชายหนุ่มก็พอจะมองเห็นวงหน้าต่างงามของเธอชัดขึ้น ที่จริง...ผิวหน้าและผิวกายของเธอส่วนที่โผล่พ้นเสื้อผ้าออกมา นั้นขาวมากจนเกือบจะเรียกได้ว่าเรืองแสงในความมืด อีกทั้งยังมีครีมนวลตา ชนิดที่หากบอกว่าผิวกายนุ่มละมุนของคนที่ยืนแนบชิดอยู่ในขณะนี้ ดูดซับแสงจันทร์ไว้จนเปล่งประกายได้เขาก็เชื่อ

“ไม่ต้องมาต่งมาแต่ให้เสียเวลา ที่ลงทุนตามฉันตัวยๆ ก็เพราะอยากได้สรวลเส้นนี้ไม่ใช่หรือไง ถือเสียว่าเป็นของที่ระลึกก่อนจากก็แล้วกัน เพราะนี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เราพบกันก็ได้”

อภิมันยูหันไปสบตากับระวีครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“ฟังฉันให้ดีนะแม่หนูน้อย ไม่ว่าจะได้ยินเสียงอะไรก็ตาม อย่าหันหลังกลับมาเป็นอันขาด ต่อให้จุกจนอ้วกแตกอ้วกแตนก็อย่าหยุด เธอจำได้ใช่ไหมว่าทางที่พวกฉันพักแรมอยู่ตรงไหน”

“จำได้”

“ดีมาก เธอปีนขึ้นไปหลบรอฉันอยู่บนนั้นก่อน แล้วอย่าส่งเสียงดังละ

ในเป็ของพวกฉันมีน้ำกับอาหารรวมกันพอให้เธอซ่อนตัวไปได้สักอาทิตย์สบายๆ”

อดีตทูลราชเณรหน้าแห่งกองทัพอังกฤษตั้งป็นพอกออกจากสายคล้องบา แล้วยึดใส่มือหญิงสาว

“เอานี้ไป ถ้าเห็นใครที่ไม่ใช่พวกฉัน เธอก็ส่งกบาลมันได้เลย เข้าใจไหม”

“แต่...”

“ห้ามโต้แย้ง ฉันจะนับหนึ่งถึงสามแล้วแยกกัน โอเค”

วูบหนึ่งชายหนุ่มเกือบโน้มตัวลงจุ่มพิตริมฝีปากอ้อมเต็มทีล่อยั่วตาอยู่ตรงหน้าเพื่ออำลาเสียแล้ว แต่ต้องข่มใจสลัดความคิดเพี้ยนๆ ทิ้งไปอย่างน่าละอาย ไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าคิดอะไรอยู่กันแน่ พบผ่าเถาะ อยากรู้นผู้หญิงแปลกหน้าที่ไม่รู้แม้แต่ชื่อเสียงเรียงนามเลยเนี่ยะ

“ถ้าไม่ได้เจอกันอีก ก็จำชื่อฉันเอาไว้ด้วยแล้วกัน ฉันชื่ออภิมันยุ... อภิมันยุ ไม่นาลี”

“อภิมันยุ ไม่นาลี...”

หญิงสาวทวนชื่อที่เพิ่งได้ยินเสียงแผ่ว เธอซ่อนตาขึ้นมองใบหน้าคมคายด้วยแววตาที่ทำให้คนถูกมองหายใจไม่ทั่วท้องอย่างน่าประหลาด ทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์น่าพรั่นพรึงเช่นนี้แท้ๆ แต่เขากลับไม่เห็นแววตื่นตระหนกหวาดกลัวในดวงตาเธอแม้แต่นิด

“จะจับกันอีกนานไหม! พ่อแกมานั่นแล้ว!”

ระวีคันเสียงลoderไฟนอย่างเหลืออด พลังทำท่าบู้ยี้ให้ดูเงาตะคุ่มๆ ของกลุ่มคนที่เดินแหวกพุ่มไม้ห่างจากจุดที่พวกเขาอยู่ไปราวสามร้อยเมตร คะเนจากพุ่มไม้ที่ลั่นไหวแล้วคงมีกันไม่ต่ำกว่าห้าคนแน่

“รู้แล้วนา!” อภิมันยุขู่พ่อ เขาดันหญิงสาวให้ถอยห่างออกไป พร้อมพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เริ่มเดินถอยหลัง “หนึ่ง...สอง...สาม ไป!”

อภิมันยุกระโจนนำหน้าระวีออกไปทางซ้าย

“ฉันยังเคื่องแกอยู่นะโว้ย!”

พรวานพ้อลูกอ่อนส่งเสียงอื้อมๆ แห่ๆ ขณะวิ่งตามกันไป

“แล้วต้องให้กอดเข้าเขย่าข้าง้องอน ขอโทษด้วยไหม”

ผู้กองหนุ่มหัวเราะ พลังกระโดดข้ามขอนไม้ท่อนเชื่อง

“ไม่ต้อง ชนลูกตายโหง เก็บไว้ทำกับเมียในอนาคตของแกเถอะ ไอ้เวร!”

สองหนุ่มกรูเข้าหันกลับมาองหน้ากันแล้วส่ายยืม จากนั้นจึงเปล่งเสียงตะโกนขึ้นพร้อมๆ กัน เป็นประโยคที่นักรบกรูเข้าทุกคนต้องร้องประกาศศักดิ์าก่อนวิ่งลงสนามรบ

Jaya Mahakali, Ayo Gorkhali!

เจ มหากาลี ไอโย กอ์คาลี

ขอถวายชัยชนะนี้แด่องค์พระแม่กาลี กรูเข้ามาแล้ว!

ทั้งคู่จูงใจส่งเสียงดังเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของกลุ่มคนที่กำลังวิ่งไล่ล่ามายังพวกตน และเปิดโอกาสให้หญิงสาวหนีไป

“พวกมันอยู่ทางนั้น!”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนที่ดังลั่นสนั่นหวั่นไหวและกระสุนที่พุ่งเข้าเจาะลำต้นของต้นไม้กระจุยกระจายไม่ได้ทำให้สองหนุ่มครั่นคร้ามแม้แต่เพียงนิด อภิมันยูยิงกราดสวนกลับไปแล้วออกวิ่งเต็มฝีเท้า ไกลตัวไปหลบอยู่หลังเนินดินใหญ่ซึ่งปกคลุมด้วยหญ้ามอสหนาและค่อนข้างชื้นแฉะ เขาเหลือบตามองไปยังทิศที่จกามา แล้วโล่งอกไปเปละหนึ่งเมื่อเห็นว่าร่างในชุดกูรตะสีขาวยหายไปแล้ว

หวังว่า...เธอคงปลอดภัย...

“แกคิดยังไงถึงส่งปืนให้แม่โจรสาวนั่นในช่วงเวลาเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแบบนี้วะไอ้ผู้กอง แม่เจ้าประคุณไม่หันกลับมาถึงพวกเราใส่ไหลก็บุญเท่าไรวะ

แล้ว เป็นนางนทต่อของไอ้พวกนั้นหรือเปล่าก็ไม่รู้” ระวังกระซิบขณะยัดกระสุนลงไปปืนไรเฟิลอย่างคล่องแคล่ว “นี่มันเกิดอะไรขึ้นวะ แก่ไม่เคยเป็นอย่างนี้เลยนี่หว่า หรือถ้าอยากฆ่าตัวตายก็บอกกันมาตรงๆ ก็ได้ จะช่วยสงเคราะห์ให้!”

“แกทำไม่ลงหรอก เพราะแกโคตรรักฉันเลย” อภิมันยุพูดลั่นหัวเราะปนเสียงหอบหายใจ เรียวปากหยักลึกยกแยมขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขัน “เด็กคนนั้นเป็นผู้หญิงนะโว้ย ถ้าถูกไอ้พวกเวรทะเลนี้จับได้ จะถูกลากไปบู๊บู๊ยำยังไงบ้างก็ไม่รู้ ให้ปืนไปป้องกันตัวนะดีแล้ว”

“เป็นผู้หญิงสวยด้วยใช่ไหมละ แก่ถึงได้มองตามตาละห้อยอย่างกับหมาอยากกินโรตีสี้ ถ้าท่านนายพลซานจิตรู้เข้าว่าแกลสนใจผู้หญิงถึงขนาดวิ่งตามหางขึ้นแบบนั้นคงตกใจจนหนาวว่”

ถึงเห็นเค้าโครงหน้าและเรือนร่างเพรียวระหงในความมืดเพียงเลือนราง ก็พอเดาได้ว่ายามอยู่ท่ามกลางแสงเจิดจ้า แม่โจรสลาคคนนั้นคงงามจับตาไม่น้อย ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำให้อภิมันยุผู้แสนเคร่งครัดลืมหูลืมตาของกูร่าไปจนสิ้นเช่นนี้หรอก

เชือดเส้นเอ็นก่อนแล้วค่อยถาม...และห้ามปรามไว้ชีวิตเชลย!

ปัง!

ระวียนคอเมื่อกระสุนพุ่งเข้าเจาะต้นไม้ที่อยู่ห่างออกไปสองเมตร จากนั้นจึงมีเงาร่างใหญ่โตกระโจนข้ามเนินดินพุ่งเข้าใส่พวกเขาทั้งคู่ อภิมันยุคำรามแล้วใช้พานท้ายปืนเสยเข้าที่หน้าขาของคนนั้นเต็มรักจนได้ยินเสียงกระดูกแตกดังกร๊อบ เลือดสีแดงสดไหลทะลักพุ่งสวนออกมาเปรอะเปื้อนไบหน้าของชายหนุ่ม นอกจากแววตาของเขาจะนิ่งสนิทไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว ยังดึงกรู้ออกมาปักอกอีกฝ่ายจนมิดด้ามอย่างเลือดเย็น ไม่เปิดโอกาสให้ส่งเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดแม้สักแอะ เขาออกแรงลากไปมิดคมกริบในแนวเฉียงสไลด์ห้อยคาอย่างที่เคยฝึกมาเป็นแรมปี เพื่อให้แน่ใจว่าจะตัดหัวหัวใจพอดิ ดวงตาของชายเคราะห์ร้ายเหลือกถลน เขาส่งเสียงครีคราด

อยู่ในลำคอ ก่อนจะสลักลิ้มเลือดที่ทะลักออกมาทางปากอยู่เพียงครู่ ก็ล้ม
หงายลงสิ้นใจแทบจะในทันที

อภิมันยุเหยียบอกของร่างไร้ชีวิตเอาไว้ แล้วกระชากคุกรีออกมาสลัด
หยาดเลือดที่ติดบนใบมีดทั้งสองสามที ก่อนจะเก็บเข้าไปในปลอกตามเดิม
นี่...คือวิถีของกูรุษ พวกเขาคือคนที่ว่ายมาใต้ที่ชักคุกรีออกจากฝักใน
สนามรบ คมมีดต้องได้ดื่มเลือดของศัตรูหรือไม่ก็เลือดเจ้าของมีดเอง
ความหมายของคำกล่าวนี้คือ หากฆ่าศัตรูไม่ได้ก็จงปลิดชีพตนเองเสีย ชนเผ่า
นักรบอย่างพวกเขาถูกสั่งสอนมาให้รักศักดิ์ศรียิ่งชีพ หากต้องแพ้ก็ขอตาย
เยี่ยงผู้กล้าในสนามรบ และอย่าได้ยอมตกเป็นเชลยของศัตรูเด็ดขาด การ
มีคุกรีเป็นอาวุธประจำกายขึ้นเดี่ยวยามออกรบทำให้พวกเขาเป็นนักฆ่าที่น่า
สะพรึง กูรุษจะต้องสังหารศัตรูให้สิ้นชีพด้วยการเล็งจุดตายในคราวเดียว
เพราะพวกเขาจะต้องกลับไปตั้งอาวุธเดียวที่มีนั้นออกจากศพเพื่อรบต่อ

ฉะนั้น...จะปล่อยให้ร่างที่เพิ่งใช้เสียบคุกรีแทนปลอกมีดลุกขึ้นมา
ต่อกรอีกไม่ได้!

“เท่าที่เห็นตอนนี้พวกมันน่าจะเหลือกันอยู่สี่คนแล้วสินะ แต่ไม่ว่า
พรรคพวกที่เหลือของมันจะตามมาสมทบอีกเท่าไร”

ระวียิดปีนและแมกซีนบรรจุกระสุนสำรองมาจากศพ เขาย่อตัวลงต่ำ
แล้วสาวเท้าวิ่งลัดเลาะไปตามสุมทุมพุ่มไม้อย่างระมัดระวัง

“ดูจากสถานการณ์ตอนนี้เราก่อนข้างเสียเปรียบ ทั้งจำนวนคน ทั้ง
อาวุธที่มันมี อย่างที่แกว่านั่นละ นี่มันอาวุธสงครามทั้งนั้น แคนับจำนวน
กระสุนพวกเราก็อวไปหมดแล้ว”

อภิมันยุเข้าใจที่ระวีพูดเป็นอย่างดี แม้จะไม่ว่าปืนเอ็มโพรที่อยู่ใน
มือพวกตนเป็นรุ่นใด แต่โดยมากแล้วแมกซีนตลับหนึ่งบรรจุกระสุนได้
สามสิบนัด เท่าที่ค้นจากศพพวกมันมาแล้วสองศพ พบว่าแต่ละคนมีกระสุน
สำรองคนละสองสามตลับ ดีเสียว่าหนึ่งคนมีกระสุนอย่างต่ำเกือบร้อยนัด นี่
ขนาดยังไม่รู้ว่าพวกมันมีอาวุธสงครามอย่างอื่นอีกหรือไม่ ก็มองไม่เห็น

หนทางที่จะเอาชนะได้เลย

...คนพวกนี้พวกอาวุธที่มีระดับการทำลายล้างสูงเข้ามาในป่าเหมือนจะไปรบกับกองกำลังกบฏนับร้อยอย่างไรอย่างนั้น...

“เจอแล้ว พวกมันวิ่งไปทางนี้!”

เสียงตะโกนเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันจำยืนยันสัญชาติของกลุ่มทหารรับจ้างไปในตัว

“แม่-เอ๊ย! ตามกลิ้งมาไวอย่างกับไฮยีนา”

ระวีสบลแล้วออกวิ่งสุดแรงเกิด ลำแสงสีขาวจ้าที่ส่องมาจากเบื้องหลังเป็นระยะบอกให้รู้ว่าอีกฝ่ายมีคนมาสมทบ พร้อมอุปกรณ์เสริมช่วยค้นหาเป้าหมาย

“ระวี เดียวก่อน...นั่นอะไร...”

อภิมันยุชะลอฝีเท้า เขารั้งไหล่เพื่อนเอาไว้แล้วพยักพยิดให้ดูประกายไฟเล็กๆ สองดวงที่เรืองแสงวาบอยู่บนคอบไม้สูง ระวีเงยหน้าขึ้นมองอย่างเสียไม่ได้แล้วถึงกับยืนแข็งทื่อ

“บรรลัยกันละงานนี้...”

พรานหนุ่มครองเสียงแหบโหย รีบดึงอภิมันยุให้ถอยหลังซ้าๆ แม่แสงจากไฟฉายของทหารอเมริกันที่กวาดไปทั่วป่าจะเผยให้เห็นร่างของสัตว์ร้ายเจ้าของดวงตานั่นไม่ถนัดเท่าใดนัก แต่เงาร่างขนาดมหึมาอันเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อทรงพลัง และลายพาดกลอนสีดำที่อยู่บนขนสีเหลืองเข้มจนเกือบดำนั้นแจ่มชัดเสียจนไม่ต้องนึกก็เดี๋ย่ว่าชื่อของสิ่งมีชีวิตชนิดนี้คืออะไร

เสือ!

เสือเบงกอลตัวโตเต็มวัยเสียด้วย!

“โฮก!”

เสียงคำรามทรงอำนาจดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วบริเวณ แต่ยังไม่ทันจะพริ้งได้แม้เศษเสี้ยวหนึ่งของคมเขี้ยวยาวโค้งที่ปรากฏชัดต่อสายตาเบื้องหน้า ระวีตัวสั่น เป็นพรานในเขตซุนดาร์บันส์มาสองปีเต็ม ไม่เคยเห็นเสือตัวใหญ่

เกือบเท่าม้าแบบนี้มาก่อน ขนาดตัวและความน่าเกรงขามของมันชวนให้โพล่
นีกไปถึงตำนานของราชาแห่งภูตผีปีศาจของปาซุนดาร์บานส์ขึ้นมาทันที...

พญาเสือ ดักคิน ราย!

“ฉิบหายแล้วไงล่ะ!”

อภิมันยุยกปีนขึ้นประทับบำเมื่อเห็นเสือยักษ์ย่องตัวลงสู่ค้ำรามในท่า
พร้อมกระโดด ระวีเองก็รีบตั้งสติยกปีนขึ้นพร้อมยิงเช่นกัน แต่เสียงฝีเท้า
ของทหารรับจ้างที่โกล้เข้ามาทุกทีทำให้ทั้งสองคนเริ่มละล้าละลัง ไม่อาจตั้งสติ
ได้ดังที่ใจคิด

เป็นใครลองมาเห็นเสือแยกเขี้ยวพร้อมขบหัวอยู่ตรงหน้า มีปืนอีก
หลายกระบอกรอจ่อยิงอยู่ข้างหลัง ก็คงไม่มีปัญญาตั้งสมาธิกันทั้งนั้นนั่นละ!

“มาทางนี้!”

มือเรียวเอื้อมมาดึงต้นแขนโดยที่อภิมันยุไม่ทันตั้งตัว ทำให้เขาสะบัด
หนีเต็มแรงตามสัญชาตญาณ แล้วหันปากกระบอกปืนไปยังเจ้าของมือทันที
แต่เมื่อเห็นว่าเป็นสาวน้อยที่เขาเพิ่งยอมเสี่ยงชีวิตช่วยให้หนีไปหมาดๆ ก็
โกรธจนตัวลั่น

“นี่เธอเป็นบ้าหรือไง หา! ยายเด็กโง่ กลับมาทำไม อยากตายอะ!”

ชายหนุ่มตะคอกเสียงดังลั่นไม่แพ้เสียงเสือคำราม

“เลิกไวววยแล้วตามฉันมาทางนี้!”

หญิงสาวแหวกลอบอย่างไม่กลัวเกรง แล้วคว้ามือชายหนุ่มพาวิ่งตรง
ผ่านพุ่มไม้ไปทางขวา ในจังหวะเดียวกันกับที่พญาเสือโคร่งกระโจนลงจาก
ต้นไม้ข้ามศิระระวีไปขย้ำคอทหารอเมริกันที่กำลังเล็งปืนมาที่นายพราน
หนุ่มจนเลือดสาด ทำเอากลุ่มคนเกือบสปีชีวิตที่ถูกรันเข้ามาแตกฮือไม่เป็น
ขบวน บางคนด้วยอาการตกใจก็วิ่งปืนไล่สัตว์ร้ายเจ้าของดวงตาสีทองวาววับ
ไม่ยั้ง แต่กลับพลาดไปโดนพวกเดียวกันเอง ในขณะที่กระสุนนับสิบนัดนั้น
แทบไม่ระคายหนังเสือเลยแม้แต่หน่อย

“ระวี!”

อภิมันยุสับัดมือจากหญิงสาวหมายจะวิ่งกลับไปช่วยเพื่อนรักที่หลบกระสุนจนล้มกลิ้งไปกับพื้น แต่ต้องชะงักเมื่ออีกฝ่ายยกมือขึ้นห้าม

“อย่าเข้ามา! ฉันไม่เป็นอะไร!”

ระวีตะโกนเสียงดังแข่งกับเสียงกระสุนและเสียงร้องโหยหวนของคนที่ถูกเลื่อยเลื่อยเข้า เขาอาศัยจังหวะที่เกิดเหตุโกลาหลกระโดดตัวถอยหลังหายเข้าไปในดงเฟิร์นสูงท่วมศีรษะเพื่อพรางตัว

“แยกกันก่อน เตียวนกลับไปเจอกันที่เดิมในอีกหนึ่งชั่วโมง ถ้าใครไม่โผล่หัวไปตามนัดก็ไม่ต้องรอ ให้ไปเจอกันที่หมู่บ้าน!”

‘ที่เดิม’ เป็นรหัสที่หน่วยรบพิเศษกรูำรู้กันว่าหมายถึงค่ายพักแรมทุกครั้งที้ออกรบ หากมีเหตุให้ต้องแยกกัน จะนัดแนะให้กลับไปรวมพลที่จุดนัดพบตามเวลาที่ตกลงกันได้เสมอ สิ่งที่อภิมันยุเกลียดที่สุดในการนัดหมายเช่นนี้ก็คือ การรอคอยเพื่อนร่วมรบ และพบว่า ‘บางคน’ อาจไม่ได้กลับมาพบหน้ากันอีก

ระวี...กำลังบอกให้เขากลับไปพบกันที่ห่างบนต้นไม้ในอีกหนึ่งชั่วโมง แล้วถ้า...เกิดเหตุให้ระวีไม่อาจมาตามนัดเล่า...จะบอกครอบครัวของเขาที่รออยู่ข้างหลังว่าอย่างไร...

อภิมันยุกำหมัดแน่น หักใจกลับหลังหันวิ่งออกจากบริเวณนั้นทันที นึกโกรธตนเองนักที่ทำให้เพื่อนสนิทคนเดียวที่มีต้องมาเสี่ยงชีวิต เพียงเพราะความรู้สึกลึกซึ้งชั่วขณะที่เกิดขึ้นในหัวใจ

เพียงเพราะ...ความรู้สึกแปลกๆ ที่เขามีต่อแม่สาวน้อยเจ้าของดวงตาสีผลึกน้ำแข็งนั้น...

“เตียวก่อน อย่าไปทางนั้น!”

หญิงสาวโผล่เข้ารั้งแขนชายหนุ่มจากด้านหลัง แต่เขาสะบัดหนีอย่างโกรธเกรี้ยว มีหน้าซำยังเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก

“อย่ามาออกคำสั่งกับฉัน! เธอยังมีความผิดติดตัวอยู่นะ ยายเด็กบ้า ฉันบอกให้ไปรอที่ห่างแล้วย้อนกลับมาทำไม สร้อยก็ให้ไปแล้ว แถมยังบ้า

ให้ปิ่นธอไปอีก ในปิ่นอันตรายแค่นี้ไม่รู้บ้างหรือเปล่า ไม่กลัวคนก็น่าจะกลัวเสือคาบไปกินบ้างสิโว้ย!”

“ฉันกลับมาช่วยคุณ”

“ช่วย?” อภิมันยุแค้นหัวเราะทั้งๆ ที่ไม่รู้ลึกซึ้งเลยแม้แต่นิดเดียว “ช่วยให้ยุ่งยากขึ้นละไม่ว่า แทนที่ฉันจะหนีได้คล่องตัว กลับต้องมากระเตงยายเด็กโง่งอย่างเธอไปตลอดทาง เธอมันตัวถ่วงชัดๆ!”

แม้ปากจะพูดว่าเธอเป็นตัวถ่วง แต่เมื่อเจ้ากรรมกลับเอื้อมไปคว้าข้อมือเล็กอย่างห่วงใยเมื่อเห็นรางๆ ว่าทางข้างหน้ามีรากไม้ไผ่ล่พันดินขึ้นมากหากไม่ระวังอาจจะดุดล้มหน้าคะมำได้

“ระวัง!”

หญิงสาวโถมเข้าไปใส่ชายหนุ่มจนเสียหลักล้มลงไป เป็นจังหวะเดียวกับที่กระสุนจากปากกระบอกปืนของทหารอเมริกันพุ่งเฉียดศีรษะเขาไปเพียงนิดเดียว ไม่มีเสียงเตือนให้รู้ล่วงหน้าแบบนี้ ชัดเลย...ไซเลนเซอร์!

“เวรแล้ว พวกมันมีปืนติดท่อเก็บเสียง!”

แม้จะประหลาดใจไม่น้อยที่หญิงสาวรู้ว่ากระสุนพุ่งมาจากทิศใดท่ามกลางความมืดมิด แต่อภิมันยุก็ซ่อนร่างของสาวน้อยตัวผู้ขึ้นอุ้มแนบอกแล้วออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

“หยุดก่อน ฉันบอกให้หยุดไง นี่ คุณฟังฉันบ้างได้ไหม อภิมันยุ ไม่นาสิ!” มือเรียวยาวกำปืนลงไปบนแผงอกกว้างชุ่มเหงื่อของเขาเต็มแรง “เราไปทางนั้นไม่ได้ หยุดสิ!”

“โอ้เว้ย! อยู่นิ่งๆ เป็นข่างไหม เดี่ยวพ่อก็จับโยนให้เสียกินเสียหอก!” ชายหนุ่มแยกเขี้ยว “ถ้าไม่ไปทางนั้นแล้วจะให้ไปทางไหน โอ้พวกเวรนั่นมันอยู่ข้างหลังนะ ยายโง่! จะให้ยืนหัวโตเป็นเป้านิ่งให้มันยิงเล่นหรือไง!”

“คุณนั่นแหละโง่! กูรฆ่าหน้าโง่! ไม่ยอมฟังคนอื่นพูดเลย!” หญิงสาวกริธร้องด้วยความโมโห “ที่ฉันบอกให้หยุดเพราะทางนั้นมันเป็นหน้าผาเข้าใจไหม มันเป็นหน้าผา!”

“อะไรนะ แล้วทำไมเพิ่งมาบอก!”

พูดได้เพียงเท่านั้น หัวใจของชายหนุ่มก็หล่นวูบลงไปกองที่ตาตุ่มเมื่อรับรู้ได้ว่ากำลังย่ำลงไปบนความว่างเปล่าทางด้านขวา เขารวบรวมแรงเอือกสุดท้ายที่มีพลิกตัวแล้วสลัดร่างของสาวน้อยผมเปียไปบนพื้นดินเบื้องหน้าก่อนจะเสียหลักหงายหลังร่วงจากหน้าผา

“อภิมันยุ!”

หญิงสาวร้องเสียงหลง กระโจนขึ้นจากพื้นหมายจะคว้าแขนของชายหนุ่มเจ้าของชื่อไว้แต่ไม่ทัน ร่างสูงใหญ่เสียหลักลอยละลือลงสู่เบื้องล่างอันมืดมิด อภิมันยุรับรู้ได้ถึงแรงลมมหาศาลที่พัดหวิดหวิวเสียดแทรกเข้ามาในโสตประสาทที่ทำให้หูอื้อจนไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งสิ้น รู้...ว่านี่คือช่วงเวลาสุดท้ายก่อนชีวิตจะปิดฉากลงอย่างไม่คาดคิดกลางป่ากลางดงโดยไม่มีใครพบศพ น่าสมเพชไหมเล่า แต่ก็ยังดีที่พระผู้เป็นเจ้าไม่โหดร้ายกับชีวิตเลื่องลือของเขาจนเกินไปนัก อย่างน้อยก็ยังให้เห็นภาพอันแสนสวยงามก่อนตาย

ภาพ...สีหน้าร้อนรนของสาวน้อยแสนงาม ที่มีฉากหลังเป็นดวงจันทร์สีเงินยวง...

ภาพที่จะทำให้การเดินทางไปสู่ภพหน้าของเขาไม่เลวร้ายจนเกินไปนัก तुम!

อภิมันยุผวาเอือกเมื่อแผ่นหลังสัมผัสกับสายน้ำเย็นเฉียบ แรงกระแทกอันรุนแรงทำให้ชายหนุ่มทั้งจุกและปวดร้าวไปทั้งตัวเหมือนกระตุกจะแตกเป็นเสี่ยงๆ น้ำที่ทะลักเข้าไปในปากและจมูกจนล้นลักกระตุ่นสัญชาตญาณการเอาตัวรอดของเขาให้ตื่นตัว และพยายามตะเกียกตะกายขึ้นไปยังผิวน้ำ แต่ความเจ็บปวดที่แล่นเป็นริ้วไปทั่วทุกจุดของร่างกายทำให้แขนขาอ่อนแรงเกินกว่าจะขยับเขยื้อนได้ตั้งใจ จึงได้แต่ปล่อยตัวให้จมดิ่งลงไปใ้กระแสน้ำอันเชี่ยวกรากอย่างไม่อาจต้านทานได้

หายใจไม่ออก...

ชายหนุ่มพยายามดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย แต่ดูเหมือนมือไม้อันหนักอึ้ง จะไม่ยอมตอบรับการสั่งงานของสมองที่เต็มไปด้วยความสับสน ร่างของเขา หนักอึ้งและจมดิ่งสู่ความมืดดำอันไร้กั้นบังอย่างรวดเร็ว ในห้องสตูดิโอ ร้างเลือน ดวงตาอันพร่ามัวจับภาพของบางสิ่งบางอย่างที่เคลื่อนตรงมายัง เขาได้ อะไรบางอย่างที่มีขนาดมหึมาและเรืองแสงได้ประหนึ่งดวงจันทร์รา เพล่งรัศมีได้น้ำ

บ้าแล้ว...ดวงจันทร์อะไรจะมาอยู่ได้น้ำกันเล่า ไอ้อ้อแอ้ย...

นั่นมัน...เสือต่างหาก!

เสือ...สีขาวตัวมหึมา เจ้าของดวงตาสีฟ้าที่เปล่งประกายเจิดจ้าดังมาม ที่สุดที่เขาเคยเห็นมา สะกดให้เขาคงอยู่ใต้มนตร์เสน่ห์อันลึกลับและลึม ความเจ็บปวดไปชั่วขณะ ชายหนุ่มรวบรวมเรี่ยวแรงที่แทบไม่เหลืออยู่แล้วยื่นมือไปสัมผัสสลดลลายสีดำที่อยู่กึ่งกลางหน้าผากของมันด้วยความรู้สึก เหมือนตกอยู่ในวังค์ฝัน

และนั่น...คือสิ่งสุดท้ายที่เขาเห็น ก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบลง เหลือเพียงความมืดมนอันหนาวเหน็บ...

บรรดาที่ ๔

สัมผัสนุ่มหยุ่นที่ประกบแนบอยู่บนริมฝีปากปลุกอภิมันย์ให้ค่อยๆ
ตื่นจากภวังค์ฝันอันแสนยาวนาน รสหวานฉ่ำของของเหลวบางอย่างที่ริน
ไหลเข้ามาในโพรงปากซ้าๆ ช่วยบรรเทาความกระหายที่ทำให้ลำคอแห้งผาก
เป็นผง

“ขออีก...”

ชายหนุ่มตรงเสียงโหยเมื่อเจ้าของสัมผัสนั้นผลไปพร้อมรสชาติ
หวานชุ่มฉ่ำที่เพิ่งได้ลิ้มลอง เขาพยายามปรือเปลือกตาหนักอึ้งขึ้นอย่าง
ลำบากยากเย็น พร้อมๆ กับยื่นมือไปเบี่ยงหน้าประกอบการร้องขอ แต่ความ
รู้สึกไร้ระบบที่เกาะกุมร่างไม่อนุญาตให้เขาทำได้ดังใจ จึงได้แต่ทิ้งแขนลง
ตามเดิมอย่างอ่อนแรง

ที่นี่...ที่ไหน

เรา...ตายแล้วอย่างนั้นหรือ

อภิมันยุกะพริบตาซ้าๆ เพื่อปรับสายตาค้นคว้าเลื่อนให้มองเห็นภาพ
รอบด้านชัดขึ้น แต่ความปวดร้าวที่แล่นปราดจากกลางกระหม่อมไปยัง

กระบอกตาทำให้เขาเห็นเงาร่างของใครบางคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ เพียงร่างๆ
เรือนผมยาวสยายเลยระดับบั้นเอวบอกให้รู้ว่าน่าจะเป็นผู้หญิง และเธอกำลัง
ดื่มน้ำหวานจากมะพร้าวผลย่อมในมืออยู่ เขาปิดตาลงอย่างอ่อนล้าขณะที่
สมองอันสับสนุ่นวายเริ่มประมวลผล

รสหวานเมื่อครู่คงเป็นน้ำมะพร้าวนี้เอง...

“นี่...”

เอ๋...ได้เพียงเท่านั้น ชายหนุ่มก็ถึงกับนั่งงันเมื่ออีกฝ่ายโน้มตัวลงมาหา
พร้อมแนบริมฝีปากลงบนปากของเขา เรือนผมดำขลับที่ถูกปัดไปไว้บน
ไหล่ขวาทิ้งตัวลงยาวจดพื้นอย่างน่าชม มีोन้อยทั้งสองข้างกดลงบนกราม
ได้รูปเพื่อให้เขาเผยอริมฝีปากรับน้ำมะพร้าวที่ละนิดอย่างระมัดระวังเหมือน
กลัวว่าเขาจะสำลัก

โอเค...เราต้องตายแล้วแน่ๆ และนี่ก็คือสวรรค์ชัดๆ!

อภิมันยมองแพนหางอนยาวที่เรียงตัวสวยดังรำแพนหางนกยูงของ
คนตรงหน้าอย่างเผื่อใจ และถึงกับลืมหูละลวยไปบนนกสิบปาก
อิมเต็มราวละเมอ ให้ตาย...ลืมน้ำมะพร้าวไปได้เลย รสชาติแท้จริงของเธอ
หวานหอมกว่าเป็นล้านเท่า แถมยังละมุนลิ้นอย่างที่ไม่เคยลิ้มลองจากที่ไหน

โอ...พระผู้เป็นเจ้า ถ้ารู้ว่าตายแล้วรู้สึกดีอย่างนี้ ยอมตายนานแล้ว!

ปฏิกิริยาตอบสนองแปลกๆ จากชายหนุ่มทำให้หญิงสาวลืมหูละลวยขึ้นมอง
ทันควัน อภิมันยมุแทบหยุดหายใจไปเสียเดี๋ยวนั้นเมื่อสบประสานเข้ากับ
ดวงตาสีฟ้าตรงหน้า เป็นสีฟ้าเฉดอ่อนที่สุด เหมือน...สีของพลอย
อะความารีน ไหลจากสีเข้มที่จุดกึ่งกลางไปยังสีอ่อนและล้อมกรอบด้วย
สีเหลืองทองที่ขอบนอก ดูแปลกตาและมีเสน่ห์เย้ายวนที่สุดที่เคยเห็นมา
เป็นนัยน์ตาสีฟ้าที่ดูเยือกเย็นเหมือนผลึกน้ำแข็งขั้วโลก แต่ประกายแวววาว
เปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตของสีอำพันที่อยู่รอบๆ นั้นพ้องชัดว่าเป็นน้ำแข็ง
หุ้มไฟ พร้อมละลายหัวใจทุกดวงของผู้ที่ได้พบเห็น

รวมไปถึงหัวใจของเขาด้วย...

“ทำอะไรนะ กุรข่า!”

หญิงสาวกริตรี้องแล้วฟาดฝ่ามือเข้าที่ครึ่งปากครึ่งจมูกของหนุ่ม ลูกครึ่งกุรข่าเต็มรัก เรียกสติที่เตลิดไปไกลให้กลับสู่ร่างของเขาในบัดดล

“โธ้ย! ฟาดมาได้ เจ็บนะแม่คุณ!”

ชายหนุ่มดันตัวขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล มือหนาคาลำมุกบ่อยๆ รู้สึกมันตือเหมือนถูกน็อกจนเห็นดาวกลางวันแสดๆ อย่างไธอย่างนั้น ความรู้สึกล่องลอยราวขึ้นสวรรค์ถูกแทนที่ด้วยอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรง ทำให้เขารู้ในตอนนั้นเองว่าตนยังไม่ตาย และแม่สาวแสนหวานเมื่อครู่ก็ไม่ใช่นางฟ้าที่ไหน แต่เป็นนางโจรตัวร้ายต่างหาก!

“เจ็บลิดี! ใครใช้ให้ทำอะไรทุเรศแบบนี้กันเล่า!”

ใบหน้าเล็กแดงแจ๋ ไม่กล้าเอ่ยถึงปลายลิ้นร้อนระอุที่ทั้งสัมผัสสวาทหวานแปลกๆ เอาไว้บนริมฝีปาก

“ทุเรศตรงไหน จันก็นอนของจันอยู่ดีๆ เธอนั่นละคิดจะลักหลับจันหรือเปล่า มาถึงก็จูบเอาจูบเอา”

อภิมันยรวนกลับแก้เก้อ ในขณะที่คนฟังหน้าแดงลามไปจนถึงลำคอ เขาเพิ่งเห็นชัดเจนดตาเดี๋ยวนั้นเองว่า แม่โจรสาวของเขาขาวกว่าที่เห็นตอนกลางคืนมาก เธอมีผิวขาวจั๊วราวสลักเสลาจากหินอ่อนนั้นนุ่มแบบเดียวกับรูปสลักพระแม่ลักษมีในวิหาร แถมยังดูบอบบางเสียจนไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดและโตในเขตที่ผู้คนต้องใช้ชีวิตกว้างแดดกร้านลมอย่างรัฐเบงกอลตะวันตกได้ ผิวขาว ตาสีฟ้าเช่นนี้หากบอกว่าเกิดแถบกัศมีร์ หรือที่ฝรั่งเรียกกันชินปากว่าแคชเมียร์ ยังจะน่าเชื่อถือเสียกว่า เพราะนอกจากอากาศจะเย็นจัดแล้ว ผู้คนส่วนหนึ่งยังสืบเชื้อสายมาจากชนชาติกรีกอีกด้วย ดังนั้นการพบชาวกัศมีร์ที่มีดวงตาสีเขียว สีฟ้า หรือมีเค้าโครงหน้าแบบชาวยุโรปจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนัก

แต่การพบหญิงสาวผู้มีรูปร่างหน้าตาแบบนี้กลางป่าในขุนดาร์บันสนี่สิแปลกเสียยิ่งกว่าแปลก

“อย่ามาพูดบ้าง นะ ฉันก็แค่ป้อนน้ำให้เพราะคุณเป็นไข้ ไม่รู้สึกตัว มาสองวันสองคืนเต็มๆ ต่างหาก รู้แบบนี้ปล่อยไว้ให้จมน้ำตายเสียก็ดี ทำคุณได้โทษ โปรดกรุซาได้บาปชัดๆ!”

หญิงสาวแยกเขี้ยว ถ้าพ่อรู้เข้าว่าเธอทำอะไรลงไป ได้กับบริเวณไหนให้ ออกจากบ้านไปถึงชาติหน้าแน่ แต่เธอไม่มีทางเลือก นั่น...เป็นวิธีเดียวที่จะ ป้อนน้ำให้เขาดื่มโดยไม่ล้าลัก ใครจะไปคิดว่ารุมฝีปากของเขาจะขยับและ สัมผัสเธอแบบนั้นกันเล่า!

“สองวัน...พูดเป็นเล่น”

ชายหนุ่มทวนคำเสียงแผ่วขณะกวาดตามองไปรอบกายช้าๆ และพบว่าตนเองอยู่ในถ้ำหินขนาดใหญ่ที่ไม่น่าจะมีอยู่ได้ในภูมิภาคแถบนี้ พื้นถ้ำ แห้งสะอาดแต่ค่อนข้างเย็น และนั่นคงเป็นสาเหตุให้หญิงสาวต้องก่อกองไฟ ซึ่งขณะนี้เริ่มมอดแล้วเพื่อให้ความอบอุ่น แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าส่องเข้ามาทางปากถ้ำ เผยให้เห็นว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาอนอนอยู่บนถุนนอนที่ถึก มีดกรีดให้แผ่ออกกว้างพอจะรองรับร่างใหญ่โตของเขาไว้ได้ และตั้งชาย ข้างหนึ่งมาคลุมทับท่อนล่างที่เปลือยเปล่าเอาไว้ ไม่สิ...ถ้าจะพูดให้ถูก เขา ไม่มีเสื้อผ้าติดกายเลยต่างหาก!

“เสื้อผ้าคุณเปียกไปหมด ฉันเลยเอาไปตากที่ต้นไม้ข้างนอก แต่เสื้อ คุณขาดหมดแล้ว เหลือแต่กางเกงนั้นละที่พอจะใส่ได้” หญิงสาวอ่านสายตา ของเขาออก เลยอธิบายเสียก่อนที่จะจะเอ่ยปากถาม

“จับแก้ผ้าปกเบลออีกกันอย่างนี้แล้วยังจะกล้าปฏิเสธอีกว่าไม่ได้คิด ลักหลับฉัน ปากไม่ตรงกับใจนี้หว่า เฮ้ย!”

อภิมันยุผงะเมื่ออีกฝ่ายขว้างเสื้อยืดสีดำใส่หน้าเขา

“อย่าเหมารวมว่าคนอื่นจะมีความคิดสกปรกเหมือนตัวเองหน่อยเลย ถ้าไม่เห็นแก่นุชชยธรรมฉันก็ไม่ได้อยากจะดูสารรูปน่าเกลียดของคุณนัก หรอกนะ อภิมันยุ ไม่นาสิ!”

“อู๊ย แม่ใจผู้มึนคุณธรรมสูงส่ง ไม่ต้องเรียกกันเต็มยศขนาดนั้นก็ได้”

ชายหนุ่มหัวเราะเกณๆ ก่อนจะชะงักเมื่อคลี่เสื้อออกแล้วพบว่าเป็นเสื้อผ้า
สำรองของตนเอง “นี่...เธอไปเอามาจากไหน...”

“ก็เอามาจากสัมภาระที่คุณทิ้งไว้บนห้างไงเล่า ฉันเอาผ้าห่มแปลกๆ
ของคุณมาจากในนั้นนั่นละ ผ้าห่มอะไร พิลึกๆมด ตัวคุณใหญ่ จับยัดลงไป
เท่าไรก็ไม่ได้ ฉันเลยใช้มิดคริตเสียเลย”

ร่างบอบบางลุกขึ้นยืนแล้วเดินย่ำเท้าเปล่าบึ้งๆ ออกไปนอกถ้ำ ก่อน
จะกลับมาพร้อมกางเกงคาร์โกสภาพยับเยินที่มีรอยขาดอยู่ประปรายในครู่
ต่อมา

“นั่นเขาเรียกถุงนอนต่างหากละยายเติ่ง ักริดชะยับ เสียของหมด”

ชายหนุ่มรับกางเกงมาจากเธอ แล้วหันไปมองเบ้สีดำใบเฉียงที่นอน
สงบนิ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนีกอย่างประหลาดใจ เขาได้ไม่ยากกว่าเธอคงโยน
กระเป๋าลงจากห้างแล้วค่อยปีนตามลงมา แต่ถึงอย่างไรก็ไม่น่าเชื่อว่าหญิงสาว
ตัวบางเท่านี้จะลากกระเป๋านหนักกว่าสิบสองกิโลกรัมเดินในป่ารกชัฏด้วยตัว
คนเดียวได้อยู่ดี

“เธอไม่น่าเสี่ยงแบบนั้นเลย ถ้าเจอไอ้พวกเวรนั่นขึ้นมาจะทำยังไง
จริงสิ เธอได้พบระวีหรือเปล่า ฉันหมายถึงเพื่อนฉันอีกคนนะ เขาปลอดภัย
หรือเปล่า”

“ตอนไปเอาสัมภาระของคุณบนห้าง ฉันไม่เจอใครเลย เห็นแค่กระเป๋
วางอยู่ใบเดียวนี่ละ”

“เหลือแค่ใบเดียว...แสดงว่าระวีปลอดภัยสินะ”

อภิมันยูถอนใจอย่างโล่งอก ระวีคงไปรอเขาตามที่นัดกันไว้แล้วไม่พบ
จึงกลับไปหมู่บ้านก่อน

“อ้าว หันหน้าไปทางอื่นสิ ฉันจะใส่กางเกง จ้องอยู่ได้ หรือว่าเห็น
ร่างเปลือยอลังการงานสร้างของฉันแล้วติดใจ”

“อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลย ‘อลังการ’ กว่านี้ฉันก็เห็นมาแล้ว ผู้ชายที่
หมู่บ้านฉันน้ามองว่าคุณเป็นร่อยเท่า!”

หญิงสาวแลบลิ้นใส่ แต่ยอมเบือนหน้าหนีไปทางอื่นโดยไม่ต้องรอให้เขาบอกซ้ำ

“เป็นเด็กเป็นเล็ก ริพุดจาแก่แดดนะหรานะ”

ชายหนุ่มยิ้มขึ้น มือหนาคว้ากางเกงมาสวมในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนซึ่งทำได้อย่างยากลำบากเหลือเกิน เนื่องจากสภาพร่างกายอันร้าวระบมไม่ค่อยอำนวยนัก กว่าเสร็จก็กินเวลามากโข

“ฉันอายุสิบแปดแล้ว ไม่ใช่เด็ก!”

“สิบแปดนั่นละเด็กชัดๆ”

เธออ่อนกว่าเขาสิบปี...แต่ดูสาวเกินตัวแล้วยังสวยเสียจน...เขาแทบไม่อยากละสายตา...

อกิมันยุสวมเสื้อทับลงไปบนตัวลวกๆ แล้วทิ้งตัวลงนอนราบอย่างอ่อนแรง คงต้องใช้เวล่อีกสักวันสองวันร่างกายจึงจะฟื้นตัวเต็มที่ ภาพเหตุการณ์ในคืนนั้นค่อยๆ ย้อนคืนสู่สมองชนิดภาพต่อภาพ และแจ่มชัดประหนึ่งเป็นการฉายภาพจากเครื่องฉายสไลด์ ตั้งแต่การวิ่งไล่ล่าอย่างบ้าระห่ำ การต่อสู้อย่างดุเดือด ภาพวินาทีที่เขาร่วงหล่นจากชะง่อนผา และภาพสุดท้ายซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าเกิดจากจินตนาการเลื่อนป้อนขณะติดอยู่ระหว่างความเป็นความตายหรือเปล่า...

...เสื้อขาวตัวมหึมาและดวงตาเรืองแสงสีฟ้าท่ามกลางกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก...

เพื่อเจอไปกันใหญ่...ถ้ามันเป็นเสื้อจริงๆ ป่านนี้คงกัดเขาหัวขาดไปนานแล้ว

“จริงสิ คุณกันจนป่านนี้ฉันยังไม่รู้ชื่อเธอเลย เธอชื่ออะไร”

เขาพยายามสลัดภาพเสื้อขาวที่เฝ้าแต่จะผุดขึ้นมาในหัวความคิดออกไป แล้วผินหน้าไปหาคนที่กำลังรื้ออาหารกระป๋องออกมาจากเบ้อย่างสนใจ

“มีนา” หญิงสาวยกถ้วยกระป๋องขึ้นดมฟุดพิด “ฉันชื่อมีนา”

“หา” อภิมันยุลกพรวดขึ้นนั่งแทบจะในทันที “เธอบอกว่าซื้ออะไรนะ”
 เขาได้ยืนชัดเจนตั้งแต่แรกแล้ว ที่ถามซ้ำเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้หูผาด
 “ฉัน-ซื้อ-มี-นา” เธอตอบเน้นที่ละพยางค์พลางเดินตรงมาหาชายหนุ่ม
 ยืนกระป๋องถั่วให้ “ไอ้นี้เปิดยังไง กินได้ไหม”

“เปิดแบบนี้” ชายหนุ่มดึงห่วงอะลูมิเนียมเปิดฝาออกแล้วส่งคืน
 หญิงสาว เธอรับไปแล้วใช้นิ้วจิ้มชิมรส “ในกระป๋ามีซอณพลสตึงอยู่ ถ้า
 อยากกินก็หยิบเอา”

ดวงตาคมกริบกวาดมองสาวน้อยแสนสวยอย่างพิลึกพิลั่น เธอ
 ชื่อมีนา อายุสิบแปดปี ตรงกับ ‘มีนา’ ที่มุเคซ่งเขาให้มาตามหาทุกอย่าง
 จะว่าไป...เธอดูคล้ายเมฮาลซึ่งเขาเห็นในภาพถ่ายอยู่บ้างนิดๆ แต่โครงหน้า
 หวานละมุนกว่ามาก

บ้าน่า มันคง...ไม่บังเอิญขนาดนั้นกระมัง
 “แล้วคุณไม่กินเหรอ ไม่ได้กินอะไรมาตั้งสองวัน น่าจะหิว”
 “ถ้าป้อนก็จะกิน ได้แบบเมื่อกี้ยังดีเลย ฉันชอบ” อภิมันยุตตอบ
 หน้าตาย

“งั้นก็อย่ากินเลย อดไปเถอะ” มีนาตัวตตามองค้อน แก้มซับสีเลือด
 จนแดงระเรื่อนิดๆ

“ใจดำชะมัด”
 “นี่ถือว่าใจดีมากแล้วนะ ไม่งั้นคงทิ้งคุณให้นอนเปื่อยตาย ให้ปลา
 ตอดอยู่ใต้น้ำไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว”

หญิงสาวคันเบ้ แล้วหยิบซอณพลสตึงงๆ ออกมาดักถั่วเคี้ยว
 กรั่มๆ อย่างเอร็ดอร่อย

“บอกตามตรง ฉันแปลกใจนะว่าทำไมเธอถึงช่วยฉัน เราแทบไม่รู้จัก
 กันเลยด้วยซ้ำ”

“ก็คุณมีน้ำใจ พยายามช่วยฉันก่อน ฉันก็ต้องตอบแทนคุณสิ” มีนา
 ยกกระป๋องขึ้นชดแล้วเลียริมฝีปาก “อร่อยดีนะ กินอีกได้ไหม”

อภิมันยุกลี้น้ำลายลงคอตั้งเอือก พยายามตั้งสติไม่ให้จินตนาการ
เลยเกิดไปว่าปลายลิ้นเล็กๆ สีชมพูนั้นกำลังลากลื้ออยู่บนริมฝีปากของเขา

“แล้วหยาหลายวันแบบนี้พ่อแม่ไม่เป็นห่วงแยะหรือ?”

ชายหนุ่มถามหยั่งเชิง เขาอยากรู้รายละเอียดของมีนมากกว่านี้ แต่
พยายามตะล่อมแบบค่อยเป็นค่อยไป เพราะไม่อยากให้เรื่อง ‘ภารกิจ’ ใน
ครั้งนี้รั่วไหล

“ถ้ากลับไปก็คงถูกดูหมิ่นกัน” นึกถึงไม่เรียวพิฆาตของผู้เป็นพ่อ
แล้ว มีนาารู้สึกเหมือนความอยากอาหารลดลงไปเกือบครึ่ง “แต่ฉันยังกลับ
ไม่ได้หรอกจนกว่าจะถามอะไรคุณก่อน”

“ถามอะไร?”

“ก็...เรื่องสร้อยข้อมือ” หญิงสาววางกระป๋องถั่วลงแล้วค่อยๆ กระดก
ตัวเข้าไปหาชายหนุ่ม “ฉันอยากรู้ว่าคุณได้มันมาจากไหน”

“อ้อ สรุปว่าที่ช่วยลากฉันขึ้นมาจากน้ำ ไม่ใช่เพราะมีมนุษยธรรมสูงส่ง
อย่างที่ว่า แต่เพราะยังไม่ได้คำตอบที่อยากรู้ ว่าอย่างนั้นเถอะ” อภิมันยุ
แบะปาก “ถามจริงๆ ไ้สร้อยนี้มันสำคัญอะไรนักหนา เธอถึงได้ยอมเสี่ยง
เพื่อมันครึ่งแล้วครึ่งเล่า”

“สำคัญสิ” เรียวปากอิมเม้มเข้าหากันแน่นขณะหลุบตามองเส้นเชือก
สีดำที่อยู่รอบข้อมือ “ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าเจ้าของเส้นผมนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

“เส้นผม?” ปีกก็หัวเขมเล็กขึ้นสูงอย่างสงสัยแถมประหลาดใจ เขามอง
สร้อยข้อมือที่ถักจากเส้นไหมเงาวับอยู่ครู่หนึ่งแล้วเบิกตากว้าง “นี่...เธอจะ
บอกว่าสร้อยนั้นถักด้วยเส้นผมคนอย่างนั้นหรือ?”

มุเคซบอกว่านั่นเป็นเครื่องรางขุบยางไม้บางอย่างเพื่อป้องกันเลืของ
เทวibenบีบ แต่ไม่ได้บอกสักคำว่าทำจากผมคน!

การโกนศีรษะเพื่อแสดงความรักอันสูงสุดแด่เหล่าทเวของฮินดูเป็น
เรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไปในประเทศอินเดีย แต่ละปี ชาวฮินดูผู้มีศรัทธา
แรงกล้าจะเดินทางรอนแรมไปยังวิหารเทพเจ้าที่ตนเคารพ อาทิ พระแม่กาลิ

พระแม่มีนาทรี แล้วเข้าห้องปลงศพที่จัดเตรียมไว้ ช่างโกนจะจัดการโกนศีรษะของผู้มีจิตศรัทธาเหล่านั้นจนเกลี้ยงเกลา เสมือนบอกว่าต่อแต่นี้ไปพวกเขาจะได้ตั้งต้นชีวิตใหม่ ส่วนเส้นผมปริมาณมากเป็นสิบๆ ต้นที่ได้รับบริจาคมานั้น ทางวิหารมักนำไปขายให้แก่โรงงานผลิตวิกผมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำเงินมาหมุนเวียนทำบุญบำรุงดูแลวิหารต่อไป

แต่...นำมาถักเป็นเครื่องรางเช่นนี้...เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก...จะบอกว่าสมมุติว่าเป็นเส้นผมของเทวีแห่งป่าก็ชวนขนลุกเกินไปหน่อย

“เดี๋ยวนะ...ฉันจำได้แล้ว เธอพูดว่าสร้อยข้อมือนั้นมีกลิ่นของคนที่คุณรู้จัก...เธอรู้ได้อย่างไร...”

การใช้มือสัมผัสแล้วรู้ว่าสร้อยเส้นนั้นทำจากเส้นผมไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรนัก แต่การบอกว่า ‘ได้กลิ่น’ คนรู้จักจากมัน ช่าง...เหลือเชื่อและฟังดูหลุดโลกขอบกล

“บางครั้งฉันก็อาจจะพูดอะไรเกินจริงไปบ้าง”

มีนาทำท่าอึกอักเมื่อเห็นชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

“ไม่บ้างละ เยอะเลย”

อภิมันยุแฉะเข้าให้ ภาวนาอย่าให้ต้องมาผจญกับเรื่องเหนือธรรมชาติ บ้าบออีกเลย บอกตรงๆ ว่ายังเช็ดจากเรื่องครั้งก่อนไม่หาย!

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ ฉันอยากรู้ว่าคุณได้สร้อยเส้นนี้มาจากไหนแล้วเจ้าของมันยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

อดีตผู้กองหนุ่มมองลึกเข้าไปในดวงตาที่ฉายแววเปี่ยมหวังของหญิงสาวแล้วเดาะลิ้นอยู่ครู่หนึ่ง ถึงจะฉลาดแค้นแก้วเพียงใด แต่เด็กก็ยังเป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ เธออ่อนด้อยประสบการณ์ จึงไม่รู้ว่าการแสดงอารมณ์ความรู้สึกทางสีหน้าแจ่มชัดเช่นนี้เป็นการเผยจุดอ่อนของตนเองออกมาอย่างเด่นชัด และอาจทำให้ตกเป็นเบี้ยล่างในการต่อรองโต้โดยง่าย

เด็กหนอเด็ก...ชื่อแบบนี้ยังริจะเป็นโจรอีก

“เจ้าของสร้อยเส้นนี้ยังมีชีวิตอยู่”

อภิมันยุเอ่ยสั้นๆ ขณะที่มินาริขยับเข้าไปนั่งชิดเขาอย่างลึมตัวด้วย
อารมณ์ดีใจ ลืมนความตั้งใจที่จะสร้างระยะห่างระหว่างกันไปจนสิ้น

“จริงๆ นะ!”

รอยยิ้มสดใสที่ผุดพรายขึ้นบนกลีบปากแดงอิมทำเอาเขาเริ่มคอแห้ง
อยาก ‘ดื่ม’ น้ำมะพร้าวขึ้นมادتัดหมด เขาเพิ่งเห็นเต็ยวันนั้นเองว่ายาม
หญิงสาวแยมยิ้ม แก้มทั้งสองข้างจะปรากฏรอยบุ๋มเล็กๆ ทำให้เธอดูอ่อนเยาว์
ลงไปอีก ให้ตายเถอะ...รอยลักยิ้มนั้นน่ารักเป็นบ้า!

“แล้ว...แล้วเจ้าของสร้อยอยู่ที่ไหน พาฉันไปพบได้ไหม”

“ได้มันก็ได้อยู่หรอก แต่ครอบครัวเธอจะเป็นห่วงหรือเปล่าถ้าจู่ๆ เธอ
หายไปเสียเฉยๆ”

เธอต้องการให้พาไปหาเจ้าของ ‘สร้อย’ ไม่ใช่เจ้าของ ‘เส้นผม’ ฉะนั้น
หากพาเธอไปพบมุเคซึซึ่งเป็นเจ้าของสร้อยตัวจริง ก็เท่ากับเขาไม่ได้โกหก
อะไรสักนิด เธอแค่ถามคำถามไม่ตรงคำตอบเอง!

“จริงด้วย...พ่อต้องไม่ยอมแน่ แล้วฉันเองก็มีธุระสำคัญต้องกลับไป
ทำที่หมู่บ้านเหมือนกัน”

“หมู่บ้านเธออยู่ที่ไหน ไกลไหม ถ้ายังงั้นกลับไปทำธุระให้เสร็จก่อนก็ได้
แล้วค่อยเดินทางกัน สภาพจน์ตอนนี้จะหอบหิ้วเธอไปไกลถึงนิวเดลีไม่ไหวแน่”

อภิมันยุค่อยๆ ทะล่อมอย่างนุ่มนวล การตามหญิงสาวกลับไป
หมู่บ้านถือเป็นผลดีต่อเขาอย่างยิ่ง เพราะจะได้ตรวจสอบให้แน่ชัดเสียก่อน
ว่าเธอคือมินาที่มุเคซึต้องการตัวจริงๆ มิเช่นนั้นจะเสียเที่ยวเปล่าๆ

“หมู่บ้านฉันอยู่ไม่ห่างจากที่นี่เท่าไรหรอก เดินสองเท้าก็วันหนึ่ง
สี่เท้าก็ครึ่งวัน” มินาพิมพ์่า กลอกตาอย่างครุ่นคิด

“เดินสี่เท้า? พุดอะไรของเธอกัน ยายเด็กเพี้ยน”

ชายหนุ่มหัวเราะ เขาเกิดที่เนปาล ทว่าภาษาอังกฤษและฮินดีของเขา
จัดอยู่ในระดับดีเยี่ยม ฟังพุดอ่านเขียนได้ไม่ต่างกับเจ้าของภาษา แต่ไม่เคย
เจอสาวฮินดีคนไหนพุดสำเนียงแปร่งปร่า และใช้คำแปลกประหลาดอย่าง

เธอมาก่อน

“ฉันก็ไม่อยากทิ้งคุณให้รอที่นั่นคนเดียว คุณยังไม่แข็งแรงเลย” หญิงสาว เลี่ยงที่จะพูดเรื่อง ‘สี่เท้า’ ไปเสียเฉยๆ “ปัญหาเดียวกันก็คือ คนในหมู่บ้านฉัน ไม่ค่อยเป็นมิตรกับคนนอกเท่าไร คุณอาจไม่เป็นที่ต้อนรับนัก”

บอกว่า ‘ไม่ต้อนรับ’ ยิ่งน้อยไปด้วยซ้ำ ต้องเรียกว่า ‘เป็นที่รังเกียจ’ จะเหมาะกว่า แก่อภิมันยุเจียดเข้าใกล้เขตหมู่บ้านก็คงเป็นเรื่องใหญ่แล้ว เผลอๆ พอกับผู้ใหญ่ในหมู่บ้านจะลงโทษเธอ ข้อหาพาคนนอกเข้าไปอุ่นวย อีกต่างหาก

“ก็ไม่เป็นไรนี่ ให้ฉันพักรอเธออยู่ใกล้ๆ หมู่บ้านก็ได้ พอเธอทำธุระ เสร็จ เราก็เดินทางไปนิวเดลีกันได้เลย แต่ถ้าเธอไม่สะดวกใจก็ไม่เป็นไรนะ”

แววตาสีฟ้าฉายชัดในดวงตาของมินาทำให้เขาต้องทิ้งไฟใ้บ่สุดท้าย

“เอาอย่างนี้ดีไหม เดี่ยวฉันจะให้ที่อยู่ทีใกล้กาตาของฉันเอาไว้ เธอ เสร็จธุระก็ไปหาฉันได้ แล้วฉันจะพาเธอไปหาเจ้าของส้วมเอง แต่ถ้าเธอไป ใกล้กาตาแล้วไม่เจอฉันก็อาจต้องรอไปอีกหกเดือน เพราะหลังจากนี้ฉันต้อง ไปทำธุระที่อังกฤษ เธอคงไม่รีบร้อนอะไรใช่ไหมล่ะ”

“หกเดือน? คุณจะไปเมืองฝรั่งมั่งค่านานขนาดนั้นเชียวนะหรอ”

เธอเบิกตากว้าง กัดริมฝีปากแน่นอย่างคิดหนักอยู่เกือบนาทีก่อนจะ พยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นคุณไปพักนอกหมู่บ้านฉันก็ได้ เสร็จธุระแล้วฉันจะเดินทางไป กับคุณ”

“งั้นก็ตกลงตามนั้น”

อภิมันยุฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ แม้จะรู้สึกผิดอยู่นิดๆ ที่หลอกมินา แต่ถ้าคิด เสียว่าเป็นการทำให้เธอได้พบแม่ที่กำลังป่วย แถมเธออาจจะได้มีชีวิตความเป็น อยู่ที่ดีขึ้น ไม่ต้องมาเป็นขอขมาใจเลี้ยงชีวิตเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรเสียหาย มิใช่หรือ ส่วนตัวเขาก็รับทรัพย์อีกหนึ่งล้านดอลลาร์เหาะๆ ไปแบ่งกับระวี มิแต่ได้กับได้

ทว่า...แค่เพียงคิดว่าหลังจากนั้นอาจจะไม่ได้พบหน้าเธออีก หัวใจก็
ห่อเหี่ยวอย่างน่าประหลาด

ทำไมกันหนอ...

อภิมันยุยืมเท้าเอว แหงนหน้ามองชะง่อนผาสูงลิ่วแล้วกลืนน้ำลายลงคอ
อย่างยากเย็น ก่อนจะหันกลับไปมองแม่น้ำเชี่ยวกรากที่ไหลแรงอยู่เบื้องหลัง
นี่เรา...รอดมาได้ยังไงวะ ปาฏิหาริย์ชัดๆ

ชายหนุ่มแทบไม่อยากเชื่อสายตาตนเองเลยว่า เขาตกลงมาจากความสูง
ระดับนั้นแล้วยังรอดมาได้โดยไม่มีอวัยวะส่วนใดบอบสลายได้อย่างไร แรง
กระแทกอันมหาศาลและโหดหินเล็กๆ ที่ผุดขึ้นประปรายตามลำน้ำน่าจะดับ
ชีวิตเขาไปตั้งแต่คืนนั้นแล้ว แต่เขากลับยังยืนหายใจอยู่ตรงนี้เหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้นด้วยซ้ำ ที่น่าประหลาดใจกว่านั้นก็คือ เขาจำไม่ได้สักนิดว่ามี
หน้าผาอยู่ในป่าส่วนนี้ของขุนดาร์บันส์ด้วย เท่าที่เคยเช็กกับแผนที่ปัจจุบัน
ของป่าแห่งนี้ มีเพียงผืนป่ากว้างใหญ่ รกชุก และอุดมสมบูรณ์ยิ่ง แต่ไม่มี
ภูเขาหรือชะง่อนผา รวมไปถึงแก่งหินใดๆ ให้เห็นเลยสักนิด เหมือนงูๆ ก็มี
หน้าผาและแม่น้ำใหญ่โตอันไร้ชื่อเสียงเรียงนามผุดขึ้นมาจากอากาศธาตุ
อย่างไรอย่างนั้น

“ไหวหรือเปล่า”

มือที่แตะลงบนแผ่นหลังเรียกให้เขาหันกลับไปมองเจ้าของเสียง ก่อน
จะหัวเราะด้วยความขบขัน

“ทำไม่ต้องเอาผ้าพันหน้าจนเหลือแต่ลูกตาแบบนี้ด้วย ยายเด็กบ๊อง”

“ก็แดดเริ่มแรงแล้วนี่นา ฉันไม่ค่อยถูกโรคกับแดด” คนที่คลี่ผ้า
ดูปัตตะสีขาวออกแล้วพันรอบศีรษะจนแทบมิด เปิดช่องให้เห็นเพียงดวงตา

^๔ ดูปัตตะ (Dupatta) ผ้าคล้องคอ เป็นส่วนหนึ่งของชุดซาลวาร์กามีซึ่งประกอบด้วย
สามส่วนสำคัญ ได้แก่ เลื่อนกระดุม กางเกง และผ้าดูปัตตะ บางครั้งใช้คลุมผมได้ด้วย

พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง “เราพักมานานแล้ว ควรรีบเดินทางต่อ ไม่อย่างนั้นคงพลบค่ำก่อนถึงหมู่บ้านพอดี”

หญิงสาวเดินไปได้เพียงสองสามก้าวก็สะดุดหินก้อนแข็งชนิดที่อยู่ไกลออกไปสิบเมตรก็ยังเห็น แต่เธอกลับไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันอยู่ตรงหน้า

“ระวัง”

มือใหญ่โตคว้าต้นแขนของหญิงสาวไว้ได้ทันก่อนจะล้มหน้าคะมำ ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่ามีนาในตอนกลางวันดูเชื่องช้าและนุ่มนวลกว่ากลางคืน มากจนน่าประหลาดใจ ยิ่งต้องมายืนอยู่กลางที่โล่งแจ้งที่มีแสงแดดยามเที่ยงส่องจ้าเช่นนี้ เธอก็ยิ่งเหมือนมองไม่ค่อยเห็นทางเสียอย่างนั้น

อาการคล้าย...คนตาฟางตอนกลางวัน...

“เราเดินกันมาตั้งแต่เช้าแล้ว พักอีกสักห้านาทีค่อยเดินทางต่อก็ได้ ฉันเองก็เริ่มเจ็บขาแล้วเหมือนกัน”

อภิมันยุไม่ได้เจ็บขาจริงดังที่บอก แคโกหกเพื่อไม่ให้มีนาารู้สึกว่าตนเองเป็นตัวถ่วงให้การเดินทางไม่คืบหน้าอย่างที่ควรจะเป็นเท่านั้น เขาประคองหญิงสาวไปนั่งไถ่ร่มไม้ที่ว่างสัมผัสกระทั่งไถ่แต่แรก แล้วดึงผ้าดูปัตตะที่พันรอบศีรษะเธอออกช้าๆ อย่างเบามือ ดวงหน้าขาวจัดที่ค่อยๆ โผล่พ้นผ้าออกมาทีละน้อยให้ความรู้สึกเหมือนเขากำลังแกะห่อของขวัญอยู่อย่างไรอย่างนั้น ยิ่งได้เห็นดวงตาสีฟ้าใสดังผลึกแก้วกระทบแสงอาทิตย์ในระยະใกล้เช่นนี้ ก็ได้แต่เงิ่งงันและลอบทอดถอนใจเสียวๆ สมแล้วที่พ่อแม่ตั้งชื่อเธอว่า มีนา...อภิมันยุสูงค่า งดงาม...เสียจนเขาอยากซ่อนเอาไว้ชื่นชมเพียงคนเดียว

แต่ปัญหาใหญ่ที่สุดก็คือ...เขาเก็บซ่อนเธอไว้เป็นของตัวเองไม่ได้...

ชายหนุ่มนำผ้าดูปัตตะไปชุบน้ำในแม่น้ำ บิดพอหมาดๆ แล้วนำมาซับเม็ดเหงื่อที่ผุดพรายบนหน้าผากกลมมนอย่างเก๋ๆ กังๆ เขาไม่คุ้นกับการประคบประหงมดูแลผู้หญิงนัก ให้แกว่งคูกริบรีเข้าไปปาดคอคนในสนามรบยังจะง่ายเสียกว่า

“ฉัน...ฉันทำเองก็ได้”

มินาเอื้อมมือไปดึงผ้ามาซับตามใบหน้าและลำคอเสียเอง นัยน์ตาลูบลงต่ำ ไม่กล้ามองคนที่ขยับตัวนั่งขัดสมาธิอยู่เบื้องหน้าตรงๆ อภิมันยุเป็นคนเดียวที่ใจยาก นาทีหนึ่งเขาอาจจะปากร้ายไ้มารยาทจนน่าย่ำคอเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป แต่อีกนาที่ต่อมาเขากลับอ่อนโยนและเป็นห่วงเป็นใยเสียจนทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วนไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยามความอ่อนโยนที่ว่าพรวาระยับอยู่ในดวงตาคมกล้ำคูนั้น เธอก็รู้สึกเหมือนมีกระแสแห่งความอบอุ่นบางอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้เอ่อล้นออกมาจากกลางอก และเข้าครอบครองพื้นที่สมองจนไม่อาจใช้ความคิดใดๆ ได้ นอกจาก...คิดถึงแววตาของเขา...

“ยังเจ็บแผลที่คออยู่หรือเปล่า”

อภิมันยุมองตามมือเรียวที่ไล่จับเหงื่อจากแก้มไปยังลำคอ รอยกริดจางๆ ที่พาดอยู่บนนั้นทำให้ผิวขาวผุดผาดของหญิงสาวเป็นตำหนิอย่างน่าเสียดาย

“ไม่เจ็บแล้ว คุณไม่ต้องรู้สึกผิดหรือหน้า ไม่ใช้ความผิดของคุณเสียหน่อย”

“ฉันก็ไม่ได้รู้สึกผิดอะไรนี่” อภิมันยุยกไหล่ แล้วระตุกมุปากซ้ายขึ้นเป็นรอยยิ้มยืยวน “ความผิดเธอล้วนๆ นั่นละ นี่ถ้าขยับมากกว่านั้นอีกนิด ป่านนี้หลุดดลมหาดไปแล้ว มีอย่างที่ไหน คุณรีจ่อคอกอยู่แบบนั้นยังกล้าขยับอีก ไม่กลัวตายบ้างหรือไง”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัวนี่ ถ้าคุณจะปาดคอฉันจริงๆ คงปาดไปตั้งแต่แรกแล้ว อีกอย่างนะ คนที่คิดฆ่ากันที่ไหนจะมาฉีกเสื้อจับเลือดให้กันเล่า” มินาลอยหน้าลอยตารวนกลับ หน้อย...หลงคิดไปตั้งแหวหนึ่งว่าผู้ชายปากร้ายคนนี้มี ความอ่อนโยนซ่อนอยู่กับเขาด้วย “ฉันลืต้องถามคุณมากกว่า เป็นกฐาจริงๆ หรือเปล่า ชายชาติกฐาต้องไม่ปรานีศัตรูไม่ใช่หรือไง”

“ฉันไม่นับเด็กอมมืออย่างเธอเป็นศัตรูหรือหน้า กระจอกเกินไป”

อภิมันยุดึงซองบุหรี่ยับยื่นออกมาจากเป้แล้วจุดสูบแก้แก่อ ใครจะไป

นับเธอเป็นศัตรูกันเล่า ถ้าเป็น ‘อย่างอื่น’ ละไม่แน...

“ทำปากเก่งนะหรานะ รู้จักกูรชาติแคไหนกันเชียว”

“อย่างน้อยก็รู้ว่าคุณหน้าตาไม่เหมือนกูรชาติที่เคยเห็นในหนังสือสัณนิ
ที่จริง...คุณไม่เหมือนทั้งคนเนปาลหรือคนอินเดียเลยด้วยซ้ำ”

คำพูดของหญิงสาวทำให้คนฟังชะงัก ดวงตาทอประกายวูบวาบ
เหมือนไม่พอใจใคร่หนึ่ง ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“หนังสือ? เธออยู่แต่ในป่าในดงจะไปรู้อะไร”

ชายหนุ่มอวดบุหรีเข้าปอดอีกสองสามครั้ง ก่อนจะหยุดกายขึ้นยืน
เต็มความสูง พลางคว่ำเบ้ที่ถ่ายสัณนิออกจนน้ำหนักเบาลงไปมากแล้ว
ขึ้นป่า

“พูดเจ๋อแจ๋วนำรำคาญได้ขนาดนี้แสดงว่าหายเหนื่อยแล้วใช้ไหม
ถ้าใช่จะได้เดินทางต่อ”

อภิมันยุพุดทั้งที่ยังมีมานบุหรีคาอยู่ในปาก มีนาจับกระแสะแห่งความ
ไม่พอใจในน้ำเสียงของเขาได้ แต่ยังไม่ทันเอ่ยปากถาม เขาก็เดินลึ่วๆ นำหน้า
ไปทั้งที่ไม่รู้ทิศทางที่จะไปสักนิด

“นี่! อย่าเดินสุ่มสี่สุ่มห้าแบบนั้นสิ รู้หรือว่าจะไปทางไหน”

มีนารีบลุกขึ้นวิ่งตามอย่างลุลุกทุเล เพราะคอยแต่จะสะดุดก้อนหิน
และรากไม้ที่ขึ้นระเกะระกะอยู่ตามทาง

“ไม่รู้” ชายหนุ่มพ่นควันออกทางจมูก ยกไหล่ “ย้ายกันไปเดินนำหน้า
สิ ฉันจะได้เดินตาม หน้าที่ของเธอไม่ใช่หรือไง ชักช้าว่าไรแบบนี้ชาติหน้าจะ
ถึงหรือเปล่าก็ไม่รู้ ให้อุ้มบ้านของเธอนะ”

“ก็ไหนคุณบอกว่าเจ็บขาไง”

“ตอนนี้ไม่เจ็บแล้ว มีอะไรไหม เข้าชี้จริง”

มีนาแหม่มริมฝีปากแน่น มองสีหน้ามึนตึ๊งของเขายังไม่เข้าใจ แล้ว
เดินย่ำเท้าปึงๆ ขึ้นนำหน้าไป ตลอดระยะเวลาเกือบสองชั่วโมงต่อจากนั้น
หนุ่มกูรชาติไม่พูดอะไรกับเธออีกแม้แต่คำเดียว ทว่ายังคงเอื้อมมือมาประคอง

ยามเธอเดินสะดุดโน้นสะดุดนี่อยู่เป็นระยะ โดยที่ไม่เหลือบมองหน้าเธอเลย ลักแวบเดียว หญิงสาวรู้ว่าเธอไม่พอใจบางอย่างที่เธอพูด แต่เดาไม่ถูกกว่าเป็นคำหรือประโยคใด เพราะตั้งแต่วินาทีแรกที่ปะหน้ากัน ยังไม่เคยพูดจาใส่กันดีๆ ลักคำ

เมื่อพระอาทิตย์เริ่มถูกเมฆฝนมืดครึ้มบดบังในช่วงบ่ายคล้อย มีนา ก็นำทางเขามาถึงลำน้ำขนาดใหญ่ สองฟากฝั่งมีต้นไม้อายุขนาดราวแปดคนโอบขึ้นอยู่ชดริมตลิ่งฟากละต้น ระหว่างต้นไม้นี้ทั้งสองต้นมีสะพานแขวนกว้างประมาณหนึ่งเมตร ยาวห้าเมตร ที่เกิดจากการนำเถาวัลย์ของพืชจำพวกกาฝากมาพันขึ้นรูปไว้ คะเนจากคราบตะไคร้และความเก่าของเถาไม้ สะพานนี้น่าจะมีอายุกว่าสิบปีแล้ว และคงไม่ค่อยมีคนใช้มากนัก เพราะไม่มีรอยทำมนุษย์บนดินเลนเฉาะๆ รอบต้นไม้อะเลย

“นี่เป็นทางเข้าด้านหลังหมู่บ้าน ถ้าข้ามสะพานไปแล้วเดินอีกสักครึ่งชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้านของฉันแล้ว”

มีนาพูดพลางปีนขึ้นไปบนต้นไม้อย่างคล่องแคล่ว ชายหนุ่มสังเกตเห็นได้ชัดยามที่ฟ้ามืดครึ้มหรืออยู่ใต้ร่มไม้ มากกว่าอยู่ในที่โล่งแจ้งที่มีแดดส่อง อีกทั้งยังมีผีทำเบาอย่างน่าแปลกใจ หญิงสาวถอดสร้อยข้อมือเส้นที่อภิมันยุมอบให้ออก ห่อด้วยผ้าดูปัตตะที่แห้งสนิทแล้ว จากนั้นจึงใส่เข้าไปในโพรงไม้อย่างเบามือ

“ทำอะไรนะ” อภิมันยุยอมเอ่ยปากพูดเป็นครั้งแรกในรอบสองชั่วโมง

“ซ่อนเอาไว้ ถ้าพ่อเห็นจะเป็นเรื่อง อธิบายไปคุณก็ไม่เข้าใจหรอก” มีนาตอบเสียงหวาน “คืนนี้คุณพักที่นี่ก็แล้วกัน ถ้าเข้าใกล้หมู่บ้านมากกว่านี้แล้วมีใครเห็นข้าละก็ยุ่งแน่ แต่ไม่ต้องห่วงว่าจะลำบากหรอกนะ เตี่ยของฉันจะข้ามไปเอาอาหารกับผ้าห่มมาให้”

“เตี่ยวก่อน” ชายหนุ่มตรงเข้าไปคว้าข้อมือหญิงสาวเอาไว้ก่อนที่เธอจะปีนต่อไปยังสะพานเถาวัลย์ “แล้วฉันจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเธอจะไม่ไปพาพรรคพวกกลับมาเชือดคอฉัน”

อภิมันยุกวาดตามองไปรอบๆ แล้วรู้สึกแปลกๆ ซอบกล บรรยากาศ
เงียบสงัดชนิดไม่มีเสียงนกขับขานหรือแม้แต่เสียงหริตหริ่งเรไรร้องระงม
อย่างที่ควรเป็น มีเพียงเสียงลมพัดยอδυไม่ดังหวีดหวิวและเสียงน้ำไหล
เท่านั้น เป็นบรรยากาศชวนขนลุกแบบเดียวกับตอนที่เขากับระวีเดินเท้า
เข้าไปใกล้เขตพญาคมภเมื่อหลายวันก่อนไม่มีผิด ที่จริง...ตั้งแต่เดินทาง
ร่วมกับมินามาหลายชั่วโมง เขาไม่เห็นสัตว์ใดๆ เลยสักตัว!

“ถ้าอยากฆ่าคุณจริงๆ คงปล่อยให้หอนจนน้ำตาไหลไปแต่แรกแล้ว”
หญิงสาวสะบัดมือหนี “อย่าลืมนะฉันเองก็ต้องพึ่งคุณให้พาไปนิวเดลีอยู่นะ
งานยังไม่จบก็ปล่อยให้เป็นศพไม่ได้หรอก สบายใจได้”

“ฟังแล้วสบายใจฉิบ ขอบคุณมาก ฉันลืมนิดเดียวว่าเธอยังไม่ได้ใช้
ประโยชน์จากฉันเลย” ชายหนุ่มประจักษ์เข้าให้ “จะยังงี้ก็ช่าง ฉันอยากไป
พักใกล้หมู่บ้านมากกว่านี้ เพื่อเกิดอะไรขึ้นมาจะได้ขอความช่วยเหลือทัน
แถวนี้วังเวงยิ่งงี้ไม่รู้ ดีไม่ดีมีเสือโผล่มาขย้ำตอนนอนจะทำยังไง เย็นป่านนี้
แล้วจะสร้างห้างก็คงไม่ทันแล้วด้วย”

“แถวนี้ไม่มีสัตว์ป่าหน้าไหนกล้าโผล่มาหรอก เพราะที่นี่เป็นอาณาเขต
ของ ดักคิน ร่าย ราชาแห่งป่าตอนใต้ ตราบไคที่รอยกรงเล็บและกลิ่นของ
ดักคิน ร่าย ยังอยู่ที่นี้ บริเวณนี้จะปลอดภัย ไม่มีสัตว์มากวนคุณแน่”

มินาขึ้นไปทีโคนต้นไม้ยักษ์ อภิมันยุมองตามนิ้วเธอไปก็เห็นรอย
กรงเล็บขนาดใหญ่ผิดธรรมดาพาดยาวอยู่บนลำต้น ขนาดของเล็บนั้นใหญ่
เท่าด้ามคู่มือทีเดียว มีหน้ซ้ายังกรีดลึกชนิดที่ทำให้เปลือกไม้ขาดกระจุย
อีกต่างหาก ไม่ต้องเป็นพรานปามือฉมังแบบระวิกก็ได้ในทันทีว่ามันคือ...
กรงเล็บเสือ! และจะต้องเป็นเสือที่ตัวใหญ่มากเสียด้วย!

“นี่เธอเพี้ยนหรือเปล่า กรงเล็บเสือใหญ่นี้ ขึ้นอยู่แถวนี้ได้ถูก
เสือขบหัวแน่!”

“ก็บอกแล้วไงว่านี่เป็นกรงเล็บ ดักคิน ร่าย ไม่ใช่กรงเล็บเสือธรรมดา
ดักคิน ร่าย คือ...”

“ราชาแห่งภูตผีปีศาจและสัตว์ร้าย” อภิมันยุตตอบประโยคให้เสร็จสรรพ “ระวีเล่าจนฉันจะท่องได้อยู่แล้ว เธอไม่ต้องเล่าซ้ำหรอก อย่าหาว่าลบหลู่ดูถูกกันเลยนะ แต่ฉันไม่คิดว่าไอ้กรงเล็บอะไรนั่นเป็นของ ดักคิน ราย อย่างที่เธอไม่หรอก แล้วฉันก็ไม่คิดจะเสี่ยงชีวิตนอนรอพิสูจน์อยู่ที่นั่นด้วย ฉันจะไปกับเธอ จบ ไม่ต้องเถียงอะไรทั้งนั้น!”

ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มยังปีนขึ้นไปบนสะพานแขวนโดยไม่สนใจเสียงร้องทักทานของหญิงสาว เขาแทบไม่อยากได้ยินชื่อ ดักคิน ราย อีกแล้ว เพราะทำให้เขานึกถึงพญาเสือโคร่งที่พบในคันทัน เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นเสือโคร่งตัวเกือบเท่าม้าแบบนั้นเป็นครั้งแรก และถ้าเลือกได้ ขอสบตากันแค่ครั้งนั้นเป็นครั้งสุดท้าย อย่าได้เจอกันอีกเลย ลาขาด!

“คุณไปไม่ได้” มีนาริบันแผงอกกว้างของคนตัวสูงกว่าเอาไว้ทันควัน “นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ คุณไม่รู้หรือว่ามันอันตรายแค่ไหน แค่พาคูณเดินผ่านเส้นทางพัยคฆบถมาถึงที่นี่ก็ถือว่าเสี่ยงมากแล้วนะ ถึงเส้นทางนี้จะไม่มีใครใช้มาเป็นสิบปีแล้วก็เถอะ”

“เส้นทางพัยคฆบถ? คืออะไร”

อภิมันยุตแสวงขมวดคิ้ว ตีหน้าชื่อเหมือนไม่รู้ว่พญาเสือกำลังพูดถึงอะไร ขณะพยายามนึกภาพแผนที่ในสมองว่ามีส่วนใดตรงกันกับเส้นทางที่เพิ่งเดินผ่านมาหรือไม่ แต่กลับไม่พบความคล้ายคลึงใดๆ ทั้งสิ้น

“คือเส้นทางเล็กๆ ที่เสือออกเดินล่าเหยื่อเป็นประจำ พอมีกลิ่นของเสือที่สร้างอาณาเขตไว้ พวกสัตว์อื่นก็จะหลีกเลียง ไม่กล้าเดินมาแถวนี้ เส้นทางพัยคฆบถของหมู่บ้านเราสร้างโดยร่างเสือของ ดักคิน ราย เดินวนรอบทะเลสาบและภูเขาเป็นวงกลมบรรจบกัน บรรพบุรุษของพวกเราเลยสร้างเมืองที่ใจกลางทางเดินนั้น เรามีประตูทางเข้าสามทางซึ่งคนนอกไม่มีทางหาเจอง่ายๆ แต่ตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน เราเลยปิดตายสองเส้นทางเสีย เหลือทางเข้าออกด้านหน้าแค่ทางเดียว เส้นทางที่ฉันพาคุณเดินผ่านมานี้ ถูกห้ามใช้โดยเด็ดขาด”

“แต่เธอก็แอบใช้ เพราะเธอมันดื้อเหมือนลา”

ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างระอาใจ มิน่าเล่า...เขาถึงมองไม่เห็นสัญลักษณ์ที่ควรจะต้องตามแผนที่ที่ระบุไว้ มีนาพาเขาเดินมาคนละทางนี่เอง

“แล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้ปิดตายเส้นทางนี้เสียล่ะ”

“ก็เพราะ...”

“พูดมากเกินไปแล้ว มินา”

เสียงทรงอำนาจที่พุ่งผ่านมาจากอีกฟากของสะพานแขวนทำเอามินาสะดุ้งสุดตัว รีบหันกลับไปหาต้นเสียงทันควัน อภิมันยุเขม้นตามองร่างที่อยู่ห่างไปเบื้องหน้าพลางเอื้อมมือไปแตะด้ามคูริที่เหน็บอยู่ด้านหลัง เตรียมพร้อมจะเปิดฉากทำหน้ากับฝ่ายตรงข้ามทุกวินาที

ชายที่ยืนจังก้ากอดอกอยู่อีกฟากของสะพานมีรูปร่างสูงใหญ่เกือบสองเมตรได้ ขนาดสวมเสื้อเกราะตะลันน้ำเงินเข้มที่ค่อนข้างหลวม ยังเห็นได้ชัดว่าเนื้อตัวของเขานหนาแน่นและเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เขามีผิวสีทองแดงและมีโครงหน้าหล่อเหลา ทว่ากร้าวกระด้างดังรูปสลักศิลาของเทพนักรบในวิหารโบราณ จมูกโด่งเป็นสันตรง รับกับคิ้วเข้มและริมฝีปากหยักหนายาวลงตัว สิ่งเดียวที่ช่วยทอนความกร้าวกระด้างบนใบหน้าได้คือ เรือนผมยาวหยักศกที่รวบเป็นหางม้าสั้นๆ แล้วติดเครื่องประดับสีทองแปลกตาเอาไว้

เช่นเดียวกับมินา ผู้ชายคนนี้ดู...ไม่เหมือนคนอื่นเคยในแถบซุนดาร์บานส์เอาเสียเลย

“พี่...พี่พลราม!” ดวงตาสีฟ้าใสเบิกกว้างอย่างตื่นตกใจ รีบดันร่างชายหนุ่มให้ไปอยู่ข้างหลังอย่างร้อนรน “พี่...พี่มาทำอะไรที่นี่...”

“ลู่ประกาศให้มารับ” เจ้าของชื่อตอบสั้นๆ แล้วกวัดดวงตาสื่ออันจนเกือบจะเป็นลืออำพันมองเลยไปยังอภิมันยุที่ยืนอยู่ด้านหลัง “เชิญคุณด้วยนะหวังว่ากรูขายอย่างคุณคงไม่ซี้ซลาด เอาแต่หลบอยู่หลังผู้หญิงไซ้ไหม”

“อภิมันยุ ออย่า!”

มีนากดเสียงลงต่ำให้พอได้ยินกันสองคน แต่ชายหนุ่มไม่ฟัง เขาก้าว

ออกไปยืนเบื้องหน้าหญิงสาวด้วยสีหน้านิ่งสนิท ดวงตาจับจ้องใบหน้าของ
ชายหนุ่มเจ้าของผิวสีเข้มเข้ม

แปลก...ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงรู้ว่าเขาเป็นกฐา ในเมื่อเขายังไม่ได้ชักมัด
ออกมาจากปลอกให้เห็นเลยด้วยซ้ำ และอย่างที่มีนาได้บอกไว้ เขาไม่มี
ส่วนใดที่เหมือนชนเผ่าบรรพบุรุษสักนิด!

“กล้าดีนี่” พลรวมหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “ยินดีต้อนรับสู่พยัคฆ-
ปุระ”

บรรดาที่ ๕

อภิมันยุรู้สึกเหมือนกำลังฝันไปขณะทอดสายตาลงมองภาพทิวทัศน์ของหุบเขาเบื้องล่าง ภาพ...ของกำแพงป้อมปราการสูงนับสิบเมตรซึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนสันเขา แผ่อาณาเขตยาวสุดลูกหูลูกตาโอบล้อมกลุ่มอาคารรูปทรงโบราณ ซึ่งแม้มองจากระยะไกลก็ยังเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีการแกะสลักเป็นลวดลายวิจิตรตระการตา และเมื่อสาวเท้าเข้าไปใกล้อีกนิดจะเห็นได้ชัดว่าหลังกำแพงหินนั้นเป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ ที่มีผืนน้ำสีมรกตใสแจ่มชนิดแทบมองเห็นฝูงปลาที่แหวกว่ายอยู่ข้างใต้ชัดเจน

ล่อกันเล่นหรือเปล่า...นี่ไม่ใช่หมู่บ้านแล้ว แต่เป็นเมืองต่างหาก!

หลังจากข้ามสะพานถาวรล้วยมาและเดินเท้าอีกราวครึ่งชั่วโมง ก็มาถึงประตูไม้เก่าๆ ที่เคยถูกตอกตะปูปิดตายไว้ ก่อนจะถูกมีนาแม่เด็กแสงัดเสียจนไม้หักเป็นแถบเพื่อใช้เป็นทางออกไปเล่นชน ตอนแรกอภิมันยุไม่คาดคิดเลยว่าหลังประตูๆ พังๆ นั้นจะซ่อนเมืองขนาดใหญ่ที่ไม่เคยแม้แต่จะได้ยินชื่อ และไม่มีระบุไว้ในแผนที่

เป็นไปได้อย่างไร...ที่ไม่เคยมีดาวเทียมดวงใดบันทึกภาพถ่ายของ

เมืองนี้ไว้ แล้วนำไปบรรจุในแผนที่

เป็นไปได้อย่างไร...ที่จะมีเมืองใหญ่ขนาดนี้ซ่อนอยู่กลางปากกลางดง โดยที่ไม่เคยมีใครระแคะระคาย

ถ้าเชื่อตามตำนานเพื่อเจ้าที่มีนาเล้าว่า ดักคิน ราย แปลงร่างเป็นเสือ เตินวนไปรอบๆ เพื่อสร้างพยุภคมถจริงดังว่าละก็ ดักคิน ราย คงเป็นเสือที่สมควรได้ลงกินเนสส์บุ๊กในฐานะเสือที่เตินวนเป็นวงกว้างที่สุดที่เคยเห็นมาเสียละ

เสือบ้าอะไรละ เตินกินพื้นที่เกือบจะทั้งป่า!

“อ้าปากหวอเลยสินะ กุรข่า” พลรามหันมามองด้วยสายตาขบขันแถมเยาะหยัน “ไม่คิดว่าจะเจออะไรแบบนี้ในบ้านป่าเมืองเถื่อนไซ้ไหมเล่า”

“ผมชื่ออภิมันยุ”

ชายหนุ่มไม่ชอบน้ำเสียงที่อีกฝ่ายใช้เรียกเขาเอาเสียเลย เหมือน... กำลังประกาศศักดาว่ามีอำนาจเหนือกว่าอย่างไรก็ไม่รู้

“ชื่ออะไรก็ช่างเถอะ ถึงยังงี้เราก็คงไม่มีวันสนิทกันถึงขนาดจะเรียกชื่อเสียงเรียงนามอยู่แล้ว” พลรามหัวเราะ แล้วหันไปหาминаที่กำลังก้าวขาข้ามรากไม้อยู่ “มานี้เถอะมินา แสงยังจำแบบนี้ ซีนป่อยให้เตินเอง เทียงคินก็คงไม่ถึงหอรอก”

อภิมันยุหน้ากระตุกทันทีที่เห็นเจ้าของร่างใหญ่โตเป็นยักษ์ปักหลั่นตัวตึงสูงราวขึ้นอุ้มแนบอก นอกจากเธอจะไม่มีอาการขัดขึ้นดินร่นเหมือนตอนถูกเขาสัมผัสสักนิดแล้ว ยังตัวตึงเรียวแขนโอบรอบคอผู้ชายที่ชื่อพลรามอย่างสนิทสนมคุ้นเคย จนหนุ่มลูกครึ่งกุรข่าเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาตึงตังๆ

นี่นะหรือ...ผู้ชายในหมู่บ้านที่มีนาบอกว่าน่ามองมากกว่าเขา...

เฮอะ! ก็แค่ตัวโตกว่าเท่านั้นละว้า

“จะถึงช้าหรือเร็วก็ถูกพ่อเอ็ดอยู่ดี” มินาหันมามุ่ย “พี่ต้องช่วยฉันนะ บอกพ่อว่าพี่พลัดหลงกับฉันที่งานเทศกาลบอนบิก็ก็ได้”

“เล่นหนีบคนนอกกลับมาด้วยแบบนี้ ลุงประกาศคงเชื่อหอรอก”

น้ำเสียงของพลรามนุ่มนวลลงเสียงจนคนที่เดินตามหลังอยู่ห่างๆ รู้สึก
หมั่นไส้เต็มแก่

“ต่อจากนี้ไปลุงคงไม่อนุญาตให้มินาไปเที่ยวงานเทศกาลแล้วแน่ๆ
แทนที่จะรีบกลับ ดันหนีไปเล่นชนเสียหลายวัน เตรียมตัวถูกไม้เรียวฟาด
เอาไว้ได้เลย”

ชายหนุ่มถอนใจ คินนั้นมินาได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวเทศกาลลอนบีบี
เป็นครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขว่าเขาต้องคอยติดตามไปดูแลไม่ให้เธอก่อเรื่อง
ด้วย แล้วก็เป็นดังคาด...มินาของแท้ต้องสร้างปัญหา จู่ๆ เธอก็วิ่งไล่ตาม
บางสิ่งบางอย่างไปโดยไม่ฟังคำทัดทานจากเขา จากนั้นก็หายหน้าหายตาไป
สองสามวัน ก่อนจะโผล่หน้ากลับมาพร้อมไอ้กुरาหน้าหวานนั้น

ถ้าไม่คิดว่าประกาศสั่งให้พาตัวไอ้หมอนี้ไปพบละก็ เขาหักมือข้างที่
มันกล้าตะแบกน่องน้อยของเขาไปนานแล้ว!

ตอนที่อภิมันยูเดินตามพลรามลงจากเนินดินสู่เขตกำแพงเมืองเบื้อง
ล่าง เมฆฝนบนท้องฟ้าก็เริ่มคล้อยต่ำลงทุกทีจนแทบจะบดบังแสงอาทิตย์
อัสตงไปหมดสิ้น แต่แสงจากคบไฟที่เพิงจุดเรียงรายบนกำแพง สว่างพอให้
เห็นรายละเอียดของสิ่งรอบด้านอย่างชัดเจน ประตูทางเข้า ‘หมู่บ้าน’ เป็น
ถนนอิฐแคบๆ แต่เมื่อเข้าไปด้านในแล้วจะพบกับจัตุรัสขนาดใหญ่ที่รายล้อม
ไปด้วยอาคารบ้านเรือนสูงสามชั้น ซึ่งก่อกำแพงหินทรายสีงาช้าง สลักเสลาเป็น
ลวดลายเครือเถาดอกไม้ที่อ่อนช้อยและประณีตบรรจงที่สุดที่เขาเคยเห็นมา
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง मुखหน้าต่างทรงหกเหลี่ยมที่ยื่นออกมาจากกระเบื้องทุกชั้น
นั้น แกะสลักเป็นลายละเอียดดิบ ประหนึ่งช่างผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องใช้
เวลากว่าครึ่งชีวิตในการจดปลายสั้วประติติประดอยลวดลายเหล่านี้ขึ้นมา
เป็นความงามที่แทบหาชมไม่ได้ในยุคสมัยนี้แล้ว...ถ้าให้เดา หมู่บ้านนี้ ไม่สิ...
เมืองนี้ต้องมีประวัติความเป็นมายาวนานกว่าที่คิดเอาไว้มากนัก...

“พีมินา พีมินากลับมาแล้ว!”

เด็กเล็กๆ นับสิบคนพากันวิ่งกรูมาล้อมหน้าล้อมหลังพลรามและ

มีนา พลงโบกไม้โบกมืออย่างตื่นเต้น พวกเขาไม่รู้เลยว่านี่เป็นสัญญาณอันตราย ผิดกับพวกผู้ใหญ่ที่พากันมองหนุ่มลูกครึ่งกรูชาด้วยสีหน้าและแวตาทหารระวาง เท่าที่เห็น คนเหล่านี้สวมเสื้อผ้าที่ตัดเย็บจากผ้าเนื้อดี สีลันสดใส แสดงว่ามีความเป็นอยู่ไม่ลำบากยากแค้นนัก ทั้งที่อยู่กลางป่ากลางเขาว่ากันตามจริงต้องเรียกว่าดีเกินไปด้วยซ้ำ และไม่น่าเป็นหมู่บ้านโจรดังที่มุเคซบอกเขาได้เลย ชายหนุ่มกวาดตามองฝูงชนที่เริ่มออกมายืนมองอยู่ พลงคำนวนคร่าวๆ ดูแล้วน่าจะมีคนอาศัยอยู่ที่นี่กว่าร้อยชีวิตได้

“ถอยไปเลย เจ้าพวกตัวแสบ พันแข้งพันขาจริง!”

พลรามเอ็ดเสียงดัง แต่แทนที่บรรดาเด็กน้อยจะกลัว กลับส่งเสียงหัวเราะคิกคักแล้วโผล่เข้าเกาะขาชายหนุ่มบ้าง เกาะเอวบ้าง จนเขาต้องหยุดยืน แล้วร่วมหัวเราะไปกับเด็กๆ ด้วย อภิมันยุเล็กก็อย่างประหลาดใจ ไม่นึกว่าหน้าตาโหดเรียกพ่อขนาดนั้นจะรักเด็กประหนึ่งนางงามอินเดียกับเขาด้วย

“พี่มีนาเล่นกัน! เล่นกัน!”

เด็กๆ ส่งเสียงเรียกมีนากันแข่งแซ่ จนพลรามต้องปล่อยหญิงสาวลงยืนกับพื้น เธอเอื้อมมือขาวผ่องไปยึดศีรษะเด็กแต่ละคนอย่างรักใคร่สนิทสนม ยิ่งเห็นมีนายืนอยู่ท่ามกลางผู้คนแบบนี้ ยิ่งเห็นได้ชัดว่าหญิงสาวมีรูปลักษณ์ผิดแผกจากคนรอบกายโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่แค่ผิวพรรณ แต่รวมไปถึงโครงร่างและรัศมีเฉพาะตัวบางอย่าง ที่ทำให้เธอดูโดดเด่นและพิเศษกว่าคนทั่วไป

“พี่มีนาคงไม่ได้ออกมาเล่นกับพวกเธออีกนานเสียล่ะ”

น้ำเสียงแหบต่ำทว่าทรงอำนาจดังขึ้น พร้อมๆ กับที่ฝูงชนเริ่มแหวกออก เปิดทางให้เจ้าของเสียงก้าวเท้าเนิบๆ ตรงมายังสามหนุ่มสาวช้าๆ เขาเป็นชายวัยกลางคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่พอๆ กับพลราม แต่ตัวบางกว่าอยู่สักหน่อย เส้นผมสีดำที่ตัดสั้นและหนวดเคราสีขาวที่ล้อมกรอบอยู่รอบริมฝีปากสีนูนแห่งลวงให้คิดไปว่าเขาคือชายแก่ใจดี ทว่าดวงตาสีอำพันที่ส่องประกายแวววาวอยู่หลังแว่นสายตากรอบทองนั้นประกาศชัดว่า เจ้าตัวไม่ใช่คนอ่อนโยนเหมือนหน้าตา

ผู้คนรอบด้านรีบดึงลูกหลานให้ไปยืนหลบด้านข้าง แล้วพากันล้อม คีระชะลงอย่างนอนน้อมยามร่างสูงในชุดชาลวาร์กูระตะเยื้องย่างผ่าน เป็น ปฏิกิริยาตอบรับโดยอัตโนมัติอันเกิดจากความศรัทธามากกว่าหวาดกลัว ยิ่ง เขาสาวเท้าเข้ามาใกล้เท่าใด อภิมนยูก็ยิ่งรับรู้ถึงกระแสพลังบางอย่างที่แผ่ ออกมาจากกายของชายชรามากขึ้นเท่านั้น พลังอันแข็งแกร่งและทำให้ชนอ่อน บบหลังค่อเขาลุกชันโดยไม่มีสาเหตุ

“ลุงครับ...”

พลรามเอ่ยได้เพียงเท่านั้นก็ต้องเงยเสียง เมื่ออีกฝ่ายยกมือขึ้นเป็น เชิงห้ามโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมองหน้าเขาลักนึก ทว่าสายตาคมกล้ำกลับ พุ่งตรงไปยังดวงหน้าจ้อยสนิหของมินา

“ไอ้ตัวดีให้ช่วยหาทางแก้ตัวแทนซะไหมล่ะ พลราม รู้ทันหรือหน้า ว่าไง พ่อพูดถูกไหม”

“โธ่ พ่อจ๋า...”

อภิมนยูตวัดตามองคนที่หญิงสาวเรียกว่า ‘พ่อ’ ทันควัน แล้วก็ต้อง ประหลาดใจที่เห็นความคล้ายคลึงระหว่างมินากับคนที่เธอเรียกว่าพ่ออย่าง ไม่น่าเป็นไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ดวงตา เรียกได้ว่าแทบจะถอดพิมพ์กัน มาเลยทีเดียว ไม่แปลกเลยที่เขาจะดูไม่ออกว่าเธอเป็นลูกสาวของเมฮาล ในเมื่อเธอไม่ค่อยเหมือนแม่เอาเสียเลย แต่เหมือนพ่อมากกว่า สมัยหนุ่มๆ ผู้ชายคนนี้คงรูปร่างชนิดหาตัวจับยากเสียจะ

“เรียกพ่อจ๋าก็ไม่ช่วยให้รอดตัวไปได้หรอกนะ รู้ตัวซะไหมว่าทำผิดกฎ ร้ายแรงถึงสองข้อ”

แม้แววตาจะดูดุนแต่ น้ำเสียงกลับปรานียิ่ง

“มินาเคยทำตามกฎที่ไหนกันเล่าครับ”

พลรามหัวเราะ มินาส่งค้อนให้วังโตะแล้วกำหมัดชกเข้าที่กลางหลัง ชายหนุ่ม

“ถ้าไม่ช่วยก็หุบปากไปเลย พี่พลราม!”

ชอบหลบตาคนอื่นมักเป็นคนขี้เกียจ แต่ก็ มี ‘มนุษย์’ หน้าหน้างามจำพวก เช่นกัน ที่กลั้มองลึกเข้าไปในดวงตาของผู้อื่นระหว่างบั้นเรือนหลอกลวง เพื่อสร้างภาพให้คนฟังเชื่อว่าตนจริงใจเพียงใด รู้ตัวอีกที...ก็ถูกหลอกจน สูญเสียสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตไปเสียแล้ว!

“อย่างนั้นหรือ ฟังดูเป็นการผจญภัยที่น่าสนุกนะ ฉันจะยินดีมากถ้า เธอจะช่วยเล่าให้ฟังระหว่างกินมื้อค่ำกัน”

ผู้สูงวัยกว่าโอบลูกสาวเอาไว้ แล้วผายมือเป็นเชิงบอกให้ชายหนุ่มออก เดินไปด้วยกัน

“ผมเกรงว่าจะไม่มีอะไรให้พูดถึงมากนัก”

อภิมันยุตตอบพลางกวาดสายตามองรอบกายอย่างระแวดระวัง ถึงจะ ยังไม่เห็นว่ามีคนหนึ่งคนใดในฝูงชนที่รายล้อมอยู่ถืออาวุธ แต่ก็ไม่ควรวางใจ นัก มุเตชคงไม่เรียกขานใครว่า ‘โจร’ และพูดว่างานนี้เป็นงาน ‘อันตราย’ โดยไม่มีสาเหตุแน่ๆ

“โอ เธอมีเรื่องเล่าเยาะเย้ยแน่พ่อหนุ่ม อย่างน้อยก็เริ่มจากเรื่องที่ทำไม่ถูกรู้ว่าอย่างเธอถึงได้มาอยู่ในป่าขุนดาร์บันสัก่อนก็ได้”

คำถามหนุ่มฉวยและเรียบเรียง แต่ทำให้คนฟังรู้ทันทีว่ากำลังถูกเจ้าบ้าน สอบสวนอยู่กลายเป็นๆ ชายหนุ่มรู้สึกประหลาดใจที่ดูเหมือนทุกคนจะรู้ว่า เขาเป็นกษัตริย์ ประหนึ่งว่ามีคำบอกเชื้อชาติสลักอยู่บนหน้าผากอย่างไรอย่างนั้น แต่การเอ่ยปากย้อนถามว่ารู้ได้อย่างไรก็เท่ากับร้อนตัว เพราะเป็นที่รู้กัน ดิอยู่แล้วว่า ‘กษัตริย์’ มีสถานะเป็นทหารรับจ้าง สถานที่ที่จะพบพวกเขาได้มีแค่ สองที่ หนึ่งคือสนามรบ และสอง...สถานที่ที่ได้รับมอบหมายให้ไปประจำการ หรือทำ ‘ภารกิจ’ เท่านั้น

“ผมมาเยี่ยมเพื่อน” อภิมันยุบั้นหน้าให้เป็นปกติและไร้พิรุณที่สุด เท่าที่จะทำได้ พลางเดินตามประกาศไปด้วยท่าทางสบายๆ “เพื่อนผมเป็น นายพรานอยู่ในหมู่บ้านที่มีงานฉลองนั้นละครับ เผอิญเขาเข้าปามาล่าสัตว์ ผมก็เลยติดสอยห้อยตามมาด้วย แต่ไม่คิดว่าจะเจอกับพวกลักลอบล่าสัตว์

เข้าจนเป็นเรื่อง อย่างที่บอก ถ้าไม่ได้มีนาช่วยไว้ ผมคงตายไปแล้ว”

เขาระวังไม่เอ่ยรายละเอียดเรื่องระวีให้คนพวกนี้รู้มากเกินไป เป็นไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรูปร่างหน้าตา เชื้อชาติ หรือแม้แต่ชื่อเสียงเรียงนาม เพราะไม่อยากให้ใครลอบตามไปทำร้ายเขาและครอบครัวในภายหลังได้ ถ้าต้องตาย ก็ขอตายคนเดียว หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรก็ไม่มีวันลากเพื่อนรักมาเสี่ยงอันตรายด้วยเป็นอันขาด

“แล้วเพื่อนที่เป็นนายพรานไม่ได้บอกเลยหรือไงว่า ช่วงเทศกาลบอนบิปี นอกจากห้ามล่าสัตว์แล้ว ยังห้ามเข้ามาในเขตชายป่าด้วย หรือว่าจริงๆ แล้วมีจุดประสงค์อื่นนอกจากล่าสัตว์”

พลรามที่เดินตามมาเอ่ยเสียงเข้ม แต่อภิมันยูยังคงเดินไปตามทางเดินที่นำไปสู่อาคารหลังใหญ่เบื้องหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน

“พูดอะไรของพี่นะพี่พลราม!”

มีนาหันมาซึ่งตาดูใส แต่ชายหนุ่มผิวเข้มหาได้ใสใจไม่

“อ้าว ก็หรือไม่จริง พรานคนนั้นจงใจผิวน้ำข้อมห้ามเข้าป่ามาทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นช่วงงานเทศกาล นั้นหมายความว่าต้องมีจุดประสงค์อะไรสักอย่างไม่ใช่หรือไง ยิ่งแอบทำอะไรลับๆ ล่อๆ แบบนั้นก็ยิ่งน่าสงสัยเข้าไปใหญ่”

อภิมันยูหยุดเดิน มือหนากระชากคุกกี้ออกจากปล็อกแล้วหมุนตัวกลับไปหาพลรามอย่างรวดเร็ว แต่อีกฝ่ายคว้าข้อมือเขาไว้ได้ทันควัน แล้วบีบแน่นด้วยพลังกำลังมหาศาลผิดธรรมดาชนิดที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกขาช็อคกระดูกของตนกำลังถูกบดอัดด้วยคิมีเหล็กจนลั่นเปรี๊ยะ ถึงกระนั้นเลือดกรุ๋ข่าที่ไหลเวียนในกายทำให้เขาเกร็งร่างกายผืนแรงมหาศาลนั้นไว้อย่างไม่ยอมแพ้ แถมยังจ้องนัยน์ตาดุกร้าวของพลรามอย่างไม่เกรงกลัวใดๆ ทั้งสิ้น

“อภิมันยู!”

มีนาร้องลั่น เธอขยับตัวจะโผล่เข้าไปหาชายหนุ่ม แต่ประกาศตั้งตัวเอาไว้แล้วส่ายหน้าเป็นเชิงห้าม

“พอได้แล้ว พลราม อย่าเสียมารยาทกับแขก เขาเป็นคนต่างถิ่น ไม่รู้

ธรรมเนียมของเราหรอก อีกอย่าง...เขาไม่ได้คิดจะหาเรื่องด้วย ฉันพูดถูกใช่ไหมพ่อหนุ่ม”

อภิมันยุกระตุกมุมปากเป็นรอยยิ้มยียวนใส่หน้าพลราม เขาปล่อยอาวุธจากมือลงสู่มืออีกข้างที่เป็นอิสระแล้วส่งให้หนุ่มเจ้าถิ่น

“ถูกแล้วครับ ผมแค่จะมอบอาวุธให้พวกคุณเก็บเอาไว้เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจเท่านั้น หรือถ้าอยากจะค้นสัมภาษณ์ของผมด้วยก็ได้ จะได้สบายใจ”

“พลราม”

ประกาศเรียกเสียงเข้มเมื่อเห็นสองหนุ่มยังคงจ้องหน้ากันนิ่ง ไม่มีใครยอมลดราวาศอก ชายหนุ่มเจ้าของร่างใหญ่โตทำท่าฮึดฮัดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยอมปล่อยมือของอภิมันยุอย่างง่ายดาย แล้วกระซอกมิดไปถือไว้เสียเอง เขาขี้นปลายมิดไปยังใบหน้าของหนุ่มลูกครึ่งกูร่า

“ครั้งนี้ถือว่าโชคดีไปนะกูร่า แต่ครั้งหน้าไม่ปล่อยเอาไว้แน่”

“พลราม ลองบอกว่าพอก็คือพอยังไงเล่า”

ประกาศเอ่ยเสียงเฉียบ วูบหนึ่งอภิมันยุรู้สึกคล้ายเห็นดวงตาหลังกรอบแว่นคู่นี้ในเรื่องแสงแปลกๆ

“แหม น่าเสียดายที่คงไม่มีครั้งหน้า เพราะพรุ่งนี้เช้าผมก็คงเผ่นแนบกลับบ้านแล้ว”

ชายหนุ่มยกไหล่ยียวน ทำเอาคนมองกัฏกรามกรอด พร้อมส่งเสียงคำรามแปลกๆ ลอดไฝ

“เกรงว่าเธอคงจะยังไม่ได้กลับบ้านวันพรุ่งนี้หรอกนะพ่อหนุ่ม”

“ยังไม่ได้กลับ? หมายความว่ายังไงกันครับ”

อภิมันยุหันขวับ ดวงตาดำดำมองไปรอบด้านอย่างเคยชินกับการเตรียมพร้อมตั้งรับหากถูกรุมทำร้าย

“อย่างที่ฉันบอกไปนั่นละว่าเธอเป็นคนต่างถิ่น อาจไม่รู้ธรรมเนียมของเรา” ประกาศยิ้มเย็น “หมู่บ้านเรากำลังจะมีงานฉลองประจำปีในไม่กี่วัน

ข้างหน้า ระหว่างนี้เราจะปิดประตูหมู่บ้าน ไม่อนุญาตให้มีการเดินทางเข้าออก
เด็ดขาดเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองให้วันที่ท่าน ดักคิน ราย ปิดประตูเมือง
เพื่อช่วยให้ลูกหลานรอดพ้นจากการไล่ล่าของข้าศึก และก่อตั้งเมืองพัยคม-
ปุระ”

“ดักคิน ราย...” ชายหนุ่มทวนคำซ้ำๆ “หมายถึงพญาเสือ ดักคิน ราย
ที่เทวีบอนบี...”

“เรื่องเล่าที่ผ่านกาลเวลาก็มักผิดเพี้ยนหรือแต่งเติมเข้าไปให้ดูมีสีสัน
สนุกสนาน ไม่ค่อยมีใครนึกหกรอกว่าเบื้องหลังตำนานมักมีประวัติศาสตร์
ซ่อนเร้นอยู่เสมอ”

ประกาศเอ่ยแทรกโดยไม่รอให้ชายหนุ่มพุดจบ แต่คลุมเครือและ
ไม่อธิบายความใดๆ มากไปกว่านั้น

“ระหว่างนี้ฉันคงต้องขอให้เธอพักที่นี้จนกว่างานฉลองประจำปีของ
หมู่บ้านเราจะจบ ฉันรับรองได้ว่าตลอดเวลาที่เธอพักอยู่ในพัยคมปุระ เธอ
จะปลอดภัยและไม่มีใครทวงใจให้เธอรำคาญแน่”

“คุณลุง!”

พลรามตั้งท่าจะท้วง แต่ประกาศยกมือขึ้นห้ามไม่ให้พูดอะไรทั้งสิ้น
ชายหนุ่มจึงได้แต่ขบกรรมแน้อย่างขัดใจ ยิ่งเห็นรอยยิ้มเยาะหยันของหนุ่ม
ต่างถิ่นด้วยแล้วก็ยิ่งหงุดหงิดจนอยากจะ ‘ขยี้’ ไอ้คนทวนประสาทเสียเดี๋ย
นั้น

“ถ้าเป็นธรรมเนียมของหมู่บ้านคุณ ผมก็ไม่ขัดหรอกครับ”

อภิมันยุไม่เอ่ยถึงสภาพร่างกายอันอ่อนเปลี้ยของตนให้ชาวพัยคมปุระ
รับรู้ ไม่แม้แต่จะแสดงอาการเหนื่อยล้าให้เห็น เพราะการเปิดเผยจุดอ่อน
กลางสนามรบ เท่ากับเปิดประตูให้มัจจุราชมามากออกไปลงนรกชัดๆ

“เป็นอันว่าตกลงตามนั้น เดี่ยวฉันจะให้คนจัดที่พักให้ ที่นี้เรากินอยู่
กันอย่างๆ ประสาคนในป่าในดง หวังว่าเธอคงไม่ถือสาถ้าไม่ค่อยสะดวกสบาย
เหมือนในเมือง”

ประกาศขยับมือเป็นสัญญาณให้ฝูงชนที่ยังจับจ้องเขกผู้มาเยือนชนิดตาไม่กะพริบถอยออกไป พวกเขายอมทำตามอย่างว่าง่าย แต่ยังมิวายเหลือบมองชายหนุ่มอย่างหวาดระแวงอยู่เป็นระยะ

“ต้องขอโทษแทนทุกคนด้วยนะ หมู่บ้านเราไม่มีคนต่างถิ่นมาเยี่ยมเยียนนานสิบกว่าปีแล้ว ก็เลยอาจจะไม่ค่อยชินเท่าไร”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ”

คำตอบของอภิมันยุเรียกรอยยิ้มกว้างขึ้นมาประดับบนใบหน้าของประกาศ เป็นรอยยิ้มที่ทั้งเย็นชา...และติดจะเยาะหยันนิดๆ

“ก็ดีที่เธอเป็นคนเข้าใจง่าย เอาละ เธอคงเหนื่อยมากแล้ว เข้าไปข้างในก่อนดีกว่า จะได้กินอาหารแล้วก็พักผ่อนให้เต็มที่ ส่วนมินา ไปรอพ่อที่ห้องเรามีเรื่องต้องคุยกันยาวเชียวละ”

“แต่...” มินาเหลือบมองอภิมันยุอย่างเป็นกังวล “แต่หนูก็หิวนี้หา พ่อจะใจร้ายไม่ให้หนูกินอะไรเลยหรือไง”

“ให้อดเสียบ้างก็ดี เกเรดีนัก” ประกาศเอ่ยเสียงเรียบ “ไม่ต้องมาต่อรองกับพ่อ ยิ่งงี้ก็ไม่ได้ผลหรอก พลราม พาน้องไปส่งที่ห้องแล้วเผ้าไว้ให้ดี อย่าให้ออกมาเพ่นพ่าน ถ้าพยศนักก็ใช้ไม้เรียวหวดได้เลย ลุงอนุญาต”

“ก็ลองดีสิ ฉันจะไม่พูดกับพี่อีกเลย!”

มินาหรีตามองพลรามอย่างเอาเรื่อง

“ไม่พูดก็ดี จะได้ไม่ต้องทนรำคาญหู คิดว่าพี่อยากฟังเราบนโน่นบนนี่นั่นหรือไง”

ชายหนุ่มคว้าข้อมือหญิงสาวแล้วลากให้เดินขึ้นบันไดไปด้วยสีหน้าเหนียวหนำย ดวงหน้างามกระจำงผินกลับมามองอภิมันยุอย่างละล้าละลัง ก่อนจะหายลับไปหลังกำแพงหินทราย เขาเกือบขยับเท้าก้าวตามเธอไปอย่างลืမ်ตัว แต่จำต้องข่มใจไว้ อดทน...รอจนกว่าจะหาหลักฐานพิสูจน์ได้ว่ามีนา คือคนที่เขาตามหาอยู่หรือไม่

ถ้าใช่...เขาจะหาทางพาตัวเธอไปส่งมุเคซแล้วรับเงินค่าจ้างให้ได้ แต่

ถ้าไม่ใช่ละ...เขาควรทำอย่างไรกับเธอดี

“ต้องขอโทษอีกครั้งที่ทำให้ต้องเห็นภาพหุ่นวาย หุ่นสาวก็แบบนี้ละนะ เออะไวยวาย”

ประกาศมองตามสายตาชายหนุ่มไปแล้วหัวเราะเสียงแผ่ว

“นี่ถ้ามีนา กับพลรวมแต่งงานมีหลานให้ฉันเมื่อไหร่คงครีครว้นกว่านี้อีกเยอะเชียว สองคนนั้นหมั่นหมายกันมาตั้งแต่เด็กๆ สงสัยคงนานจนลืมไปแล้วละมังว่าเป็นคู่หมั้นกัน”

“เหอครับ”

อภิมันยูยิ้มตอบแทนๆ พยายามควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด ทั้งที่รู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้ากำลังถล่มทลาย พาดตนเองร่วงหล่นลงสู่กองเพลิงแห่งความริษยาที่แทบแผดเผาเขาเป็นจุณ

บ้าเอ๊ย...ไอ้ยักษ์เวรนั้นเป็นคู่หมั้นของมีนา!

“มาเถอะ ไปหาอะไรกินกัน ฟังคนแก่พูดมากๆ เธอคงกินอาหารไม่ค่อยอร่อยแล้วละมัง”

ประกาศยิ้มมุมมนวล แต่ดวงตาแฝงประกายวิบวาวแปลกๆ แบบที่อภิมันยูไม่ชอบเอาเสียเลย

“หนึ่งห้องผมหนาพอๆ กับหนึ่งหน้าครับ ถ้าอยากกินก็กิน ไม่มีอะไรหยุดผมได้หรอก”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจับจ้องใบหน้าของผู้สูงวัยกว่านี้ ฐ...ว่าไม่ควรพูดเหมือนจงใจเปิดศึกกับเจ้าบ้านผู้ทรงอำนาจ ยิ่งพิจารณาจากความเคารพยำเกรงที่ทุกคนในพยัคฆปุระมีให้ และอำนาจในการสั่งการผู้คนแล้ว ยิ่งไม่ควรริษยาใคร่ตูกหนวดเสือให้เดือดร้อนในภายหลัง แต่เล่นทำหายกันซึ่งๆ หน้า เช่นนี้ ใครจะไปอดใจได้เล่า!

“อย่างนั้นเหอ” ประกาศหัวเราะเสียงต่ำ “แต่เธอก็ควรจะระวังเอาไว้บ้างนะพ่อหนุ่ม ถ้าไปกินของต้องห้ามเข้า อาจจะเสาะห้อง ตายไม่รู้ตัว!”

เด็กแล้ว แต่อภิมันญยังข่มตานอนไม่หลับ เอาแต่พลิกตัวไปมาอยู่บนฟูกบางๆ ที่ปูลาดอยู่บนแท่นยกพื้นซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง คำพูดของประกาศยังดังก้องอยู่ในหัวอย่างน่าหงุดหงิด สุดท้ายเขาจึงผุดลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี มือหนาเสยเรือนผมยาวหยักศกไปด้านหลังเร็วๆ เพื่อสงบสติอารมณ์และตั้งใจให้จดจ่ออยู่กับภารกิจสำคัญที่รออยู่เบื้องหน้า ทว่าภาพของสาวน้อยที่ซบในอ้อมแขนของพลรามคอยแต่จะผุดขึ้นมาหลอกหลอนแทบจะตลอดเวลา

ไม่อยากจะเชื่อเลย...ยายเด็กแก่นกะโหลกนั้น...มีคู่หมั้นแล้ว

ตลอดเวลาที่หนึ่งรับประทานอาหารค่ำกับประกาศ ลิ่นของชายหนุ่มแทบไม่รับรู้รสชาติอาหารตรงหน้าเลยสักนิด เพราะใจมัวแต่โพล่นักไปถึงสองหนุ่มสาวที่ถูกทิ้งให้อยู่กันสองต่อสองในทึรโหลวน เป็นครั้งแรกที่ใจเขาอวกแวกจากงานที่ได้รับมอบหมาย แทบจำบทสนทนาระหว่างตนกับเจ้าบ้านไม่ได้ด้วยซ้ำ คิดแล้วน่าสมเพชไหมเล่า ชายผู้มีความทรงจำของพระผู้เป็นเจ้ากลับลืมไปเสียสนิทว่าหน้าที่ของตนคืออะไร รู้ตัวอีกทีประกาศก็ให้คนพาเขาขึ้นมาล้างเนื้อล้างตัวและพักผ่อนในห้องชั้นบนสุดของอาคารเสียแล้ว

ว่ากันตามจริง...น่าจะเรียกว่าโบราณสถานเสียมากกว่า

อภิมันญกวาดตามองไปรอบตัวซ้ำๆ อาคารหลังนี้อยู่ทางด้านซ้ายของจัตุรัส ความเก่าแก่และลวดลายประณีตที่แกะสลักอยู่บนกำแพงนั้น มองเผินๆ จากภายนอกให้ความรู้สึกลึกลับตัวอาคารพร้อมจะกล่มครืนลงมาได้ทุกเมื่อ แต่เมื่อเข้ามาด้านในจะเห็นได้ชัดเจนว่าโครงสร้างค่อนข้างมั่นคงและแข็งแรงมาก ชนิดที่ตั้งตระหง่านท่าแดดลมฝนไปได้อีกร้อยปีสบายๆ การตกแต่งภายในอาจดูเรียบง่าย แต่เครื่องเรือนและของประดับทุกชิ้นล้วนแต่เป็นของโบราณอันยากจะประเมินราคาได้แทบทั้งสิ้น ดูอย่างไรที่นั้นก็ไม่น่าเป็นช่องโหว่ดังที่มุเคซซึกนាំให้เขาเข้าใจเช่นนั้นสักนิด

คำถามคือ...ทำไมมุเคซถึงได้บอกว่าประกาศเป็นหัวหน้าโจรกันเล่า

จริงอยู่ว่าประกาศมีอะไรหลายๆ อย่างน่าสงสัย แต่เท่าที่เห็น...คน

อย่างเขาไม่มีทางเป็นโจรไปได้ ทั้งบุคลิกท่าทาง การพูดจาที่แสนสุภาพทรงภูมิ
ทั้งการแต่งกายและชีวิตความเป็นอยู่ หากบอกว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ที่สืบ
เชื้อสายมาจากมหाराชาองค์ใดองค์หนึ่งในอินเดียยังน่าเชื่อเสียกว่า

แกรีก...

อภิมันยูเอื้อมมือไปแตะหลังเอวเพื่อชักมิดคุกรีทันทันที่ได้ยินเสียง
แกรกกรากดังมาจากนอกหน้าต่าง แต่แล้วก็ต้องสบถเสียงแผ่วเมื่อนึกขึ้นได้
ว่าให้มิดแก่พลรามไปแล้วตั้งแต่หัวค่ำ ไวเท่าความคิด ร่างสูงกระโจนลง
จากเตียงไปยืนแนบแผ่นหลังอยู่กับกำแพงข้างหน้าต่างห้องและเงียหูฟังอย่าง
รอคอย เสียงแกรกกรากดังขึ้นอีกสองสามครั้ง ก่อนที่บานหน้าต่างจะถูกดัน
ให้เปิดออก แสงตะเกียงวับวามที่ส่องผ่านลายฉลุโปร่งบางของเนื้อไม้เผย
ให้เห็นร่างในชุดสีดำโถกตัวเข้ามาอย่างเงียบเชียบ เมื่อเห็นอีกฝ่ายแตะ
ปลายเท้าลงบนพื้น ชายหนุ่มก็พุ่งเข้าไปสออย่างไม่รอช้า แต่ร่างนั้นกลับหลบ
ไต่อย่างว่องไวเหลือเชื่อ เขาจึงกระซกได้เพียงชายแขนเสื้อขาดติดมือมา
เท่านั้น

“ทำแบบนี้อีกแล้วนะ อภิมันยู ไม่นาน!”

เสียงที่เพ่งได้ยินทำให้คนที่กำลังจะเหวี่ยงหมัดเข้าใส่อาคันตุกะ
นิรนามต้องชะงัก

“มีนา? นั่นเธอเหรอ”

“เบาๆ หน่อยสิ เดี่ยวคนก็ได้ยินกันทั้งหมู่บ้านหรอก”

เจ้าของชื่อยกตะเกียงเจ้าพายุขึ้นมาในระดับใบหน้าเพื่อให้ชายหนุ่ม
เห็นชัดๆ ว่าตนเองเป็นใคร

“เลิกเสียที่ได้ไหม ไอน์ลีย์เชือดก่อนแล้วถามทีหลังเนีย ฉันอุตส่าห์
ถือตะเกียงมาด้วย คุณจะให้เห็นชัดๆ ว่าเป็นฉันแล้วนะ ก็ยังไม่มองดูให้ดี
นี่ถ้ามีมิดในมือคงปักคอฉันแล้วไซ้ไหม”

“ขอโทษ มันติดเป็นนิสัยนะ” หัวใจของหนุ่มกรูซาเต้นรัวแรงขณะมอง
ใบหน้าอง้ง่าของหญิงสาว “แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ ทำไมถึงได้มาห้อยโหน

ป็นป้ายเป็นลึงเป็นค่างกลางดึกแบบนี้ นี่มันชั้นสามนะแม่คุณ ไม่กลัวตกลงไป
คอหักตายหรือไง”

อภิมันยุปราดไปที่หน้าต่าง แล้วชะโงกหน้ามองลงไปยังเบื้องล่างที่มีด
สนิทจนแทบมองไม่เห็นอะไรเลย อาคารแห่งนี้แทบไม่มีส่วนใดยื่นออกมา
ให้ป็นป้ายด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นกลางวันสักๆ ยังยากจะทำได้ แล้วมีนาป็นขึ้นมา
ทั้งๆ ที่มีตขนาดนี้ได้อย่างไร

“ก็ประตูด้านหน้าคล่องกุญแจไว้ละ ฉันก็ต้องมาทางนี่สิ”

มีนาพูดแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนพื้นข้างเตียง

“คล่องกุญแจ?”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว สาวเท้ายาวๆ ตรงไปยังประตูไม่เหินหนาแล้ว
พยายามดึงให้เปิดออก แต่ไม่เป็นผล เสียงโลหะกระทบกันทำให้เขาเดาออก
ในทันทีว่า นอกจากจะคล่องแม่กุญแจแล้วยังพันโซ่เอาไว้ด้วย บ้าหน้า...เมื่อ
หัวค้ายังเปิดได้อยู่เลย แล้วนี่มาคล่องไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมเขาไม่รู้

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมต้องขังฉันเอาไว้ในนี้ด้วย”

“อย่าโกรธเลยนะ พ่อทำเพื่อความปลอดภัยของคุณนั่นละ”

“ความปลอดภัยของฉัน? หมายความว่ายังไง กลัวฉันออกไปปล้นฆ่า
ใครหรือไง”

อภิมันยุเดินมายืนตรงหน้าหญิงสาว เขาเพิ่งเห็นเดี๋ยวนั้นเองว่าเธอมี
ยามสะพายใบโตติดตัวมาด้วย และกำลังง่วนกับการรื้อคันของด้านใน

“พ่อไม่ได้กลัวคุณออกไปเพ่นพ่านที่ไหนหรอก แต่กลัวว่าจะมีใครมา
ทำอะไรพิเรนทร์ๆ กับคุณตอนนอนต่างหากเล่า ช่วงเทศกาลแบบนี้ พวก
เด็กผู้ชายในหมู่บ้านชอบเล่นอะไรแผลงๆ ยิ่งคุณเป็นคนต่างถิ่นด้วยแล้ว
ถือเป็นเป้าหมายหลักของเด็กแสบพวกนั้นแหละ”

“พูดเหมือนตัวเองไม่แสบเลยอย่างนั้นละ เท่าที่เห็นตอนนี้ คนที่คิด
เล่นพิเรนทร์ก็มีแต่เธอคนเดียว ยายตัวแสบ ป็นขึ้นมาได้ยังไง สูงขนาดนี้
หรือว่าคิดถึงฉันมากจนทนรอเจอหน้ากันตอนเช้าไม่ไหว”

รู้...ว่าคำแก้ตัวแทนพ่อของหญิงสาวไม่สมเหตุผลผลนัก แต่ดวงหน้าอ่อนเยาว์ได้แสงตะเกียงวับแวมนั้นดึงความสนใจของเขาไปจนสิ้น ไม่คิดจะซักไซ้ไล่เลียงอะไรอีก และหย่อนตัวลงนั่งขัดสมาธิข้างๆ เธอเพื่อจะได้มองใบหน้านั้นใกล้ๆ

“น้อยๆ หน้อยเถอะ อภิมันยุ ไมนาลี!”

หญิงสาวตัวตาค้อน แม้จะมีเพียงแสงตะเกียง ชายหนุ่มก็ยังมองเห็นสีแดงระเรื่ออันเกิดจากความเขินอายบนแก้มของเธอชัดเจน

“ฉันแค่เป็นห่วงว่าคุณจะบาดเจ็บหรือเปล่าต่างหากเล่า พี่พลรามนะ แรงเยอะจะตาย”

“แรงเยอะที่ไหนกัน มันใหญ่แต่ตัวเท่านั้นละ”

อภิมันยุเบะปาก มีนาตั้งข้อมือของชายหนุ่มขึ้นมาดู รอยมือใหญ่โตที่ประทับอยู่บนผิวสีแทนของเขาทำให้หญิงสาวนี้วุ่นหน้าด้วยความกังวล

“เข้าไปหมดเลย เจ็บหรือเปล่า”

หญิงสาวหยิบตัลบายที่รื้อออกมาจากย่ามขึ้นมาเปิดฝาออก แล้วกลืนกลืนหายใจอย่างห้วงใย

“แค่นี้ใกล้หัวใจเยอะ ไม่ต้องห่วงว่าฉันจะตายก่อนพาเธอไปนิวเดลีหรอกนะ”

สัมผัสนุ่มนวลจากเจ้าของปลายนิ้วเรียวที่คลึงยาสมุนไพรรอบนรอยข้ำเรียกรอยยิ้มให้ผุดพรายขึ้นบนริมฝีปากหยักลึก ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งมีคนทanyaให้เป็นครั้งแรกนี่ละ ตลอดระยะเวลายาวนานกว่าสิบปีของชีวิตทหารรับจ้าง หากบาดเจ็บในสนามรบและไม่หนักหนาสาครจรจะไร่นัก เขามักเลือกทำแผลเองโดยไม่รบกวนแพทย์สนามที่มีงานล้นมืออยู่แล้ว นานวันเข้าเขาจึงชินกับการดูแลตนเอง และไม่เคยมองการใคร่ครวญมาคอยห่วงใยเอาใจใส่ แถมยังเห็นเป็นเรื่องวุ่นวายน่ารำคาญเสียด้วยซ้ำ แต่เพิ่งจะเริ่มคิดก็ตอนเห็นสีหน้าแววตาของมีนาตอนทanyaให้เขาเอง

...ตัวยาอาจมีฤทธิ์เย็น แต่ไม่รู้ทำไม เขาถึงได้รู้สึกอุ่นวาบไปถึงหัวใจ...

“ยาอะไร หอมดี”

แทนที่จะยกแขนตนเองขึ้นดม ชายหนุ่มกลับยกมือคนทนายขึ้นมาดม
หน้าตาเฉย กลิ่นหอมเย็นคล้ายกลิ่นใบสะระแหน่ในตัวผสมกับกลิ่นน้ำมัน
กุหลาบจากผิวเธอชวนให้รู้สึกผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด

“ไม่...ไม่มีชื่อหรอก” มินาชักมือหนี แล้วเลื่อนตัวยาทิปิดฝา
เรียบร้อยแล้วไปตรงหน้าอภิมันยู “คุณเก็บเอาไว้หาคะ ยานี้ดีมากเลย พ่อฉัน
ทำไว้แจกพวกชาวบ้านมาหลายปีแล้ว แก่ฟกซ้ำซังตันกละ”

“พ่อเธอนี่เก่งดินะ นอกจากเป็นหัวหน้าหมู่บ้านแล้วยังเป็นหมออีก
ด้วย”

ชายหนุ่มหยิบตั๊กแตนลงยาทรงกลมแบนขึ้นมาพลิกดู

“พ่อทำได้หลายอย่าง” มินาตอบสั้นๆ พลาดตีมิดคุกรือออกมาจาก
ย่ามส่งคืนให้เจ้าของ “นี่มีดของคุณ ก่อนมาที่นี่ฉันแอบไปหยิบมาจากห้อง
พี่พลราม ซ่อนเอาไว้ให้ดิ้นะ อย่าให้ใครเห็นเข้าล่ะ”

“เธอแอบปิ่นเข้าห้องไอ้ยักษ์นั่นด้วยเหรอ” อภิมันยูหรีตตามอง
หญิงสาว รู้สึกหัวเสียนิดๆ ขณะรับมีดคืน “เที่ยวไปหยิบของจากห้องคนอื่น
แบบนี้ แล้วยังกล้าพูดอีกว่าไม่ได้เป็นโจร”

“ฉันไม่ได้ปิ่นเสียหน่อย ห้องพี่พลรามไม่ได้ลงกลอนไว้เหมือนห้อง
คุณนี่ ฉันก็แค่เดินเข้าไปหยิบมีดออกมาตอนที่พี่พลรามไม่อยู่เท่านั้นเอง
อีกอย่าง คุกริเป็นของคุณนะ ฉันเอามาคืนคุณก็ถูกแล้วไม่ใช่เหรอ จะเรียกว่า
ขโมยได้ยังไง”

“ไม่อยู่? ดึกตื่นปานนี้ออกไปไหน หรือว่าออกปล้น”

อภิมันยูรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยที่รู้ว่าแม่เด็กแสนไม่ได้เข้าไปอยู่ในห้องกับ
พลรามสองต่อสอง

“ไม่ชอบคุณสักคำแล้วยังพูดอะไรบ้าๆ อีก พี่พลรามกับพ่อออก
ลาดตระเวนรอบๆ พยัคฆมณฑลต่างหากเล่า ทำแบบนี้ทุกคืนมาสิบกว่าปีแล้ว”
มินาถอนใจ “ทำไมคุณถึงเอาแต่พูดว่าพวกเราเป็นโจรอยู่ได้”

“ก็อย่าทำตัวให้เหมือนโจรนักสิ” มือหนาขยับคางมิดในมือไปมา ดวงตานิ่งสนิทอย่างพยายามใช้ความคิด

“หมู่บ้านเรอนี้เข้มงวดจังนะ ไม่ต้อนรับคนนอก แถมต้องลาดตระเวน ทุกคืนอย่างกับเป็นหมู่บ้านพวกค้ายา ทำผิดกฎหมายอย่างนั้นละ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเสียหน่อย” มีนาตัวดำตามองคนพูดอย่างขุ่นเคือง “พ่อ กับพี่พลรวมแค่ไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์เหมือนเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อนเท่านั้นเอง”

“เหตุการณ์เมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน?”

อภิมันถูกลมพัดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยเหมือนไม้ไผ่ไล่สิ่งที่ไม่เข้าตัวกำลัง พุดนัย เพื่อไม่ให้จับสังเกตได้ว่าเขายากรู้เรื่องราวต่างๆ ของหมู่บ้านแห่งนี้ ใจจะขาด

“ที่จริง...ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดเรื่องนี้มากหรอกนะ เพราะเรื่องมัน ยืดเยื้อมานานตั้งแต่ก่อนฉันเกิดเสียอีก” ดวงตาสีฟ้าหม่นแสงลง

“พ่อเล่าว่าพวกคนต่างถิ่นบุกเข้ามาปล้นฆ่าพวกชาวบ้านอย่างโหดร้าย ทารุณ แถมยังจุดคร่าพวกผู้หญิงในหมู่บ้าน รวมไปถึงแม่ฉันที่ตอนนั้นกำลัง ตั้งท้องฉันอยู่ด้วย พ่อของฉันกับพ่อของพี่พลรวมพยายามตามไปช่วย ทุกคนกลับมา แต่ฝ่ายโน้นมีทั้งคนและอาวุธมากกว่า พวกเราแทบสู้ไม่ได้เลย พ่อฉันเกือบเอาชีวิตไม่รอด ส่วนพ่อของพี่พลรวม...ถูกยิงตาย ครั้งนั้น หมู่บ้านเรามีแต่ความสูญเสียให้จดจำ พวกเราก็เลยไม่เคยไว้วางใจคนต่างถิ่น อีกเลย แล้วก็อย่างที่ฉันเคยบอกคุณไปนั่นละ พ่อฉันสั่งให้ปิดตายเส้นทาง พักคชบถทั้งสองทาง และเหลือทางเข้าด้านหน้าทางเดียว”

“แล้ว...แม่ของเธอล่ะ”

“พ่อบอกว่าแม่...ตายตอนคลอดฉันกลางป่า...แถมยังนำศพกลับมา ไม่ได้ เพราะพวกคนต่างถิ่นมีอาวุธครบมือ ไ่ลึงพ่อไม่หยุด พ่อเลยต้อง ตัดใจพาฉันกลับมาแล้วทั้งศพแม่ไว้ที่นั่น”

น้ำเสียงเศร้าสร้อยพาให้หัวใจของคนฟังพลอยหม่นหมองไปด้วย

ชายหนุ่มซ้อนดวงหน้าหญิงสาวขึ้นมองด้วยความสงสาร

“มีนา...”

“อย่ามองฉันอย่างนั้นสิ ฉันรู้สึกว่าคุณน่าจะสมเพชยิ่งไปกว่านี้” มีนาหัวเราะแค้นๆ แล้วบิดมือเขาไปอีกทาง

“ฉันนะ...ไม่เคยเชื่อเรื่องที่พ่อบอกว่าแม่ตายมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เวลาฉันแอบเข้าไปดูภาพถ่ายกับข้าวของของแม่ที่พ่อซ่อนไว้ในหีบที่ห้องหนังสือ ฉันไม่เคยรู้สึกเศร้าเลย คิดด้วยซ้ำว่าบางที...วันนั้นพ่ออาจจะเข้าใจผิดไปว่าแม่ตาย แม่อาจจะยังมีชีวิตอยู่ แต่ถูกพาตัวไปที่ไหนสักที่ และกำลังหาทางกลับมาหาฉัน รู้ไหม ฉันจินตนาการเรื่อยเปื่อยอย่างนี้ทุกวัน พี่พลรามยังบอกเลยว่าฉันเพ้อเจ้อ”

“คนเราทุกคนมีสิทธิ์คิด เธอไม่ได้เพ้อเจ้อหรอก”

อภิมันยู้สึกคล้ายมีก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจุกคอหอย ภาพของหญิงสาวตรงหน้าซ้อนเข้ากับภาพของแม่ในความทรงจำ ภาพ...ของหญิงในชุดสำหรับสีหม่นที่นั่งพิงกรอบประตูด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ยินดียินร้ายต่อสิ่งใดในโลกหล้า แต่ชายหนุ่มรู้ว่า ดวงตาที่มองเหม่อไปไกลแสนไกลคู่นั้นยังคงเฝ้ามอง และรอคอยสามีที่ตนเองทั้งรักทั้งชังอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

...จิตใจของสตรีลึกลับเกินหยั่งถึง ความชิงชังที่องงามขึ้นจากรักอันขมขื่น ต่อให้ดอกไม้และผลเป็นพิษร้ายต่อหัวใจอย่างไร รากเหง้าของมันก็ยังยึดเกาะและหล่อเลี้ยงด้วยสิ่งที่เรียกว่าความรักอยู่ดี...

“แต่ฉันรอแม่นานมาก จนคิดว่าบางทีตัวเองอาจจะเพ้อเจ้อเหมือนที่พี่พลรามบอกจริงๆ จนได้เจอคุณนั่นละ”

“เจอฉัน?”

“ฉัน...ไว้ใจคุณได้ใช่ไหม อภิมันยู่”

ดวงตาใส่อที่มองตรงมาทำเอาอภิมันยู้สึกละลายใจอยู่ลึกๆ เธอจะรู้ไหมหนอ ว่าเขานี้แหละคือคนที่เธอไม่ควรไว้ใจที่สุด...

“ไว้ใจเรื่องอะไรละซี”

ชายหนุ่มลดใบหน้าลงให้อยู่ในระดับเดียวกับใบหน้าของสาวน้อยที่ทำท่าอึกอักคล้ายกังวลว่าจะพูดออกไปดีหรือไม่ แพชนตาองหนนาและเรียวปากอึมเต็มที่เผยออกนิตๆ แทบตึงสมาธิของเขาไปจากบทสนทนาจนสิ้น

“ก็...เรื่องแม่...ถ้าฉันบอกคุณ คุณจะม่คิดว่าฉันประหลาดใช่ไหม”

“ไม่รู้สิ...” หนุ่มลูกครึ่งกรูซาหัวเราะ “เรื่องของเธอมันประหลาดทุกเรื่องนั่นละ”

“นี่ฉันจริงจังนะ อภิมันยุ ไมนาสิ!”

“อาบี เรียกฉันว่าอาบีเถอะ ฟังเธอเรียกชื่อนั้นเต็มยศแล้วรู้สึกเหมือนอยู่ในคุกทหารยังก็ม่รู้” อภิมันยุยิ้มใส่ตาหญิงสาว “อย่าทำหน้าที่บึ้งหน้า พูดต่อเถอะ ฉันรอฟังอยู่”

“ก็เรื่องแม่...จำได้ไหม คุณถามฉันใช่ไหมว่าสร้อยข้อมือที่คุณให้ฉันมาสำคัญอะไรนักหนา ฉันถึงอยากรู้เรื่องมันขนาดนั้น”

มินาพูดตะกุกตะกัก เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นรอยยิ้มปราศจากร่องรอยประชดประชันหรือเยาะหยันจากชายหนุ่ม เพิ่งรู้...ว่าคนร้ายกาจอย่างเขาจะยิ้มได้สวยขนาดนั้น

“สร้อยเส้นนั้นเป็นของแม่นั่น ฉันถึงได้ถามคุณเงว่าเจ้าของเส้นผมยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

“เดี๋ยวนะ...นี่เธอจะบอกว่าสร้อยเส้นนั้น...ถักจากผมของแม่เธอนั่นเธอ ล้อเล่นน่า คนม่เป็นล้าน เธอม่มีทางแยกแยะออกได้หรือกว่าเป็นเส้นผมใคร อยาบอกระว่าตมกลิ่นเอา”

อภิมันยุม่รู้จะหัวเราะหรือจับแม่คุณมัดส่งโรงพยาบาลบ้าดี ภาพสร้อยข้อมือลอยเด่นชัดอยู่ในห้วงความคิด แม้จะถักอย่างประณีตและสวยงาม แต่มองเผินๆ ก็เป็นเพียงสร้อยที่ถักด้วยเส้นไหมสีดำธรรมดา ไม่มีจุดสังเกตใดๆ บ่งบอกถึงอัตลักษณ์เฉพาะบุคคลเลยสักนิด ที่จริง...ดูม่ออกด้วยซ้ำไปว่าเป็นเส้นผมมนุษย์...

‘ไม่แน่นอน...คุณอาจจะชอบคุณผมทีหลังก็ได้ที่ให้สร้อยนี้แก่คุณ’

จู่ๆ คำพูดของมุเคซตอนมอบสร้อยเครื่องรางให้เขาก็ดังแว่วขึ้นมาในหู หรือมหาเศรษฐีเฒ่าจะรู้อยู่แล้วว่าสร้อยข้อมือเส้นนั้นเป็นมากกว่าเครื่องราง แต่ตั้งใจปิดบังไว้ด้วยเหตุผลบางอย่าง

แล้ว...เหตุผลบางอย่างนั้นคืออะไรกันแล้ว

“เห็นไหม ฉันนึกแล้วว่า คุณต้องคิดว่ามันประหลาด” มีนาถอนใจ “มันคงเหมือนสัญญาตณญาณของลูกเสือที่ไม่เคยลืมกลิ่นแม่ตัวเอง ต่อให้ถูกพรากจากกันไปนานแค่ไหนละมัง”

“ว่าเข้าไปนั่น” ชายหนุ่มส่ายหน้า

“เรื่องฉันรู้หรือแน่ใจได้อย่างไรนะ ช่วงมันก่อนแกะเอาเป็นว่าคุณทำให้ฉันมีความหวังที่จะได้เจอแม่อีกครั้ง ตอนที่คุณบอกฉันว่าเจ้าของสร้อยยังมีชีวิตอยู่ ฉันดีใจมากเลยรู้ไหม”

“อย่าตั้งความหวังมากนักเลย ฉันไม่อยากให้เธอผิดหวัง”

อภิมันยุ้มแข็งๆ ว่ากันตามจริง ถ้าลองประมวลเรื่องทั้งหมดที่มีมาแล้ว เามาเทียบกับเรื่องของมุเคซแล้วก็มีส่วนที่ตรงกันอยู่บ้าง คนนอกที่เข้ามาบุกหมู่บ้านอาจจะเป็นคนที่มุเคซและโรฮิตส่งเข้ามาเพื่อพาตัวเมฮาลและลูกไป จนเกิดการปะทะกันรุนแรง ประกาศอาจโกหกเรื่องที่ภรรยาเสียชีวิตเพื่อไม่ให้ลูกสาวออกตามหาแม่ แต่ก็มีหลายเรื่องที่ไม่ตรงกัน โดยเฉพาะเรื่องของประกาศเป็นเรื่องที่เข้าใจเขาที่สุด หากหัวหน้าหมู่บ้านผู้นี้เป็นคนโหดเหี้ยม ทุบตีทำร้ายเมฮาลจนเสียชีวิต ต้องหนีเตลิดไปขอความช่วยเหลือจากโรฮิตดังที่ว่าจริง เขาก็น่าจะทุบตีมีนาจนบอบช้ำไปทั้งตัวด้วยไม่ใช่หรือ แต่เท่าที่เห็น ประกาศอ่อนโยนกับลูกสาวมาก หากจะตีก็น่าจะเพราะความซุกซนของเจ้าตัวเสียมากกว่า

ระดับความตึงเครียดของแม่เจ้าประคุณธรรมดาเสียที่ไหนกันแล้ว

“ผิดหวังก็ยังดีกว่าไม่ได้พยายามเลยไม่ใช่หรือ”

มีนาตอบโดยไม่หยุดคิดแม้แต่วินาทีเดียว แววตามุ่งมั่นและเปี่ยม

ด้วยความหวังอันบริสุทธิ์เสียจนทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผิดที่เจตนาของเขาไม่ใช่
สะอาดอย่างที่เธอคิด

“ถ้าฉันพบว่าแม่ไม่อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว อย่างน้อย...ฉันจะได้ทำใจ
ไม่ต้องเฝ้าหวังลมๆ แล้งๆ อีกต่อไป และคุณเป็นคนเดียวที่จะช่วยจบการ
รอคอยที่กินเวลายาวนานมาตลอดชีวิตฉันได้”

“รู้ไหม...เธอนะเข้าใจยากซะมัด”

อภิมันยุไล่ข้อนี้ไปตามกรอบหน้าของหญิงสาวอย่างนุ่มนวล ความ
เด็ดเดี่ยวที่ฉายชัดในดวงตาสีฟ้าเข้มนี้เหมือนมีมนตร์ขลัง สะกดให้
เขาไม่อาจจะสลายไปได้

“แต่ฉันก็ชอบที่เธอเป็นแบบนี้”

ชายหนุ่มโน้มใบหน้าคมคายลงประทับจุมพิตลงบนริมฝีปากอ้อมอย่าง
อดใจไม่อยู่ มีนาหงะ เบือนหน้าหลบ

“อย่า...ทำแบบนี้ไม่ได้นะ ฉันนะ...”

เอ่ยได้เพียงเท่านั้นก็ถูกเรียวกปากหยักลึกกดทับลงมาตูดกลืนเสียงพูด
ไปจนสิ้น

“ถ้าจะบอกว่าเธอมีคู่หมั้นแล้วก็อย่าพูดเสียเลยดีกว่า”

อภิมันยุกระซิบซิดกลีบปากหวานฉ่ำ เขาซ้อนใบหน้านามกระจำไว้ใน
อุ้งมือทั้งสองข้าง รังไม่ให้เธอหลบหลีกไปไหนอีก

“เธอไม่รู้หรือว่าฉันต้องหักห้ามใจแค่ไหนที่จะไม่ทำแบบนี้ตั้งแต่
แรกพบ”

“อะ...อภิมันยุ...”

เสียงครวญต่ำลึกและสัมผัสร้อระอุที่เคล้าคลึงอยู่บนริมฝีปากทำให้
มีนารู้สึกเหมือนหุ้้อตาลาย พยายามเลื่อนมือขึ้นไปดันใบหน้าชายหนุ่มให้
ออกห่าง แต่กลับถูกเขาจับข้อมือไว้และบังคับให้ลูบไล่ไปตามหนดเครา
เขียวครึ้มที่ไม่ได้โกนมาหลายวันแทน สมองของหญิงสาวพยายามสั่งให้
ขัดขึ้น แต่หัวใจกลับเต้นระรัว เปิดรับจุมพิตดูดันทว่าชวนให้วาบหวนอย่าง

น่าละอาย

“ก็บอกแล้วว่าให้เรียกอาบิก็ได้”

ชายหนุ่มลากปลายนิ้วโป้งไปตามกลีบปากบวมซ้ำเพราะแรงบดขยี้ของเขอย่างหลงใหล ก่อนจะบิดเคล้าลงไปอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังภมรที่กำลังมัวเมากับบรสหวานชานของดอกไม้ป่า มีนาสั่นสะท้านไปทั้งตัว เธอปิดเปลือกตาลงช้าๆ ขณะปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับความรู้สึกแปลกใหม่ที่เพิ่งรู้จักเป็นครั้งแรก

“อาบิ...”

มีนาหยุดเสียงอื้อ ฟังแทบไม่ได้ศัพท์ รู้...ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้ไม่ถูกไม่ควร รู้...ว่าเขากำลังเอาเปรียบเธออย่างหน้าไม่อาย แต่หัวใจกลับพรวดโชนดังกึกก้องว่า ปรีดาเพียงใดที่เป็นฝ่ายได้รับสัมผัสเร้าร้อนจากเจ้าของอ้อมแขนนี้

“ฉันจะพาเธอไปจากที่นี่...” อภิมันยุตว์สร้างบางระหงมาแนบอก “ไปตามหาแม่อย่างที่เราต้องการ”

เขาตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าเธอจะเป็นมีนาของมุเคชหรือไม่ เขาก็จะพาเธอไปด้วย ต่อให้อัยักษ์พลรามตามไปทวงถึงที่ ก็อย่าหวังเลยว่าเขาจะคืน!